ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΩ

ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

ΓΕΝΟΒΑ
2001
ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ
ΤΟΝ
ΠΟΛΕΜΟ
ΚΑΜΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ
ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟ... ΓΕΝΟΒΑ... ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΟ... ΒΡΥΞΕΛΕΣ...

Εχουμε τη δύναμη

ν' αλλάξουμε τον κόσμο

Οι διαδηλώσεις στις Βρυξέλες στις 13-14 Δεκέμβρη, έξω από τη Σύνοδο Κορυφής των 15 της Ευρωπαϊκής Ενωσης, αποτελούν ένα σημείο καμπής για τις εξελίξεις στην Ευρώπη και όχι μόνο. Οι διαδηλωτές έδειξαν ανάγλυφα την πόλωση ανάμεσα στους «μέσα» και τους «έξω», τη σύγκρουση ανάμεσα στους απλούς εργαζόμενους όλης της Ευρώπης και τους ηγέτες που συνεδριάζουν κλεισμένοι σ' ένα κάστρο, για να πάρουν αποφάσεις πολέμου, απολύσεων και ρατσιστικών διακρίσεων.

Η μαζικότητα των διαδηλώσεων και στις 13 και στις 14 Δεκέμβρη εξασφάλισε δύο σημαντικές νίκες για το κίνημα.

Πρώτο, διέλυσαν τη φιλολογία για το «τέλος του κινήματος κατά της παγκοσμιοποίησης» που είχε καλλιεργηθεί σκόπιμα και σε μεγάλη έκταση μετά τις 11 Σεπτέμβρη. «Αναλυτές» που μέχρι τότε δεν είχαν γράψει ούτε μια λέξη για το αντικαπιταλιστικό κίνημα, άρχισαν ξαφνικά να αφιερώνουν ολόκληρες σελίδες (π.χ. στους Financial Times) για να υπογραμμίσουν πόσο «διασπασμένο» είναι πια το κίνημα σε «βίαιους» και «ειρηνικούς», πόσο «δύσκολο» είναι να πάρει θέση για τον πόλεμο, πόσο «απίθανο» είναι ότι θα καταφέρει να βγει ξανά μαζικά στους δρόμους, όπως στη Γένοβα. Υπήρξαν μάλιστα και φωνές μέσα στο κίνημα που αποδέχτηκαν πολλές απ' αυτές τις απόψεις άκριτα. Αλλά η διάψευση ήρθε γρήγορα με τις μαζικές αντιπολεμικές διαδηλώσεις στη Ρώμη, το Βερολίνο, το Λονδίνο -και στην Αθήνα- και οι Βρυξέλες έδωσαν τη χαριστική βολή. Η διαδήλωση των συνδικάτων ήταν μεγαλύτερη από την αντίστοιχη περσινή στη Νίκαια και η διαδήλωση των αντικαπιταλιστών τη δεύτερη μέρα ήταν ασύγκριτα πιο μαζική.

Η δεύτερη νίκη που σηματοδότησαν οι Βρυξέλες αφορά τη σχέση ανάμεσα στις δύο διαδηλώσεις. Πέρσι στη Νίκαια οι αντικαπιταλιστές δίναμε μάχη για να συνδέσουμε την πρώτη και τη δεύτερη μέρα, απέναντι σε αμφισβητήσεις που ξεκινούσαν από τους κυβερνητικούς εκπρόσωπους και έφταναν μέχρι ορισμένες γραφειοκρατικές ηγεσίες: «άλλο τα συνδικάτα και άλλο οι περιθωριακοί ταραξίες». Ενα χρόνο αργότερα, στις Βρυξέλες, ήταν ορατή για όλους η επιρροή που έχει αρχίσει να κερδίζει το αντικαπιταλιστικό κίνημα

μέσα στα πιο δυνατά κομμάτια της εργατικής τάξης στην Ευρώπη.

Είναι γεγονός ότι αυτή τη σύνδεση την προκαλεί η ίδια η κατάντια των κυβερνήσεων και του συστήματος που διαχειρίζονται. Τι είχαν να πουν για τους απολυμένους της SABENA και για όλους τους άλλους εργαζόμενους που χάνουν τις δουλειές τους, καθώς η οικονομική ύφεση χειροτερεύει; Τίποτα απολύτως. Τα θέματα που κυριάρχησαν στην ημερήσια διάταξη των 15 ήταν ο Ευρωστρατός και η αποστολή στρατευμάτων στο Αφγανιστάν. Περίοπτη θέση στην ατζέντα είχαν επίσης ο Ευρωτρομονόμος και οι ρυθμίσεις για το σφράγισμα των συνόρων της «Ευρώπης - Φρούριο», απέναντι στους μετανάστες και τους πρόσφυγες.

Ο Σημίτης και οι υπουργοί του περηφανεύονται ότι έπαιξαν πρωταγωνιστικό ρόλο σ' αυτά τα θέματα. Οι υποσχέσεις της κυβέρνησης ότι δεν θα πάει ελληνικός στρατός στο Αφγανιστάν πετάχτηκαν στα σκουπίδια. Σημίτης, Παπαντωνίου, Γ. Παπανδρέου, μπήκαν για άλλη μια φορά σε αγώνα δρόμου με τους Τούρκους ομολόγους τους για το ποιος είναι ο πιο σημαντικός σύμμαχος του Ευρωστρατού. Και για να κερδίσουν πόντους στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό, τα έδωσαν όλα: 6.500 στρατιώτες, 13 πολεμικά πλοία, 42 μαχητικά αεροπλάνα, πύραυλοι Πάτριοτ και το Επιτελείο του Γ' Σώματος Στρατού είναι η ελληνική συμμετοχή στον Ευρωστρατό και «καπέλο» η αποστολή στο Αφγανιστάν.

Αλλά ο κατήφορος του Σημίτη δεν σταμάτησε εκεί. Αντάλλαξε επιστολές με τον Πρόεδρο της Κομισιόν, Ρομάνο Πρόντι, για να προωθήσουν μαζί τη δημιουργία ειδικού σώματος φύλαξης των ευρωπαϊκών συνόρων απέναντι στους «λαθρο»μετανάστες και τους πρόσφυγες. Ετσι τώρα, η Ελλάδα συμμετέχει ανοιχτά και δηλωμένα, τόσο στην πολεμική καταστροφή των εστιών όλου αυτού του κατατρεγμένου κόσμου, όσο και στην καταστολή όσων ελπίζουν ότι θα γλιτώσουν ζητώντας καταφύγιο στην Ευρώπη.

Αυτά είναι τα «δώρα» του Σημίτη και των υπόλοιπων 15 από τις Βρυξέλες. Η μεγάλη προπαγανδιστική εκστρατεία για το Ευρώ που κυκλοφορεί την Πρωτοχρονιά, δεν μπορεί να σκεπάσει αυτή την πραγματικότητα.

Για τις εργάτριες της Σίσερ-Πάλκο που δίνουν μάχη ενάντια στις απολύσεις, για τους εργαζόμενους στον Τύπο και τα άλλα ΜΜΕ που κινητοποιούνται επίσης ενάντια στις απολύσεις, η ελπίδα από τις Βρυξέλες έρχεται από τους διαδηλωτές και όχι από τις κυβερνήσεις.

Λίγες μέρες πριν από τη Σύνοδο των 15 στις Βρυξέλες, η χρεωκοπία της ΑΧΟΝ στην Αθήνα, επιβεβαίωσε ότι η πραγματική ελπίδα για τους εργαζόμενους είναι μόνο η αντίσταση. Χάρη στους αγώνες των εργαζόμενων της Ολυμπιακής ενάντια στην ιδιωτικοποίηση, η ΟΑ γλίτωσε από τα νύχια των χρεωκοπημένων «σωτήρων» της. Οι χιλιάδες διαδηλωτές των Βρυξελών επανέλαβαν αυτό το μήνυμα πιο δυνατά, σε πανευρωπαϊκή κλίμακα. Δυναμώνοντας το αντικαπιταλιστικό κίνημα, ενισχύοντας τους δεσμούς του με τους χώρους δουλειάς και τα συνδικάτα, αξιοποιώντας τη δυναμική της νέας επιτυχίας στις Βρυξέλες, μπορούμε να σταματήσουμε τους διαχειριστές της αγοράς και του πολέμου.

Η χρονιά που πέρασε δεν έδειξε μόνο τη χρεωκοπία των από πάνω αλλά και τη δύναμη των από κάτω. Η νίκη στο ασφαλιστικό, οι 300 χιλιάδες διαδηλωτές της Γένοβα, το αντιπολεμικό κίνημα διεθνώς και οι τεράστιες διαδηλώσεις στις Βρυξέλες δείχνουν το μέλλον. Αυτή είναι η δύναμη που έχουμε να οργανώσουμε την καινούρια χρονιά.

13 Δεκέμβρη στην Αθήνα, Προπύλαια

Το **πολεμικό** πρόσωπο της **παγκοσμιοποίησης**

Οι ΗΠΑ προσπαθούν να ελέγξουν ένα σύγχρονο «δρόμο του μεταξιού» από την Κασπία ως την Κίνα. Η ***Μαρία Στύλλου*** εξηγεί πώς τα ανοίγματα της παγκοσμιοποίησης μετατρέπονται σε πολεμικές εστίες

Ο πόλεμος στο Αφγανιστάν είναι ο τρίτος στη σειρά πόλεμος μέσα στη δεκαετία. Είναι ο πιο αιματηρός και ο πιο απρόβλεπτος για το πού πρόκειται να επεκταθεί. Ο πρώτος που άνοιξε τη δεκαετία, ήταν ο πόλεμος του Κόλπου. Ηταν η επίθεση των ΗΠΑ στον Σαντάμ για να τελειώνει μαζί του, αλλά δεν τελείωσε. Ο πόλεμος και οι βομβαρδισμοί στη Σερβία ήταν ένας πόλεμος που δεν μπορούσανε να τον συνεχίσουνε διότι δεν μπορούσανε να προχωρήσουνε σε χερσαίες επιχειρήσεις. Εκλεισε τυπικά με μία στρατιωτική νίκη, στην πραγματικότητα με τίποτο. Ο σημερινός πόλεμος είναι ένας πόλεμος που οι ΗΠΑ είναι αποφασισμένες να τον προχωρήσουνε μέχρι το τέρμα και το μόνο που μπορεί να τους σταματήσει είναι ένα γερό αντιπολεμικό κίνημα.

Τι είναι αυτό το πράγμα το οποίο είναι ιδιαίτερο σε μια χώρα γεμάτη βουνά, η οποία από άποψη παραγωγής βγάζει σταφύλια και πεπόνια, βγάζει και όπιο από το οποίο στην πραγματικότητα χρηματοδοτούνται οι πολέμαρχοι; Το ιδιαίτερο είναι ότι η Αμερική δεν έχει το έλεγχο της Κεντρικής Ασίας, θέλει να τον αποκτήσει και είναι δύσκολο να τον αποκτήσει. Η Αμερική μπαίνει με αφορμή το Αφγανιστάν, για ν' αποκτήσει τον έλεγχο σε όλη την περιοχή, μέσα σε μία ήπειρο η οποία αρχίζει από την Κασπία και φτάνει μέχρι την Κίνα. Ο Μπους και το Πεντάγωνο το βάζουν πολύ απλά και λένε ότι "θέλουμε έναν νέο δρόμο μεταξιού". Ο δρόμος του μεταξιού άρχιζε από την Ευρώπη, στην πραγματικότητα από την Κασπία και έφτανε μέχρι την Κίνα. Ενας δρόμος που μπορούσανε να περνάνε οι έμποροι και να γίνεται όλο το εμπόριο για το μετάξι. Αυτή τη στιγμή το θέμα για την Αμερική είναι το πώς θα μπορέσει να αποκτήσει έναν διάδρομο μέσα από την κεντρική Ασία, που τώρα δεν ελέγχει τίποτα. Μέχρι πριν από λίγο, η Ρωσία είχε τον έλεγχο σ' αυτή την περιοχή με χίλιους δυο τρόπους. Πώς θα μπορέσει η Αμερική να ελέγξει μια δίοδο για το πετρέλαιο και το φυσικό αέριο είναι το βασικό. Ο σύγχρονος "δρόμος του μεταξιού" είναι ο δρόμος των πετρελαιαγωγών.

Αυτό ο Μπους προσπαθεί να το κατοχυρώσει μέσα σ' ένα ναρκοπέδιο. Ενα ναρκοπέδιο το οποίο αρχίζει από τη Μέση Ανατολή και φτάνει μέχρι την Κίνα. Αν το δείτε, δεν υπάρχει μέρος που να μην είναι επικίνδυνο για τις ΗΠΑ. Η πρώτη δυσκολία

που αντιμετωπίζουν είναι η Μέση Ανατολή.

Στη Μέση Ανατολή υπάρχουν δύο ζητήματα που προκαλούν αστάθεια. Το πρώτο είναι το παλαιστινιακό. Με όποιον τρόπο κι αν έχουν προσπαθήσει, εδώ και είκοσι χρόνια, τη μια με σκληρό, την άλλη με "μαλακό" τρόπο, δεν έχουν καταφέρει να σταματήσουν το παλαιστινιακό κίνημα, την Ιντιφάντα, η οποία εκεί που νομίζουν ότι τελειώνει, ξαναρχίζει. Το δεύτερο είναι ότι στην ευρύτερη περιοχή, υπάρχουν δικτατορίες, καθεστώτα που τυπικά είναι φιλοαμερικανικά, αλλά στην πραγματικότητα κάθονται σε ένα βαρέλι γεμάτο μπαρούτι. Ένας κόσμος δυσαρεστημένος και με τα ίδια τα καθεστώτα του και με τις ΗΠΑ.

Το άλλο πρόβλημα για τον Μπους, είναι ότι προκειμένου να μπει σ' αυτόν τον πόλεμο, δημιούργησε συμμαχίες με χώρες που διαθέτουνε πυρηνικά, όχι μόνο χώρες όπως η Ρωσία ή η Κίνα, αλλά και με χώρες όπως το Πακιστάν και η Ινδία. Δυο χώρες που βρίσκονται σε πολύ έντονη διαμάχη μεταξύ τους, για το ποιος θα ελέγξει το Κασμίρ. Η Αμερική έχει ξεχάσει τις διαφωνίες της με τα πυρηνικά του Πακιστάν και της Ινδίας και άρα έχει δώσει τη δυνατότητα στις δύο χώρες να ανοίξουν έναν πόλεμο, ο οποίος κάνει ακόμα πιο ασταθή και επικίνδυνη την περιοχή.

Το τελευταίο ζήτημα για τις ΗΠΑ, είναι η κατάσταση στην περιοχή νότια της Ρωσίας, γύρω από την Κασπία, από την Τσετσενία μέχρι το Ουζμπεκιστάν, περιοχή μέσα από την οποία θέλει να περάσει ο "νέος δρόμος του μεταξιού". Αυτές οι χώρες, είναι κυριολεκτικά στην κόψη του ξυραφιού και όλες οι Μεγάλες Δυνάμεις ανταγωνίζονται για το ποιος θα αποκτήσει τον πολιτικό έλεγχο.

Τι σημαίνει ότι η Αμερική προσπαθεί να ελέγξει όλη αυτή την περιοχή; Σημαίνει απλώς να στείλει στρατό παντού; Σημαίνει να στήσει καθεστώτα πιστά στη ίδια; Για να το κάνει όμως αυτό χρειάζεται να περάσει δια πυρός και σιδήρου μέσα από όλη τη Μέση Ανατολή και να ελέγξει τι θα συμβεί ανάμεσα στο Πακιστάν και την Ινδία. Γι' αυτό αυτή τη στιγμή συζητάνε στις ΗΠΑ για το ποιο θα είναι το επόμενο σημείο που θα επέμβουν. Θα είναι το Ιράκ; Θα είναι μια νέα σφαγή των Παλαιστινίων; Ο πόλεμος στο Αφγανιστάν άνοιξε περισσότερα μέτωπα, όχι γιατί ψάχνουν τον Μπιν Λάντεν ή την τρομοκρατία, αλλά γιατί πάνε να βάλουνε πόδι σε μια περιοχή που είναι φοβερά ασταθής και που τίποτα δεν είναι δεδομένο.

Γιατί άνοιξε η όρεξη στην Αμερική να ελέγξει αυτή την περιοχή; Η απάντηση είναι απλή: αυτό είναι ο ιμπεριαλισμός. Πρέπει όμως να την κάνουμε λίγο πιο συγκεκριμένη. Δύο είναι οι αιτίες που οδήγησαν τη δεκαετία του '90 να είναι η δεκαετία πολέμων, μια δεκαετία όπου η Αμερική προσπαθεί ν' αποκτήσει τον έλεγχο όλο και περισσότερων περιοχών, που πριν δεν είχε.

Η πρώτη είναι η κατάρρευση της ρωσικής αυτοκρατορίας, του κρατικού καπιταλισμού, το 1989. Η κατάρρευση μιας υπερδύναμης που είχε τον έλεγχο της περιοχής, ήταν καμπανάκι για τις ΗΠΑ, ότι μπορούν να διεκδικήσουν να καλύψουν οι ίδιες αυτό το κενό.

Οι πόλεμοι της δεκαετίας του '90, κύρια ο πόλεμος στα Βαλκάνια και τώρα στην Κεντρική Ασία, δείχνουν αυτή την προσπάθεια. Την προσπάθεια για επέκταση του ΝΑΤΟ ανατολικά. Δεν είναι τυχαίο ότι οι σημερινοί ιστορικοί κάνουν παρομοιώσεις με το λεγόμενο "ανατολικό ζήτημα", με την περίοδο που κατέρρευσε η Οθωμανική αυτοκρατορία και ρίχτηκαν όλες οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις στη μάχη για το ποιο κομμάτι θα ελέγξουν.

Ο Τζον Ριντ, ο συγγραφέας του βιβλίου "Δέκα μέρες που συγκλόνισαν τον κόσμο", μας μιλάει για το τι σήμαιναν αυτές οι περιοχές για τον ιμπεριαλισμό. Ο ίδιος έζησε στη Ρωσία, ήταν μέσα στην επανάσταση και πήρε μέρος στο Συνέδριο του Μπακού. Αυτό που λέει είναι ότι οι Αμερικάνοι είχαν μόνο μία λέξη να πουν για το Μπακού: πετρέλαιο. Και αυτό δεν ίσχυε μόνο για την Αμερική. Στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, η μάχη για τα πετρέλαια της Κασπίας δόθηκε ανάμεσα στη Βρετανία, τη Γαλλία και την Τουρκία. Στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, ο Χίτλερ προσπάθησε να φτάσει ως εκεί, αλλά απέτυχε στη μάχη του Στάλινγκραντ και αναγκάστηκε να γυρίσει πίσω.

Η κατάρρευση του κρατικού καπιταλισμού ήταν καθοριστική στο να ανοίξουν οι πόλεμοι στα Βαλκάνια και τώρα στην κεντρική Ασία. Αρχικά οι ιμπεριαλιστές είχαν την εντύπωση ότι αν συνεργάζονταν απλώς με τη Ρωσία ή την Κίνα θα είχαν το έλεγχο της περιοχής. Είχαν την ελπίδα ότι αυτό θα ήταν ένας περίπατος και πίστευαν στην Pax Americana. Η πραγματικότητα όμως αποδείχτηκε πολύ διαφορετική και στο τέλος του αιώνα οι ανταγωνισμοί θυμίζουν τις αρχές του αιώνα. Η Ρωσία, παρόλο που είναι χαμένη, παρόλο που πολιτικά και στρατιωτικά είναι δεύτερη δύναμη, παραμένει μια από τις χώρες που παλεύουν για τον έλεγχο των δρόμων του φυσικού αερίου και του πετρελαίου. Το ίδιο και η Κίνα. Αρα ενώ τα πράγματα έμοιαζαν πολύ πιο απλά για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, χρειάστηκε να δημιουργήσει συμμαχίες, που έγιναν λυκοφιλίες και κατέληξαν σε ανταγωνισμούς και αστάθεια.

Παγκοσμιοποιημένη αγορά, ιμπεριαλιστικά κράτη

Αυτή την εικόνα μπορούμε να την έχουμε γιατί έχουμε μια θεωρία για να εξηγούμε τα πράγματα, τη θεωρία του ιμπεριαλισμού. Η περίοδος που περνάμε έχει πολλές ομοιότητες με την περίοδο που περιέγραφαν ο Λένιν και ο Μπουχάριν.

Ο Λένιν έγραψε ένα πολύ απλό βιβλιαράκι, πολύ χρήσιμο για όλους τους νέους και παλιούς αγωνιστές. Το "Ιμπεριαλισμός, το ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού", που εξηγεί γιατί ο ιμπεριαλισμός είναι το στάδιο που ο καπιταλισμός μπορεί να λύνει τις αντιθέσεις του μόνο με πολέμους. Ο Λένιν γράφει αυτό το βιβλίο στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, δηλαδή στην προηγούμενη περίοδο της παγκοσμιοποίησης του καπιταλισμού.

Αν το διαβάσει κανείς καταλαβαίνει τι σημαίνει ότι ο παγκοσμιοποιημένος καπιταλισμός φτάνει σ' ένα σημείο όπου το κεφάλαιο συγκεντροποιείται, άρα δεν μπορεί να λειτουργήσει στα πλαίσια μίας μόνο χώρας και προσπαθεί απεγνωσμένα να ανοιχτεί σε νέες αγορές. Αυτό που περιγράφει ο Λένιν είναι η περίοδος όπου στους καπιταλιστές δεν φτάνει το τι θα πουλήσουν στην περιοχή τους. Δεν μπορούν να παράγουν πχ αυτοκίνητα και να έχουν μόνο την αγορά της περιοχής τους να τα πουλήσουν. Μπορείς να ελπίζεις μόνο αν είσαι πχ η Βρετανία και ελέγχεις τις αγορές της Ευρώπης ή τέτοιας κλίμακας αγορές. Και αν παράγεις σ' αυτή την κλίμακα, χρειάζεσαι τράπεζες που μπορούν να χρηματοδοτήσουν όλο αυτό το κύκλωμα. Χρειάζεται να καλύψεις τις ανάγκες σου για φτηνές πρώτες ύλες σε μόνιμη βάση. Αυτό είναι που εννοεί ο Λένιν όταν λέει ότι παγκοσμιοποίηση του καπιταλισμού και ιμπεριαλισμός σημαίνει η προσπάθεια των καπιταλιστών να ελέγξουν αγορές, επενδύσεις, τράπεζες, πρώτες ύλες.

Σήμερα, 350 πολυεθνικές έχουν τζίρο, όσο το ένα τρίτο της παραγωγής όλων των αναπτυγμένων καπιταλιστικών χωρών. Φανταστείτε τι σημαίνει γι' αυτές τις πολυεθνικές να διατηρήσουν τζίρο όσο το ένα τρίτο

13 Δεκέμβρη στις Βρυξέλες μαζί με άλλους 100.000 διαδηλωτές.

της παραγωγής χωρών όπως η Αμερική, η Ρωσία ή όλη η Ευρώπη. Σημαίνει αυτό που έλεγε ο Μπουχάριν, ότι σ' αυτή την παγκοσμιοποίηση, οι καπιταλιστές χρειάζονται το κράτος. Ο μόνος τρόπος να στηριχτούν είναι να έχουν από πίσω τους ένα ισχυρό κράτος, το οποίο μπορεί, όταν χρειάζεται, να απαντάει στους ανταγωνιστές τους με ρουκέτες, βόμβες και πολέμους και όχι μόνο με οικονομικά μέτρα. 350 πολυεθνικές δεν μπορούν να έχουν 350 ιδιωτικούς στρατούς και γι' αυτό ιδιαίτερα στη σημερινή περίοδο, τους είναι αναγκαία τα κράτη, για να παίρνουν ακριβώς αυτά τα μέτρα, να κηρύσσουν τον πόλεμο, αλλά και να φτιάχνουν οργανισμούς όπως το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, που λειτουργούν υπερεθνικά. Οι καπιταλιστές από τη μία συνεργάζονται και από την άλλη σκοτώνονται.

Ο Λένιν και ο Μπουχάριν έλεγαν ότι σε μια τέτοια περίοδο υπάρχουν δύο αντιφατικές τάσεις μέσα στο σύστημα. Από τη μία η τάση να ανοίγει τα σύνορα γιατί θέλει καινούριες αγορές και από την άλλη να δυναμώνει τα κράτη με όλο και περισσότερους εξοπλισμούς για να μπορούν να μπαίνουν σε συγκρούσεις και πολέμους. Η δεκαετία του '90 με την κατάρρευση του κρατικού καπιταλισμού ήταν η δεκαετία με τις μεγαλύτερες ευκαιρίες για όλες τις ιμπεριαλιστικές χώρες να μπούνε στο παιχνίδι της παγκοσμιοποίησης. Άνοιξε τις ορέξεις όλων να μπούνε σ' αυτούς τους ανταγωνισμούς. Χρειάζεται να έχουμε αυτή την εικόνα, όχι μόνο για να δούμε πώς θα λήξει αυτός ο πόλεμος, ή γιατί είναι πιο αιματηρός και πιο επικίνδυνος, αλλά για να καταλάβουμε σε τι περίοδο ζούμε συνολικά, να απαντήσουμε σε όλους αυτούς που μας λένε πως η έννοια ιμπεριαλισμός είναι ξεπερασμένη.

Αντιιμπεριαλιστικά κινήματα

Έχοντας αυτή την εικόνα, χρειάζεται να δούμε με ποιους παλεύουμε μαζί. Όλη η περιοχή που περιγράφουμε είναι γεμάτη με κόσμο που σιχαίνεται τον ιμπεριαλισμό και παλεύει ενάντιά του και ενάντια στις ίδιες τις κυρίαρχες τάξεις στις χώρες τους. Αυτά τα αντιιμπεριαλιστικά κινήματα μπορεί να μην είναι όπως ακριβώς θα θέλαμε. Μπορεί να μην έχουν σαν αρχές τον Μαρξισμό, την επανάσταση, τον Λένιν. Ο ίδιος ο Λένιν όμως, από εκείνη την περίοδο έλεγε ότι όποιος περιμένει να δει "καθαρές" επαναστάσεις, δεν θα τις ζήσει ποτέ. Ο "Ιμπεριαλισμός" του και τα επόμενα βιβλία του, για την αυτοδιάθεση των λαών, που είναι καταπληκτικά βιβλία, εξηγούν ότι στην περίοδο του ιμπεριαλισμού χρειάζεται να είσαι με τα αντιιμπεριαλιστικά κινήματα. Να κάνεις κριτική, αλλά η υποστήριξή σου σ' αυτά απέναντι στους ιμπεριαλιστές πρέπει να είναι χωρίς όρους. Αυτά τα κινήματα είναι που παλεύουν τον ιμπεριαλισμό και είναι στοίχημα της αριστεράς να τα επηρεάσει.

Σήμερα η αριστερά βρίσκεται σε σύγχυση. Όταν υπήρχε το ανατολικό μπλοκ, όλη η αριστερά υποστήριζε όλα τα αντιιμπεριαλιστικά κινήματα με κλειστά μάτια. Από την Κούβα του Κάστρο μέχρι την Αίγυπτο του Νάσερ και τη Μέση Ανατολή, τα περισσότερα κινήματα εκείνης της εποχής είχανε σχέσεις με την ΕΣΣΔ, γιατί το μοντέλο του κρατικού καπιταλισμού έμοιαζε να δουλεύει. Η υποστήριξη της αριστεράς είχε φτάσει να μην περιέχει καμιά κριτική. Ίσα ίσα, υ-

Τα αθώα θύματα του Μπους στο Αφγανιστάν

πήρχαν αυταπάτες ότι αυτός είναι ο δρόμος για τον σοσιαλισμό. Με την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ, η αριστερά άρχισε να ζητάει από αυτά τα κινήματα ταυτότητα πίστεως. Στην πραγματικότητα έκρινε το κάθε καθεστώς που δεχόταν επίθεση των ΗΠΑ και ανάλογα με το αν συμφωνούσε ή όχι μαζί τους, καθόριζε τη στάση της. Υπάρχουν κομμάτια της αριστεράς που έφτασαν να συνταχθούν με τους ίδιους τους ιμπεριαλιστές και χαρακτήριζαν τις επεμβάσεις "ανθρωπιστικές" ή "απελευθερωτικές" και όχι ιμπεριαλιστικές.

Αυτή η αντιμετώπιση είναι λανθασμένη. Οταν στη δεκαετία του '30 η φασιστική Ιταλία έκανε εισβολή στην Αβησυνία, η αριστερά δεν χρειαζόταν να αναλύσει το καθεστώς του Χαϊλέ Σελασιέ για να πάρει θέση. Πάντοτε σε τέτοιες συγκρούσεις ανάμεσα σε μια χώρα του ιμπεριαλιστικού κέντρου και σε μια φτωχή χώρα της περιφέρειας, αυτό που καθορίζει το χαρακτήρα του πολέμου δεν είναι το καθεστώς που διοικεί τη φτωχή χώρα.

Γι' αυτό όσοι έβλεπαν μόνο τα εγκλήματα του Σαντάμ Χουσεΐν ή του Μιλόσεβιτς ή των Ταλιμπάν, έβλεπαν το δέντρο και έχανον το δάσος. Εχαναν από μπροστά τους όχι μόνο το καθήκον της αριστεράς να αντισταθεί στον ιμπεριαλισμό, αλλά και τη δυνατότητα να προβάλει εναλλακτική λύση. Τον Μιλόσεβιτς τον ανέτρεψαν οι ίδιοι οι εργάτες της Σερβίας, οι ίδιοι οι εργάτες που έβγαιναν στις γέφυρες του Βελιγραδίου ενάντια στις βόμβες του ΝΑΤΟ.

Στο σημερινό πόλεμο, η σύγχυση γύρω από αυτά τα ζητήματα περιπλέκεται από την εμφάνιση του ισλαμισμού. Αλλά δεν υπάρχει κανένας λόγος να αφήσουμε αυτό το θέμα να μας μπερδέψει.

Η κατάρρευση της ΕΣΣΔ και ο ρόλος των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή έχουν ενισχύσει το ρόλο του Ισλάμ. Η επέμβαση της Ρωσίας στο Αφγανιστάν έβγαλε τα ισλαμικά κινήματα στην επιφάνεια.

Σε όλη τη διάρκεια του 20ού αιώνα υπήρχαν ισλαμικά κινήματα και στη Μέση Ανατολή και στην Κεντρική Ασία, που έπαιξαν ρόλο εθνικιστικών κινημάτων. Η "Μουσουλμανική Αδελφότητα" στην Αίγυπτο, ήταν ο αντίπαλος της βρετανικής κυριαρχίας πριν εμφανιστεί το μη-θρησκευτικό εθνικιστικό κίνημα του Νάσερ. Τα αντιιμπεριαλιστικά κινήματα στην Αίγυπτο, την Παλαιστίνη, τη Συρία, το Ιράκ έριξαν στην αφάνεια τους ισλαμιστές για πολλά χρόνια. Αλλά η αποτυχία των καθεστώτων του Σαντάτ, του Σαντάμ, του Ασσάντ και η αδυναμία της αριστεράς να δώσει τη δική της προοπτική, έβγαλαν ξανά στο προσκήνιο τα ισλαμικά κινήματα. Παρόμοια λάθη έκανε η αριστερά και στην κεντρική Ασία. Η τραγωδία του Αφγανιστάν αναλύεται σε χωριστό άρθρο σ' αυτό το περιοδικό. Η Τσετσενία είναι ένα άλλο τραγικό παράδειγμα. Αν η αριστερά είχε υποστηρίξει το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης του τσετσένικου λαού, αντί να στηρίξει παλιότερα τον Στάλιν και πιο πρόσφατα τον Γκορμπατσόφ, τότε οι Τσετσένοι δεν θα πολεμούσαν τον Γιέλτσιν και τον Πούτιν κάτω από τη σημαία του Ισλάμ.

Σήμερα η αριστερά χρειάζεται να είναι καθαρή ότι πρέπει να είναι με τα αντιιμπεριαλιστικά κινήματα ακόμα κι αν έχουν τέτοιου είδους μπερδέματα. Το αντικαπιταλιστικό κίνημα έχει να παίξει έναν πολύ σημαντικό ρόλο και να αποφύγει τη σύγχυση που έπαθαν διάφορα κομμάτια του που είπαν ότι δεν είναι ούτε με τον έναν, ούτε με τον άλλο. Αν μπει στη μάχη ενάντια στον πόλεμο έχει τη δυνατότητα να κερδίσει αυτόν τον κόσμο στην προοπτική της επανάστασης και να μην τους χαρίσει στο Ισλάμ. Το ότι τα συνδικάτα στο Λίβανο οργάνωσαν μια διεθνή διάσκεψη στη Βηρυτό, σαν αντισυνέδριο στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου, που εκείνες τις μέρες συνεδρίαζε στο Κατάρ, ήταν ένα πολύ σημαντικό βήμα σ' αυτή την κατεύθυνση, του αντικαπιταλισμού και όχι του ισλαμισμού.

Οι αντικαπιταλιστές παλεύουν ενάντια στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις των ΗΠΑ και της Ευρωπαϊκής Ενωσης, ενάντια στον πόλεμο. Κάνοντας αυτή τη δουλειά, προσπαθούν να κερδίσουν τον κόσμο προς τις ιδέες της επανάστασης. Κάθε αντιπολεμική διαδήλωση στην Αμερική και την Ευρώπη λειτουργεί σαν φάρος για εκατομμύρια ανθρώπους από το Κάιρο μέχρι το Ισλαμαμπάντ. Εχουμε πολλή δουλειά να κάνουμε και έναν ολόκληρο κόσμο να κερδίσουμε. Τη μάχη που έχει ανοίξει ενάντια στον πόλεμο χρειάζεται να τη συνεχίσουμε. Για να ζήσουμε σε έναν κόσμο που η προοπτική είναι η εναλλακτική

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

–τρομοκράτης είναι ο Σαρόν

Ο ***Σωτήρης Κοντογιάννης*** υποστηρίζει πως ο πόλεμος του Μπους «ενάντια στην τρομοκρατία» έχει δώσει το πράσινο φως για τις σφαγές των Παλαιστινίων από το Ισραήλ.

Την ίδια ώρα που τα αεροπλάνα του Μπους σκορπούσαν τον θάνατο στην Καμπούλ και την Κανταχάρ η Λωρίδα της Γάζας και η Δυτική Οχθη του Ιορδάνη βυθίζονταν στο αίμα από την δολοφονική μηχανή του ισραηλινού στρατού.

Οι σκηνές της φρίκης ίδιες και απαράλλαχτες. Τη Δευτέρα στις 10 Δεκέμβρη ελικόπτερα της ισραηλινής αεροπορίας χτύπησαν στη Χεβρώνα με ρουκέτες τα αυτοκίνητα που περίμεναν στο φανάρι. Τρεις άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους -οι δυο ήταν μικρά παιδιά. Αλλοι εφτά ανασύρθηκαν ζωντανοί από τα φλεγόμενα συντρίμια, με βαριά τραύματα και εκτεταμμένα εγκαύματα.

Ο στόχος της επίθεσης ήταν ο Μοχάμεντ Αγούμπ Σίντρ, ηγετικό μέλος της Τζιχάντ. Ο στρατός και οι μυστικές της υπηρεσίες του Ισραήλ έχουν δολοφονήσει, μέσα στους τελευταίους μήνες, πάνω από 50 στελέχη της Χαμάς, της Τζιχάντ και των άλλων μαχητικών ισλαμιστικών παλαιστινιακών οργανώσεων.

Για τον Μπους, τον Μπλέρ, τον Σρέντερ και τους άλλους ηγέτες του "πολιτισμένου" κόσμου, όμως, ο Σαρόν, ο πρωθυπουργός του Ισραήλ δεν είναι τρομοκράτης. Αντίθετα. Την ίδια μέρα που τα ελικόπτερά του δολοφονούσαν τον Σιντρ και τα μικρά παιδιά η Ευρωπαϊκή Ενωση έβγαζε ανακοίνωση ζητώντας απ' τον Αραφάτ να διαλύσει την Χαμάς και την Τζιχάντ, που τις αποκαλεί "τρομοκράτες". Ο Σαρόν βυθίζει την Παλαιστίνη στο αίμα με την πλήρη έγκριση της Δύσης.

Το Ισραήλ έχει κλιμακώσει τις επιθέσεις του ενάντια στους παλαιστινιακούς "στόχους" μετά τις 11 Σεπτέμβρη και την κήρυξη του πολέμου ενάντια στο Αφγανιστάν από τον Μπους και τους συμμάχους του. Μέσα στην πρώτη κιόλας βδομάδα μετά την επίθεση στους Δίδυμους Πύργους τα ισραηλινά στρατεύματα εξαπέλυσαν 20 επιδρομές στις παλαιστινιακές περιοχές. Η Γάζα χτυπήθηκε με πυραύλους, στη Βηθλεέμ μπήκαν τα τανκς. "*Την ίδια ώρα που ο κόσμος τηρούσε σιγή*" (για τους νεκρούς της Νέας Υόρκης) έλεγε προκλητικά ο ίδιος ο υπουργός Αμυνας του Ισραήλ, "*εμείς, είναι αλήθεια, σκοτώναμε 14 Παλαιστίνιους, στην Τζενίν, στην Καμπατιέχ και στο Ταμούν...*"

Από τον περασμένο Σεπτέμβρη που ξέσπασε η νέα Ιντιφάντα, η νέα παλαιστινιακή εξέγερση, πάνω από 800 Παλαιστίνιοι έχουν χάσει τη ζωή τους. Οι ισραηλινές δυνάμεις εισβάλλουν με άρματα μάχης στα χωριά, χτυπάνε σπίτια και πλατείες με όλμους και ρουκέτες και πυροβολούν μικρά παιδιά γιατί έχουν το "θράσος" να αμύνονται με σφεντόνες και πέτρες.

Ο πόλεμος του Μπους "ενάντια στην τρομοκρατία" έλυσε κυριολεκτικά τα χέρια του Σαρόν. Η Διεθνής Αμνηστεία καταγγέλλει ότι οι δολοφονίες των Παλαιστινίων έχουν διπλασιαστεί, σε ρυθμό, μετά τις 11 Σεπτέμβρη. Η θηριωδία είναι απερίγραπτη.

"*Μια τριαντάχρονη γυναίκα από το Χουσάν πέθανε σε ένα ισραηλινό μπλόκο*" λέει ένα Παλαιστίνιος που ζει στο διπλανό χωριό. "*Ηταν έτοιμη να γεννήσει. Είχε πρόβλημα με την καρδιά της και χρειαζόταν νοσοκομειακή περίθαλψη. Ο άντρας της εκλιπαρούσε τους στρατιώτες να τους αφήσουν να περάσουν. Χωρίς αποτέλεσμα... ξεψύχησε μπροστά τους. Συμπεριφέρονταν σαν να μην συνέβαινε τίποτα. Αν πέθαινε ένα σκυλί θα έκαναν κάτι αλλά ένας Παλαιστίνιος μετράει λιγότερο και από ένα σκυλί για αυτούς...*"

Στα τέλη Οκτώβρη ο ισραηλινός στρατός περικύκλωσε με τάνκς το Μπετ Ρίμα, ένα μικροσκοπικό παλαιστινιακό χωριό. Υστερα μπήκαν μέσα. Ανατίναξαν σπίτια και πυροβολούσαν οτιδή-

Διαδηλωτής της Χαμάς κρατάει το κοράνι και φωνάζει συνθήματα ενάντια στον ιμπεριαλισμό.

ποτε έβλεπαν μπροστά τους. Πέντε Παλαιστίνιοι έπεσαν νεκροί, δεκάδες άλλοι τραυματίστηκαν -και έμειναν αβοήθητοι για 24 ώρες, αφού ο στρατός απαγόρευε την είσοδο στα ασθενοφόρα!

Στα τέλη Νοέμβρη μια νάρκη, που είχε τοποθετηθεί κοντά σε ένα παλαιστινιακό σχολείο διαμέλισε πέντε μικρά παιδιά. Στην κηδεία τους, την επόμενη μέρα, το νεκροταφείο ήταν προκλητικά γεμάτο από πάνοπλους ισραηλινούς στρατιώτες -που δεν δίστασαν να ανοίξουν πυρ και να δολοφονήσουν έναν από τους συγγενείς των νεκρών παιδιών επειδή διαμαρτυρήθηκε.

Οι ηγέτες της Δύσης κυνικά κλείνουν τα μάτια μπροστά σε αυτή την προκλητική θηριωδία. Την ίδια μέρα που τα ισραηλινά τάνκς έδιωχναν τα ασθενοφόρα από την Μπειτ Ρίμα η αμερικανική Γερουσία έδινε την έγκρισή της για ένα πακέτο "ειδικής στρατιωτικής βοήθειας" 2 δισεκατομμυρίων δολαρίων προς το Ισραήλ. Λίγες μέρες αργότερα ο Μπους έστειλε δημόσια "μήνυμα" στον Σαρόν να συνεχίσει τις δολοφονίες. "*Αυτή τη στιγμή*", είπε, "*οι υπέρμαχοι τη ειρήνης στη Μέση Ανατολή πρέπει να σηκωθούν και να πολεμήσουν την τρομοκρατία*".

Οι ΗΠΑ στέλνουν κάθε χρόνο δισεκατομμύρια δολάρια "βοήθεια" στο Ισραήλ. Ο στρατός του είναι εξοπλισμένος με τα πιο σύγχρονα και δολοφονικά αμερικανικά οπλικά συστήματα. Ο ΟΗΕ έχει καταδικάσει επανειλλημένα το Ισραήλ για τα εγκλήματά του. Δεκάδες ψηφίσματα έχουν εκδοθεί που ζητάνε την αποχώρηση των ισραηλινών στρατευμάτων από τα εδάφη των Παλαιστινίων. Ομως όλες οι αποφάσεις έχουν μείνει στα χαρτιά -χάρη στο βέτο των ΗΠΑ, που μπλοκάρει κάθε πρόταση για μέτρα σε βάρος του Ισραήλ.

Αυτό δεν είναι τυχαίο. Το Ισραήλ δημιουργήθηκε με απόφαση των Μεγάλων Δυνάμεων της Δύσης το 1948 στους "ιστορικούς τόπους" των εβραϊκών παραδόσεων. Η δημιουργία του παρουσιάστηκε, εκείνη την εποχή, σαν ένας ελάχιστος "φόρος τιμής" απέναντι στα εκατομμύρια των Εβραίων που είχαν εξοντωθεί στα ναζιστικά στρατόπεδα συγκέντρωσης στη διάρκεια του πολέμου.

Στην πραγματικότητα, όμως, οι Μεγάλες Δυνάμεις ποτέ δεν έδειξαν το παραμικρό ενδιαφέρον για τα δεινά των λαών -είτε των Εβραίων, είτε των Αράβων. Οι ίδιες δυνάμεις που το 1948 κόπτονταν για την "απόδοση δικαιοσύνης" απέναντι στα θύματα του Ολοκαυτώματος δεν είχαν διστάσει, στη διάρκεια του πολέμου να διώξουν Εβραίους πρόσφυγες από τα εδάφη τους σαν "λαθρομετανάστες", που είχαν διαφύγει από τη ναζιστική Γερμανία. Οι περισσότεροι από αυτούς που εκδιώχθηκαν πέθαναν στο Αουσβιτς και τα άλλα χιτλερικά στρατόπεδα εξόντωσης Εβραίων.

Η δικαιοσύνη δεν είχε καμιά θέση στις προθέσεις των Μεγάλων Δυνάμεων. Το Ισραήλ δημιουργήθηκε με έναν και μοναδικό σκοπό: να επιβάλλει την "τάξη" στη Μέση Ανατολή, στην περιοχή με τα πιο πολύτιμα κοιτάσματα πετρελαίου στον κόσμο. Το 1951 η ισραηλινή εφημερίδα **Χααρέτζ** έγραφε με καμάρι:

"*Το Ισραήλ θα γίνει το μαντρόσκυλο. Το Ισραήλ δεν πρόκειται να διεξάγει καμιά εκστρατεία ενάντια στα αραβικά κράτη, αν αυτό έρχεται σε αντίθεση με τη θέληση των ΗΠΑ και της Βρετανίας. Αλλά αν για οποιονδήποτε λόγο οι δυτικές δυνάμεις προτιμήσουν να κλείσουν τα μάτια τους, μπορούν να βασιστούν στο Ισραήλ ότι θα τιμωρήσει τα γειτονικά κράτη που η ανυπακοή τους απέναντι στη Δύση ξεπέρασε τα όρια του επιτρεπτού...*"

Το Ισραήλ γεννήθηκε με τη βία και την αδικία. Στα "ιστορικά εδάφη" των εβραϊκών παραδόσεων ζούσαν Παλαιστίνιοι: 750.000 εκδιώχθηκαν στην εθνοκάθαρση που ακολούθησε. Οι περισσότεροι έγιναν πρόσφυγες στις γειτονικές αραβικές περιοχές. Το 1967 το Ισραήλ, ύστερα από έναν σύντομο πόλεμο, κατέλαβε την Ανατολική Ιερουσαλήμ, τη Λωρίδα της Γάζας και την Δυτική Οχθη του Ιορδάνη. Χιλιάδες Παλαιστίνιοι ζούνε από τότε μέσα στις πιο απαράδεκτες συνθήκες στα "κατεχόμενα". Από τότε μέχρι σήμερα το Ισραήλ δεν έχει πάψει να τρομοκρατεί, για τα συμφέροντα των υψηλών του "προστατών" στη Δύση, τον Αραβικό κόσμο.

Οι Παλαιστίνιοι ποτέ δεν σταμάτησαν να παλεύουν ενάντια στην αδικία και την φρικιαστική τους καθημερινότητα στα στρατόπεδα προσφύγων και τους φτωχικούς τους οικισμούς στα κατεχόμενα. Στα τέλη της δεκαετίας του '80 ξεσηκώθηκαν. Η Ιντιφάντα, η Παλαιστινιακή Εξέγερση, ανάγκασε τους ηγέτες των Μεγάλων Δυνάμεων να αναζητήσουν έναν συμβιβασμό με τους Παλαιστίνιους. Η Μέση Ανατολή, μισό αιώνα μετά την εγκατάσταση το ματρόσκυλου, εξακολουθούσε να είναι ενεργό ηφαίστειο. Παρά την σκληρή καταστολή ήταν προφανές ότι το Ισραήλ δεν μπορούσε να επιβάλλει την "τάξη" που ονειρεύονταν. Οι παραχωρήσεις, όμως, που ήταν διατεθειμένοι να κάνουν περιορίζονταν μόνο στην ηγεσία των Παλαιστινίων. Για τους πρόσφυγες, για τις φτωχογειτονιές, για τους εργάτες που δουλεύουν για ένα ξεροκόμματο στις επιχειρήσεις των Ισραηλινών η "ειρηνευτική διαδικασία" που συμφωνήθηκε στο Οσλο δεν έδωσε τίποτα. Κάτω από την επίβλεψη του Κλίντον αναγνώριζε την "Οργάνωση Για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης" (ΟΑΠ) και τον ηγέτη της, τον Γιασέρ Αραφάτ, σαν "νόμιμους εκπροσώπους" των Παλαιστίνιων και τους έδινε μερικά δικαιώματα "διακυβέρνησης" σε μερικούς "ελεύθερους" θύλακες στα κατεχόμενα -που δεν ξεπερνούσαν τα δικαιώματα ενός δημάρχου στη χώρα μας. Σε αντάλλαγμα η ΟΑΠ εγκατέλειψε το σύνθημα της απελευθέρωσης όλης της Παλαιστίνης και η αστυνομία της ανέλαβε να καταστείλει η ίδια -στην θέση των ισραηλινών- τα "εξτρεμιστικά στοιχεία" μέσα στην παλαιστινιακή κοινωνία.

Οι συμβιβασμοί έφθειραν το κύρος και αποδυνάμωσαν τον Αραφάτ. Στις πρόσφατες δημοσκοπήσεις η Χαμάς, η Τζιχάντ και οι άλλες μαχητικές οργανώσεις -"τα εξτρεμιστικά στοιχεία"- συγκεντρώνουν πάνω από το 60%. Στα μάτια της μεγάλης μάζας των Παλαιστινίων οι μαχητές τους -οι καμικάζι που αυτοκτονούν, ζωσμένοι με εκρηκτικά σε πολυσύχναστα μέρη του Ισραήλ, παρασύροντας στον θάνατο δεκάδες "εχθρούς"- είναι ήρωες. Στα τέλη Νοέμβρη δυο επιθέσεις καμικάζι στο κέντρο της Μπεν Γιαχούντα και της Χάιφα άφησαν πίσω τους 30 Ισραηλινούς νεκρούς και εκατοντάδες τραυματίες, ανάμεσά τους και πολλά παιδιά.

Η απάντηση του Σαρόν ήταν μια άγρια αεροπορική επίθεση στο ίδιο το αρχηγείο του Αραφάτ στα τα "ελεύθερα" παλαιστινιακά εδάφη της Γάζας. "*Το Ισραήλ δεν θέλει να ανατρέψει τον Αραφάτ*" δηλώνει ο Σίμον Πέρες, ο "μετριοπαθής" υπουργός Εξωτερικών του Σαρόν. "*Λέμε στους Παλαιστίνιους*", συμπληρώνει προκλητικά: "*Αν μπορείτε να ελέγξετε την Χαμάς και την Τζιχάντ κάντε το. Αν δεν μπορείτε, θα το κάνουμε εμείς*". Ο Πέρες λέει ψέματα. Στην πραγματικότητα ένα ολόκληρο κομμάτι της ισραηλινής ηγεσίας αντιμετωπίζει τώρα και τον Αραφάτ και την ειρηνευτική διαδικασία σαν άχρηστα απομεινάρια του παρελθόντος, σαν εμπόδια. Τους τελευταίους μήνες ο ισραηλινός στρατός έχει εξαπολύσει την χειρότερη επίθεση ανακατάληψης "ελεύθερων περιοχών" από τότε που άρχισαν οι συνομιλίες.

Πολλοί από τους ηγέτες των Μεγάλων Δυνάμεων στη Δύση συμμερίζονται τις ίδιες ακριβώς απόψεις. Ο καπιταλισμός έχει μετατρέψει, με την αδικία και την κρίση του, ολόκληρο τον πλανήτη σε ενεργό ηφαίστειο τα τελευταία χρόνια. Τα στηρίγματα της "τάξης" του χθες έχουν γίνει ανεπαρκή και άχρηστα σήμερα. Για αυτό διαλέγουν οι Μεγάλες Δυνάμεις τις "στρατιωτικές λύσεις".

Ο Μπους κήρυξε στο Αφγανιστάν τον πόλεμο ενάντια στους φτωχούς. Ο πόλεμος αυτός δεν τελειώνει με την παράδοση των Ταλιμπάν. Αντίθετα, έχει μόλις αρχίσει. Η Μέση Ανατολή έχει γίνει ήδη θέατρο αυτού του πολέμου.

Οι Παλαιστίνιοι αγωνιστές δεν είναι τρομοκράτες. Τρομοκράτες είναι ο Μπους και οι "φίλοι" του -ο Σαρόν, ο Μπλέρ, ο Σρέντερ, ο Σημίτης. Η Ιντιφάντα χρειάζεται την αμέριστη συμπαράστασή μας. Και την έχει.

Το αντιπολεμικό κίνημα στους δρόμους

Η μεγάλη πλειοψηφία των ακτιβιστών του αντικαπιταλιστικού κινήματος ρίχτηκε στη μάχη ενάντια στον πόλεμο, όπως γράφει ο ***Λέανδρος Μπόλαρης.***

Ενα από τα πιο δυνατά αντιπολεμ κά κ νήματα στον κόσμο εχει αναπτυχθεί τους τρεις μηνες που πέρασαν απο τις .1 Σεπτέμβρη, στην Ελλάδα Δεν είναι απλά κάποιες δημοσκοπήσε ς, που δίνουν ένα 80% ενάντια στον πόλεμο και στις διευκολύνσεις στις ΗΠΑ. Εχουμε μπροστά μας ένα κίνημα δυνατό και στους δρόμους αλλά κα σε εμπε ρίες και ιδέες.

Τα αντιπολεμικά συλλαλητήρ α είναι η μια πλευρά του Στις 27 Σεπτέμβρη, πρ ν ακόμα ξεκινήσουν οι βομβαρδισμοί στο Αφγανιστάν, χιλιάδες διαδη λώνουν στην Αθήνα ξεκ νώντας από τα Προπυλαια και καταλήγοντας έξω απο την αμερικάνικη πρεσβεία Την ίδια μερα, 1.000 διαδηλωτές κατεβαίνουν στους δρομους της Πατρας, εκατοντάδες στο Ηράκλειο της Κρήτης. Στις 2 Οκτώβρη ηταν η σειρά της Θεσσαλονίκης και των Ιωαννινων να διαδηλώσουν ενάντια στον πόλεμο του Μπους.

Το βράδυ της Κυριακης 7 Οκτωβρη τα βομβαρδιστικα των ΗΠΑ αρχισαν το αιματοκύλισμα του λαού του Αφγανιστάν Η απάντηση ήταν άμεση. Την επομενη μέρα το απόγευμα, χ λιαδες αντιπολεμικοί διαδηλωτες διαδήλωσαν στην Αθηνα, στην Θεσσαλονίκη, στα Γιαννενα, στην Πατρα.

Η κλιμάκωση του πολέμου πήρε την απάντηση με την κλιμάκωση των κινητοποιησεων. Αυτό σήμαιναν οι διαδηλωσεις της 8 Νοεμβρη Συνδικάτα, πρωτοβάθμια σωματεια, κ νήσεις ειρηνης, φοιτητικοί συλλογοι, αντιπολεμικες επ τροπες από μια σε ρά χώρους, καλούσαν στις δ αδηλώσεις εκεινης της μερας σε Αθηνα και Θεσσαλονικη 15.000 βάδισαν στην αμερικάνικη πρεσβεια στην Αθήνα Χιλιαδες στην Θεσσαλονικη, στην Πατρα τα Γιάννενα. Αν α θροίσουμε τους διαδηλωτες εκείνης της μέρας σε όλη την Ελλάδα φτάνουμε σε αριθμούς που ξεπερνουν, αναλογικα με τον πληθυσμο, ολες τις αντ' στοιχες κινητοποιήσε ς, εκτος απο της Ιταλ'ας Την επομενη μερα στην Ζάκυνθο ο κόσμος του νησιού διαδήλωσε ενάντια στον πολεμο αλλα και ενάντια στον ρατσισμο, για ν' ανοίξουν τα σύνορα για τους 700 προσφυγες που βρ'σκονταν στο πλοίο που ε χε φτάσει στο νησί

Η επέτειος της εξεγερσης του Πολυτεχνε'ου μετατραπηκε σε μια μαζικη και οργισμενη αντιπολεμικη κα αντιιμπερ αλιστικη διαδήλωση σε όλες τις πολεις απο την μια άκρη της χώρας μέχρι την άλλη. Και στις 30 Νοεμβρη, στα δυο χρόνια απο την μεγαλη μαχη του Σιάτλ, χιλιάδες διαδηλωτές βρέθηκαν έξω από την αμερικάνικη πρεσβεία στην Αθήνα.

Αθήνα, 17 Νοέμβρη 2001

Ρώμη, 29 Σεπτέμβρη. Μαζικό όχι ενάντια στον πόλεμο

Στη Θεσσαλονίκη η ΠΑΣΚΕ πλειοψηφεί στην διοίκηση του Εργατικού Κέντρου. Ομως, το αντιπολεμικό συλλαλητήριο της 8 Νοέμβρη οργανώθηκε με κάλεσμα του ΕΚΘ. Στην Πάτρα ισχύουν οι ίδ οι συσχετισμοί, αλλά το Εργατικό Κέντρο από την πρώτη στιγμή συμμετέχει στις αντ πολεμικές κινητοποιήσεις. Το ΕΚΑ έστω και την τελευταία στιγμή αποφάσ σε να καλέσει στο συλλαλητήριο της 8 Νοέμβρη, και ο πρόεδρός του έδωσε συνέντευξη τύπου μαζί με τους εκπροσώπους της ΕΕΔΥΕ και της Πρωτοβουλίας ΓΕΝΟΒΑ 2001.

Το κίνημα δεν έχει πέσει από τον ουρανό. Ο κόσμος που κινητοποιείται σήμερα ενάντια στον πόλεμο έχει πίσω του δέκα χρόνια από συσσωρευμένες εμπειρίες αγώνων. Γι' αυτό δεν πιάνει η προπαγάνδα περί "πολέμου ενάντια στην τρομοκρατια", και υπεράσπισης της δημοκρατίας Το 1990-91 ενα μεγάλο κίνημα ξεσηκώθηκε ενάντια στον Πόλεμο στον Κολπο που εκανε ο πατερας

Καθε δυο βδομάδες σχεδον, μια μεγάλη αντιπολεμική διαδήλωση σε πολλές πόλεις -και μονο αυτο να σκεφτούμε αρκεί να πεισει και τον πιο δύσπιστο για τη δυναμική του κινήματος. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Είναι οι εκατοντάδες μικρότερες" δραστηριότητες, ένα πραγματικό μελίσι, σε εργατικούς χώρους, σχολεια, σχολές, γε τονιες

14 Αντιπολεμικές Επιτροπες έχουν συγκροτηθεί σε σχολές. Συζητούν, ενημερώνουν, εχουν συμμετέχει σε όλα τα αντιπολεμικα συλλαλητήρια. Στις 18 Οκτώβρη 1 000 φοιτητες και φοιτήτριες από 6 σχολές της Αθηνας έκανον αντιπολεμική διαδηλωση στην αμερικάνικη πρεσβεία. Μαθητές από σχολεία της Πετρούπολης έκαναν αντιπολεμικη διαδήλωση στην γειτονιά τους και μετέτρεψαν τον εορτασμό του Πολυτεχνείου σε αντιπολεμική-αντικαπιτολ στική εκδήλωση. Μαθητές και καθηγητές έφτιαξαν κοινή αντιπολεμική επιτροπή στο Νυχτερινό του Περάματος.

Στα νοσοκομεία, όπως το Ιπποκράτειο, το Μεταξά, το Κρατικό Νίκαιας, γιατροί και νοσηλευτές συγκροτούν αντιπολεμικές επιτροπές. Το ίδιο και εργαζόμενοι στην Τράπεζα Πειραιώς, στους Λιθογράφους. Οι "Εργαζόμενοι στα ΜΜΕ ενάντια στον πόλεμο" οργάνωσαν εκδήλωση για τον πόλεμο αλλά και ενάντια στη λογοκρισία και τις απολύσεις. Οι πρόσφυγες από το Αφγανιστάν που ζουν στην Αθήνα έφτιαξαν και αυτοί τη δικιά τους επιτροπή που βρέθηκε στην πρώτη γραμμή των αντιπολεμικών κινητοποιήσεων μαζί με τους εργαζόμενους μετανάστες από το Μπαγκλαντές. Οι Μουσικοί Ενάντια στον Πόλεμο μετέτρεψαν τα κρουστά και τα πνευστά τους σε όπλα κατά του πολέμου, δίνοντας νέα πνοή στις διαδηλώσεις.

Δεκάδες τοπικές επιτροπές έχουν ξεφυτρώσει σε γειτονιές της Αθήνας, του Πειραιά, της Θεσσαλονίκης, αλλά και σε πόλεις από τη Ξάνθη μέχρι το Ρέθυμνο και το Ηράκλειο της Κρήτης και τη Ζάκυνθο. Το εύρος του κινήματος φαίνεται και από την συμμετοχή των συνδικάτων. Στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ επικρατεί πλήρης ομοφωνία στην στηριξη και την συμμετοχη στον πολεμο. Ομως η βαση του δεν εχει την ιδια γνώμη.

Μπους. Ο Σαντάμ είναι στην θεση του, αλλά 500 000 παιδιά έχουν πεθάνει από το εμπάργκο στο Ιρακ Το 1999 δεκαδες χιλιάδες διαδηλωτές πλημμύριζαν τους δρόμους ενάντια στον "ανθρωπιστικό πολεμο" του Κλίντον και των ευρωπαιων συμμάχων του στο Κόσοβο και την Σερβία. Τώρα ολοι αυτοί μαζί και ο Σημίτης μας καλούν σε ένα νέο πόλεμο στο Αφγανισταν

Εχουμε ακόμα την εμπειρία από τις μαχες ενάντια στις ιδιωτικοποιησεις και την λιτότητα, τις μαχες εναντια στον ρατσισμό Εχουμε πίσω μας τη νίκη του Ασφαλιστικού την άνοιξη. Οι εργαζόμενοι και η νεολαία ξέρουν ότι έχουν μπροστά τους μια κυβέρνηση που τα δίνει όλα στους ισχυρούς και για μας κρατάει μόνο τις θυσίες. Και ξέρουν ότι αυτή η κυβέρνηση δεν είναι ανίκητη, το έδειξε το Ασφαλιστικό.

Το κίνημα πατάει σε αυτές τις εμπειρίες αλλά δεν είναι μια απλή συνέχειά τους. Το καινούργιο, αυτό που το ξεχωρίζει, είναι το αντικαπιταλιστικό κίνημα. Στο Σιάτλ, στην Ουάσιγκτον, στην Πράγα, στην Νίκαια, στο Κεμπέκ, στο Γκέτεμποργκ, εκατοντάδες χιλιάδες διαδήλωσαν ενάντια στην αγορά, τις πολυεθνικές, τους διεθνείς καπιταλιστικούς οργανισμούς που φέρνουν φτώχεια και καταστροφή του περιβάλλοντος παγκόσμια. Στην Γένοβα αυτό το ποτάμι ήρθε πρόσωπο με πρόσωπο με τη πιο βάρβαρη αστυνομική βία, το πραγματικό πρόσωπο του κράτους που προστατεύει τα συμφέροντα των καπιταλιστών. Βγήκαμε νικητές από αυτή την σύγκρουση, οι 300.000 που διαδήλωσαν στην Γένοβα στις 21 Ιούλη έφυγαν πιο αποφασισμένοι να συνεχίσουν τη μάχη.

Και δυο μήνες μετά οι G8, οι 'πλανητάρχες του καπιταλισμού" άρχισαν να ισοπεδώνουν μια από τις πιο φτωχές χώρες του κόσμου. Η καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση έδειξε το στρατιωτικό της πρόσωπο.

"Ένα πραγματικό βήμα του κινήματος αξίζει όσο μια δωδεκάδα προγράμματα" έγραφε τον περασμένο αιωνα ο Ενγκελς. Οι πόλεμοι, η εκμετάλλευση οι ρατσιστικες διακρισεις και κάθε ειδους καταπίεση είναι μονιμα χαρακτηριστικά του καπιταλισμού Αλλά υπαρχουν περίοδοι που τις συνδέσεις ανάμεσα σε ολα αυτά τις κάνουν μικρές σχετικα

ομάδες επαναστατών. Τώρα, αυτές τις συνδέσεις τις κάνουν εκατοντάδες χιλιάδες, εκατομμύρια άνθρωποι σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Γι αυτό η μεγάλη πλειοψηφία των ακτιβιστών του αντικαπιταλιστικού κινήματος ρίχτηκε στη μάχη ενάντια στον πόλεμο των πλούσιων ενάντια στους φτωχούς. Βλέπει σαν αντίπαλό της δίπλα στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου ή το ΔΝΤ και τις στρατιωτικές μηχανές των μεγάλων ιμπεριαλιστικών κρατών και των συμμάχων τους.

Λονδίνο, 18 Νοέμβρη, 100.000 διαδηλώνουν στο κάλεσμα της καμπάνιας «Stop the war Coalition»

Πολιτικές μάχες

Αυτό το ρολο επαιξε η Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ 2001 Παγκοσμιοποιείστε την Αντίσταση. Δεν πρόσθεσε απλά στον τίτλο της το Σταματήστε τον Πόλεμο" αλλά πρωτοστατησε στη μαχη για να το κάνει πράξη. Δεν πιστεψαμε ότι η επίθεση της 11ης Σεπτέμβρη στους Δίδυμους Πύργους και το Πενταγωνο θα κάνει πιο δύσκολα τα πράγματα για το αντικαπιταλιστικο κίνημα. Αντίθετα είπαμε οτι έχουμε να παίξουμε πρωταγωνιστικο ρολο στην ανάπτυξη του αντιπολεμικού κινήματος. Και το αποδειξαμε με τη δράση μας.

Η ΓΕΝΟΒΑ 2001 πήρε την πρωτοβουλία για την οργάνωση των μεγάλων αντιπολεμικων συλλαλητηριων και στις 27 Σεπτέμβρη, στις 8 Οκτώβρη και στις 8 Νοεμβρη Οχι μονοι μας, για να πούμε ότι κάναμε το καθήκον μας, αλλά μαζί με δεκαδες μαζικούς φορείς, με χιλιάδες κόσμο που θέλει να παλέψει ενάντια στον πόλεμο του Μπους.

Αυτή η προσπάθεια δεν είναι μόνο "οργανωτική . Δεν σημαίνει μόνο μια συνεχή κινητοποίηση για ενημέρωση, περιοδείες, συζήτηση άτομο το άτομο, εξορμήσεις, η παραγωγή χιλιάδων αφισών, προκηρύξεων και ό,τι χρειάζεται για να πετύχει μια διαδήλωση. Χρειάστηκε να επιμείνουμε στα πολιτικά ζητήματα που άνοιξε ο πόλεμος, ζητήματα που ήταν κρίσιμα για την ανάπτυξη του κινήματος.

Το κεντρικό ζήτημα ήταν αυτό των "ίσων αποστάσεων". Τμήματα της Αριστεράς, με πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα την ηγεσία του ΣΥΝ, θεωρούν ότι ταυτόχρονα με τον πόλεμο πρέπει να καταδικαστεί και η τρομοκρατία, ότι ο Μπιν Λάντεν είναι το ίδιο επικίνδυνος με τον Μπους. Αυτή η άποψη είναι λάθος. Τίποτα δεν συγκρίνεται με τη βαρβαρότητα των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Οι ΗΠΑ θέλουν να επιβάλουν την παγκόσμια ηγεμονία τους, όχι οι Ταλιμπάν.

Η πολιτική των "ίσων αποστάσεων" οδηγεί την αριστερά στην ουσία να απολογείται στους Ανδριανόπουλους για την αντίθεσή της στον πόλεμο. Και μαζί με την σύγχυση φέρνει την παράλυση και την αποχή. Ο ΣΥΝ δεν συμμετείχε στο συλλαλητήριο της 27 Σεπτέμβρη, με τη δικαιολογια ότι το πλαίσιο της κινητοποίησης δεν καταδικάζει την τρομοκρατία. Την τελευταία στιγμή αποφάσισε να δηλώσει συμμετοχή στις 8 Νοεμβρη Είναι μια στάση που απογοητευει χιλιάδες αγωνιστές του που δεν θέλουν περίπλοκες ισορροπιες με την Δαμανάκη αλλά θέλουν να παλέψουν ενάντια στον πόλεμο.

Το αντιπολεμικο κινημα, όπως κάθε ζωντανο κίνημα είναι γεμάτο με συζητήσεις, ανταλλαγη γνωμών και ιδεών Και εδώ έχει παίξει κεντρικο ρολο η Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ 2001 Η δράση είναι αυτό που αλλάζει τις ιδέες, κάνει αυτούς που συμμετέχουν να βλεπουν τον κόσμο με διαφορετικο μάτι Γεννάει ερωτήματα και αναζητήσεις. Γιατί είναι ετσι η κοινωνία; Μπορούμε να σταματήσουμε τον πόλεμο; Τι είδους κοινωνία μπορεί να αντικαταστήσει την σημερινή και πως θα γίνει αυτο; Τι ρόλο παίζει η θρησκεία, Τέτοιες συζητησεις γίνονται καθημερινά Η Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ 2001 περναει με επιτυχία και αυτό το τεστ

Οι δεκάδες συζητήσεις που έχουν οργανωθεί σε γειτονιές, σχολές και εργατικούς χώρους είναι η μια πλευρά. Το Αντικαπιταλιστικο Φεστιβάλ που οργανώσαμε στις 5-6-7 Οκτώβρη "έδεσε" με τις συζητήσεις του τη Γένοβα με το αντιπολεμικό κίνημα. Το ίδιο και το διημερο που οργάνωσαν οι αντιπολεμικές επιτροπές στις σχολές με την ΓΕΝΟΒΑ 2001 στις 1 και 2 Δεκέμβρη.

Το αντικαπιταλιστικό κίνημα έχει παίξει αυτό τον ρόλο παντού, όχι μόνο στην Ελλάδα. Στην Ευρώπη, το αντιπολεμικό κίνημα είναι πιο δυνατό στις χώρες που έγινε η μεγαλύτερη κινητοποίηση για την Γένοβα. Αυτό ισχύει προφανώς για την Ιταλία. Η παραδοσιακή πορεία ειρήνης Περούτζια-Ασίζι φέτος είχε τη μαζικότητα της Γένοβας. Το υπόβαθρο των γιγάντιων αντιπολεμικών κινητοποιήσεων είναι η αναγέννηση της ιταλικής αριστεράς και της μαχητικότητας σε μεγάλα κομμάτια της εργατικής τάξης και της νεολαίας που έφερε η Γένοβα.

Σε μια από τις πρώτες αντιπολεμικές κινητοποιήσεις στη Ρώμη ένα πλακάτ έδειχνε παραστατικά τις διαθέσεις που επικρατούν σε αυτό τον κόσμο. Ο Μπερλουσκόνι μόλις είχε κάνει τις εμετικές δηλώσεις του περί "υπεράσπισης του δυτικού πολιτισμού". Το πλακάτ είχε δυο φωτογραφίες, μια του Μπερλουσκόνι και μια ενός μουσουλμάνου. Και έγραφε "Αν αυτό (ο Μπερλουσκόνι) είναι ο πολιτισμός, τότε καλύτερα το Ισλάμ".

Στα μέσα του Νοεμβρη, 250 000 μεταλλεργατες της FIOM κατέβηκαν σε απεργία και πανιταλική διαδήλωση στη Ρωμη. Τα αντικαπιταλιστικα και αντιπολεμικα μηνυματα γεμιζαν τις απεργιακες διαδηλώσεις.

Αντιπολεμική διαδήλωση στο Βερολίνο στις 13 Οκτώβρη 2001

Πολλά τοπικά παραρτήματα του συνδικάτου είχαν κατέβει με πανό "Σύμβαση και Ειρήνη". Στη διαδήλωση συμμετείχε και το Κοινωνικό Φόρουμ (που μετά τη Γένοβα έχει απλωθεί σε όλη την Ιταλία) με σύνθημα "Γενική Απεργία ενάντια στον πόλεμο". Στα τέλη του Νοέμβρη ο Μπερλουσκόνι έστησε μια φιέστα για να στηρίξει τον πόλεμο. Μάζεψε 30.000 οπαδούς του. Την ίδια ώρα, γινόταν μια διαδήλωση 100.000 ενάντια στον πόλεμο.

Στη Βρετανία οι αντιπολεμικές διαδηλώσεις είναι οι μεγαλύτερες τέτοιες κινητοποιήσεις που έχουν γίνει εδώ και δεκαετίες. 50.000 διαδήλωσαν στο Λονδίνο στις 13 Οκτώβρη. Την επόμενη μέρα η εφημερίδα Γκάρντιαν έγραφε ότι "οι υπουργοί της κυβέρνησης ξαφνιάστηκαν από τον όγκο της διαδήλωσης". Στις 18 Νοέμβρη θα πρέπει να ξαφνιάστηκαν διπλά, γιατί εκείνη τη μέρα οι διαδηλωτές έφτασαν τις 100.000. Χιλιάδες αγωνιστές από την Βρετανία είχαν κινητοποιηθεί για την Γένοβα γύρω από τη πρωτοβουλία Globalise Resistance. Ηταν η μαγιά για το τεράστιο δίκτυο αντιπολεμικών επιτροπών και πρωτοβουλιών που έχουν απλωθεί παντού γύρω από την Συμμαχία ενάντια στον Πόλεμο που οργανώνει τις κινητοποιήσεις.

Το αντιπολεμικό κίνημα στις ΗΠΑ έχει να παλέψει το θηρίο μέσα στη φωλιά του. Και όμως, χιλιάδες διαδηλωτές έχουν βγει στους δρόμους της Ουασιγκτον, της Ν.Υόρκης του Σαν Φρανσίσκο. Το κίνημα έχει απλωθεί σε πάνω από 100 πανεπιστημια. Η ραχοκοκαλιά του και εδώ είναι οι ακτιβιστές του Σιάτλ. Στις 29 Σεπτεμβρη είχε προγραμματισθει μια μεγαλη διαδηλωση εναντια στην συνοδο του ΔΝΤ και της Παγκοσμιας Τράπεζας στην Ουάσιγκτον. Η σύνοδος αναβληθηκε μετά τις 11 Σεπτεμβρη, και το συντονιστικό των οργανωσεων που καλουσε στην κινητοποιηση αποφασισε να την αναβάλει. Ομως οι περισσοτερες οργανωσεις απο αυτες, αποφασισαν να ορισουν την 29 Σεπτεμβρη σαν μερα δράσης εναντια στον πολεμο. 15.000 διαδήλωσαν στην Ουασιγκτον και χιλιαδες σε άλλες πολεις.

Τιποτα απο αυτό δεν έγινε αυτόματα. Το ζητημα με ποιες ιδεες ηταν εξοπλισμενο το αντικαπιταλιστικο κινημα για να δώσει αυτή τη μαχη να πυροδοτησει την τεράστια αντιπολεμική διάθεση, επαιξε αποφασιστικο ρόλο. Αυτη είναι η διαφορά αναμεσα στην Βρετανία, την Ελλάδα και την Ιταλία με αλλού. Αυτό φαινεται στην περίπτωση της Γαλλίας. Η χώρα όπου το κίνημα ενάντια στην καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση έχει τεράστιο ακροατήριο, που έχει το υψηλότερο επίπεδο των εργατικών αγώνων στην Ευρώπη, έχει τις μικρότερες αντιπολεμικές κινητοποιήσεις. Η αιτία είναι ότι κομμάτια του -ανάμεσά τους και οι πιο μεγάλες οργανώσεις της άκρας αριστεράς- έχουν υιοθετήσει την στάση των "ίσων αποστάσεων".

Στη Μέση Ανατολή εκατομμύρια άνθρωποι, η μεγάλη πλειοψηφία, μισεί τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό έχει ζήσει στο πετσί της τί σημαίνει παγκοσμιοποίηση: φτώχεια, δικτατορίες, επεμβάσεις. Το ποια δύναμη θα εκφράσει αυτή την αγανάκτηση είναι το ζητούμενο. Εδώ "μετράει" το αντιπολεμικό κίνημα, οι ιδέες του Σιάτλ και της Γένοβα. Στις 5 και 8 Νοέμβρη στη Βηρυτό του Λιβάνου έγινε ένα Παγκόσμιο Φόρουμ -που συνοδεύτηκε με διαδηλώσεις- ενάντια στην Σύνοδο του ΠΟΕ. Εγινε στα πρότυπα των αντι-συνόδων που έχει οργανώσει το αντικαπιταλιστικό κίνημα στην Πράγα, το Πόρτο Αλέγκρε, την Γένοβα. Το αντικαπιταλιστικό κίνημα μπορεί να εμπνεύσει αυτό τον κόσμο που δίνει ηρωϊκές μάχες ενάντια στον ιμπεριαλισμό, όπως στην Παλαιστίνη.

Το αντιπολεμικό κίνημα έχει μπροστά του και άλλες μάχες. Τα κανάλια και οι εφημερίδες κηρύσσουν κάθε μέρα το τέρμα του πολέμου στο Αφγανιστάν. Και κάθε μέρα, περισσότερο αίμα χύνεται. Μπορεί οι Ταλιμπάν να παρέδωσαν το προπύργιό τους στην Κανταχάρ. Ομως ο αμερικάνικος στρατός θα μείνει για να εξασφαλίσει τα συμφέροντα των ΗΠΑ στους δρόμους του πετρέλαιου. Και οι διάφοροι πολέμαρχοι θα συνεχίσουν τις μάχες -με την στήριξη των γειτονικών κρατών- για το ποιος θα πάρει το πάνω χέρι. Ο Μπους και ο Ράμσφελντ, απειλούν να επεκτείνουν τον πόλεμο από το Ιράκ μέχρι την Σομαλία και την Υεμένη.

Ο πόλεμος δεν τελείωσε για τους Παλαιστίνιους. Ο Σαρόν κλιμακώνει το αιματοκύλισμα της Ιντιφάντα. Ούτε για τον Σημίτη τελείωσε ο πόλεμος. Θέλει να στείλει στρατό για να εξασφαλίσει ότι οι έλληνες καπιταλιστές θα καθίσουν στο τραπέζι της μοιρασιάς των λαφύρων από τα πετρελαια. Αυτό διεκδικεί όταν λέει ότι "είμαστε στο πλευρό των συμμάχων" δίνει τις βασεις στον Μπους και ταυτοχρονα σφιγγει τα χερια με τον χασαπη Πουτιν.

Γι' αυτο το αντιπολεμικό κινημα πρέπει να δυναμώσει και άλλο. Να δεσει τις μαχες του με τον αγωνα ενάντια στα ρατσιστικά τείχη που υψωνουν σε πρόσφυγες και μεταναστες οι κυβερνησεις της Ε.Ε. Να συνδεθεί αλλά και να εμπνεύσει τις μαχες ενάντια στις απολύσεις, τη λιτοτητα, την προσπαθεια των καπιταλιστών σε όλο τον κοσμο να φορτώσουν την οικονομικη κρίση τους στις δικες μας πλατες. Εχουμε να σταματήσουμε ένα πολεμο, αλλά και να συγκρουστούμε συνολικά με το συστημα που τον γεννάει και τον θρέφει.

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

σταυροδρόμι ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων

Ο *Τζόναθαν Νηλ* περιγράφει το μαρτύριο ενός λαού που βρέθηκε στο επίκεντρο των ανταγωνισμών για τα πετρέλαια.

Έζησα στο Αφγανιστάν από το 1971 ως το 1973. Εκείνη την εποχή το Αφγανιστάν ηταν μια φεουδαρχική χώρα και σε κάθε χωριό υπήρχαν ένας ή δύο μεγάλοι γαιοκτήμονες. Η πλειοψηφία του κόσμου ηταν κοληγοι, ανθρωποι που εργάζονταν στη γη αυτών των γαιοκτημονων και σε αντάλλαγμα έπαιρναν ένα ποσοστό της σοδειάς. Σε καποιες περιοχές το ποσοστο που έπαιρναν ηταν το ενα τρίτο της σοδειάς, σε καποιες άλλες ήταν το ένα πέμπτο και οι γαιοκτημονες έπαιρναν αντίστοιχα τα δύο τρίτα ή τα τέσσερα πέμπτα της σοδειας. Το εισόδημα των περισσότερων ανθρώπων, είτε πρόκειται για κολήγους, είτε για εργάτες ή βοσκούς, έφτανε για ν' αγοράσει ψωμί για δύο ενηλικες και δύο παιδιά το πολύ. Το Αφγανιστάν είναι μια χώρα ορεινή, με πολλές ερήμους και όλος αυτος ο κόσμος μιας και δεν είχε αρκετό εισόδημα για να αγοράσει ξύλα, υπέφερε από το κρύο. Ηταν και παραμένει μια απελπιστικά φτωχή χώρα. Μονο το 2% της γης είναι καλλιεργησιμο.

Η εξουσία βρισκόταν στους γαιοκτημονες της υπαίθρου που ζούσαν σε κάστρα και την διατηρούσαν χρησιμοποιώντας ομάδες οπλισμένων ανδρών. Στην κορυφή αυτού του φεουδαρχικού συστήματος βρισκόταν η δικτατορία του βασιλιά Ζαχίρ Σαχ. Παντού έβλεπε κανείς την μυ-

Η Καμπούλ μετά τους βομβαρδισμούς

Το καρότο...

...και το μαστίγιο

στική αστυνομία, τα τάγματα θανάτου, την καταπίεση. Το καθεστώς του Ζαχίρ όμως, δεν μπορούσε να φορολογήσει ούτε τους γαιοκτήμονες ούτε τους χωρικούς, άρα βρέθηκε να εξαρτάται από την εξωτερική βοήθεια των Ηνωμένων Πολιτειών και της Σοβιετικής Ενωσης.

Το Αφγανιστάν έχει μεγάλη παράδοση αντίστασης στον ιμπεριαλισμό. Η Βρετανία εισέβαλε το 1838, το 1878 και ξανά το 1919. Σε κάθε μία απ' αυτές τις εισβολές, οι φεουδάρχες συνεργάζονταν με τους Βρετανούς και ο απλός κόσμος αντιστεκόταν και τους έδιωχνε κάτω από τη σημαία του ισλάμ. Οι Αφγανοί ήταν γνωστοί σαν οι πιο σκληροπυρηνικοί μουσουλμάνοι και αυτό ήταν κομμάτι της αντίστασης στον ιμπεριαλισμό. Οταν λέω πως ήταν οι πιο σκληροπυρηνικοί δεν σημαίνει π.χ. ότι προσεύχονταν κάθε μέρα. Το ισλάμ ήταν γι' αυτόν τον κόσμο μία πολιτική αντίστασης στον ιμπεριαλισμό.

Το Αφγανιστάν είναι μια βαθιά σεξιστική χώρα, όπως άλλωστε είναι και η Ελλάδα ή οι ΗΠΑ. Ομως, στα δύο χρόνια που πέρασα στα χωριά των Παστούν, κοντά στο Τζαλαλαμπαντ και την Κανταχάρ, μόνο στα τέσσερα πλουσιότερα νοικοκυριά από τα διακόσια, οι γυναίκες φορούσαν τη μπούργκα. Σε όλα τα υπόλοιπα σπίτια, οι γυναίκες φορούσαν απλώς ένα μαντήλι για να τις προστατεύει από τον ήλιο, αφού δουλεύανε στα χωράφια. Και στις πόλεις, οι γυναίκες της εργατικής αλλά και της άρχουσας τάξης, δεν φορούσαν την μπούργκα.

Παρόλη την οικονομική βοήθεια από το εξωτερικό, η χώρα δεν βιομηχανοποιούνταν γιατί αυτό θα κατέστρεφε τη φεουδαρχική εξουσία του βασιλιά και των γαιοκτημόνων. Ομως η εξωτερική βοήθεια ξοδευόταν για την παιδεία και τις κοινωνικές υπηρεσίες. Η παλιά άρχουσα τάξη ήταν πολύ μικρή. Οι σπουδαστές στα σχολεία και τα πανεπιστήμια ήταν κυρίως παιδιά μικροϊδιοκτητών γης ή εργατών της γης που έπαιρναν ένα ποσοστό της σοδειάς. Αυτοί οι σπουδαστές έφερναν μαζί τους από την ύπαιθρο και το μίσος που έτρεφαν για τους μεγαλογαιοκτήμονες και τον βασιλιά και ήθελαν να δουν το Αφγανιστάν να γίνεται μια μοντέρνα βιομηχανική χώρα.

Η πλειοψηφία στράφηκε στον κομμουνισμό και μια μειοψηφία στον ισλαμισμό. Αυτή η μειοψηφία δεν είχε όμως σαν πρότυπο την παλιότερη παράδοση των χωριών του Αφγανιστάν, που στηριζόταν στον μυστικισμό και τις προσευχές. Οι νέοι ισλαμιστές απέρριπταν αυτό το είδος του ισλαμισμού. Η πολιτική τους είχε τις ρίζες της στις ομάδες ισλαμιστών στην Αίγυπτο, στο πανεπιστήμιο Αλεζάρ του Καΐρου, που δεν είχε σχέση με τον μεσαίωνα, αλλά είχε αναπτυχθεί στις αρχές του 20ού αιώνα, σαν αντίσταση στον ιμπεριαλισμό και τον σοσιαλισμό.

Τη δεκαετία του '70 οι κομμουνιστές ήταν πολύ πιο δυνατοί από τους ισλαμιστές στα πανεπιστήμια και τα σχολεία. Οι ισλαμιστές δεν ήταν σαν τους μουλάδες του χωριού, αλλά ούτε και απλοί θρησκόληπτοι εργάτες. Οι ηγέτες τους για παράδειγμα ήταν μηχανικοί και όχι μουλάδες. Το 1975 οι ισλαμιστές εξορίστηκαν από τη χώρα και κατέφυγαν στο γειτονικό Πακιστάν.

Την περίοδο που πέρασα στο Αφγανιστάν, οι άνθρωποι που θαύμαζα ιδιαίτερα ήταν οι κομμουνιστές. Ηταν οι πιο γενναίοι και τίμιοι άνδρες και γυναίκες της γενιάς τους. Οργάνωναν την αντίσταση στα πανεπιστήμια και τις πόλεις με απίστευτο θάρρος και σε φοβερά δύσκολες συνθήκες. Ενα βράδι του 1978 η κυβέρνηση προσπάθησε να φυλακίσει και να δολοφονήσει όλους τους κομμουνιστές ηγέτες. Εκείνο το βράδι οι κομμουνιστές αντέδρασαν με πραξικόπημα που στηρίχτηκε κύρια σε μορφωμένους αξιωματικούς του στρατού που επηρεάζονταν από τη νέα ριζοσπαστικοποίηση των φοιτητών.

Κάθε νέος άντρας στο Αφγανιστάν υπηρετούσε στο στρατό για δύο χρόνια. Αντί όμως οι κομμουνιστές να οργανώσουν τους απλούς φαντάρους ενάντια στους αξιωματικούς, οργάνωσαν τους αξιωματικούς για να δώσουν εντολές στους φαντάρους. Στις πόλεις το έκαναν αυτό με επιτυχία.

Οι μόνες ελεύθερες εκλογές στο Αφγανιστάν ήταν το 1951 και το 1969 και περιορίζονταν μόνο στην πόλη της Καμπούλ. Το 1951 κέρδισαν τις εκλογές οι κομμουνιστές. Το Αφγανιστάν μπορεί σήμερα να καθορίζεται από τη δεξιά, όχι γιατί ήταν πάντα έτσι, αλλά εξαιτίας των λαθών των κομμουνιστών, που είχαν κερδίσει τον κόσμο των πόλεων στις ιδέες τους, αλλά όχι και τον κόσμο της υπαίθρου. Σ' εκείνες τις περιοχές η καταπίεση των γαιοκτημόνων ήταν πολύ ισχυρότερη.

Οταν οι κομμουνιστές πήραν την εξουσία με το πραξικόπημα, έκαναν αμέσως δύο πράγματα: εξέδωσαν ένα διάταγμα που καταργούσε την ιδιοκτησία των γαιοκτημόνων πάνω στη γη και την ξαναμοίραζε στους απλούς αγρότες και ένα δεύτερο που απαγόρευε στους άνδρες να «αγοράζουν» με χρήματα τη γυναίκα που παντρεύονταν. Αυτά ήταν τα δύο αιτήματα για τα οποία οι κομμουνιστές ήταν έτοιμοι να παλέψουν και να πεθάνουν: η απελευθέρωση των γυναικών και ο αναδασμός της γης. Οι δύο αυτές αποφάσεις όμως δεν ήταν τίποτε άλλο από διακηρύξεις, μιας και δεν υπήρχε οργανωμένος κόσμος που να υποστηρίζει αυτά τα μέτρα στην ίδια την ύπαιθρο.

Στα χωριά οι μουλάδες και οι γαιοκτήμονες αντέδρασαν λέγοντας πως οι κομμουνιστές είναι υπηρέτες της Ρωσίας και πως πρόκειται για μια νέα ιμπεριαλιστική εισβολή όπως αυτές της Βρετανίας. Επειδή οι κομμουνιστές δεν είχαν την υποστήριξη ούτε των απλών χωρικών, ούτε των παιδιών τους, των φαντάρων, πήγαν στα χωριά χρησιμοποιώντας τα τζιπ του παλιού καθεστώτος, τις στολές του ίδιου του ιμπεριαλισμού, την παλιά μυστική αστυνομία, για να επιβληθούν με τη βία. Οι χωρικοί αντιστάθηκαν και εξεγέρθηκαν ενάντια στο νέο καθεστώς. Σε όλες τις περιόδους οι Αφγανοί ήταν έτοιμοι να εξεγερθούν για να κα-

τακτήσουν την ελευθερία τους απο όποιον την απειλούσε. Οι κομμου νιστες χρησιμοποίησαν κυρίως τη μυστική αστυνομία και τα βασανιστήρια για να τους καταστείλλουν. Πολύ γρηγορα όμως κατέφυγαν στην παλια μεθοδο των βομβαρδισμων. Δεν μπορεις να κανεις τοξικο πόλεμο βομβαρδίζοντας χωριά, προσπαθώντας να εξολοθρεύσεις τους αγροτες. Οσο λοιπον αυξανόταν η ένταση των βομβαρδισμων, τοσο δυναμωνε και η αντισταση των χωρικών

Η στρατιωτική επέμβαση της Ρωσίας

Τη λύση για το νέο καθεστως την εδωσε η Σοβιετικη Ενωση στελνοντας στρατό, οχι επειδή ήθελε να απελευθερωσει το Αφγανιστάν, αλλα επειδή φοβοντουσαν και οι ίδιοι τα ισλαμικά κινήματα στο εσωτερικό τους, σε περιοχες πλουσιες σε πετρελαιο, οπως το Τουρκμενισταν, το Τατζικιστάν, το Ουζμπεκισταν. Ο στρατός της Σοβιετικης Ενωσης έδρασε στο Αφγανιστάν για 8 χρονια βομβαρδίζοντας χωρια, πυροβολώντας απο ελικοπτερα, ρίχνοντας βόμβες ναπάλμ. Καποιοι κάνουν λογο για δυο εκατομμύρια νεκρούς απ' αυτον τον πολεμο, καποιοι αλλο για ένα εκατομμυριο. Μπορεί να ηταν και μισό εκατομμυριο. Αλλα ακομα και τοσοι να ήταν, αυτος ο αριθμος ειναι εκατό φορες μεγαλυτερος απο όσους πέθαναν στην επίθεση στους Δίδυμους Πυργους της Νεας Υορκης στις 11 Σεπτέμβρη. Κι αυτο σε μια χωρα που εχει λιγοτερο απο το ενα δέκατο του πληθυσμου των ΗΠΑ. Αυτο σημαινει πως ο αντικτυπος των ρωσικων επιδρομών ήταν χίλιες φορες μεγαλύτερο απ' αυτό της επίθεσης στις 11 Σεπτέμβρη. Αυτό δεν το λεω για να υποβιβασω το ποσος κοσμος υπέφερε απο την επίθεση στη Νεα Υόρκη. Γεννήθηκα στη Νέα Υορκη. Αλλα κανεις δεν μπορει να καταλαβει πώς νιώθουν οι Αφγανοί για τους βομβαρδισμούς ή για τους κομμουνιστές, αν δεν γνωρίζει την έκταση εκείνου του Ολοκαυτωματος.

Οι αφγανοί κομμουνιστες ηρθαν σε κρίση λογω της σοβιετικης εισβολής. Αρχισε μια αδιακοπη πάλη ανάμεσα στις διαφορετικές ομάδες και φράξιες μεταξύ τους. Κεντρικά ομως, σαν οργάνωση, οι κομμουνιστές πολέμησαν στο πλευρό των Ρωσων. Υπολογίζεται ότι περίπου 1 000 000 άνθρωποι έμειναν ανάπηροι από τις νάρκες και αναγκαστηκαν να μεταναστεύσουν περίπου 6 000 000 άνθρωποι, σε μια χωρα με 20 000 000 πληθυσμο. Υπήρχαν 2 000 000 Αφγανοί στο Πακισταν, 2 000 000 στο Ιραν και 2.000.000 εσωτερικοί μετανάστες. Για να καταλαβετε την εκταση του εγκλήματος, σκεφτειτε οτι ειναι αναλογο με το αν, για παραδειγμα οι φεμινίστριες σκότωναν 250 000 ανθρωπους στην Ελλαδα και η μόνη αντίσταση σ' αυτές ερχόταν από τον Τζορτζ Μπους και τον Πάπα. Ακούγεται σαν ανέκδοτο, αλλα στην πραγματικοτητα ηταν μια τραγωδία

Οι κομμουνιστές έκαναν το λάθος οτι στο κέντρο της πολιτικης τους ήταν η επανάσταση από τα πάνω, αφου είχαν σαν προτυπο το μοντελο της Σοβιετικής Ενωσης. Κοιτουσαν επίσης προς τον Μαο, τον Χο Τσι Μιγκ, τον Κάστρο, τον Τσε Γκεβάρα, που είχαν ακριβως αυτό σαν κεντρο της πολιτικης τους. Δεν ειναι οτι ηταν διεφθαρμένοι η χωρις αρχές, αυτά ήταν τα μονα μοντελα που εβλεπαν

Το κινημα της αντίστασης στους Ρωσους δεν ηταν σαν τα άλλα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα. Δεν υπηρχε κάποιο κόμμα που την οργάνωνε, ούτε καμια συντονισμενη στρατιωτική οργάνωση. Οι ανθρωποι πολεμούσαν από χωριο σε χωριό. Το μισό χωριό μπορεί να ηταν σιίτες και το άλλο μισό σουνιτες μουσουλμάνοι και πολεμούσαν ξεχωριστά με τους δικους τους νέους ηγετες, αφού οι παλιοι γαιοκτημονες είχαν ήδη διαφύγει προς το Πακισταν και αργοτερα τις ΗΠΑ. Αυτοι οι νέοι αγωνιστές ονομάστηκαν «ιεροί αγωνιστες», μουτζαχεντίν, αναφερονταν στην παλαια αντισταση στους Βρετανούς και υπερασπίζονταν τις περιοχες τους και μόνο αυτές από πιθανες επιδρομες των Ρώσων

Η επισημη έκφραση αυτης της αντιστασης ηταν εφτα ισλαμικα κομματα που βρισκονταν στην πόλη Πεσαβαρ του Πακιστάν και στελεχώθηκαν από εξόριστους ισλαμιστες του Αφγανιστάν. Επαιρναν χρήματα και οπλα απο το ίδιο το Πακισταν, τη Σαουδικη Αραβία και τις ΗΠΑ. Οι ηγέτες αυτών των εφτα κομμάτων εκλεψαν μεγαλο μέρος των χρηματων και πούλησαν μεγαλο μερος των όπλων. Ηταν ασφαλεις στην Πεσαβάρ και δεν χρειαζόταν να πολεμησουν. Μέσα σε τέσσερα χρόνια ειχαν προκαλέσει την οργη και την απογοητευση στους υποστηρικτες τους μέσα στο Αφγανιστάν. Οι συμμαχίες αναμεσα στους τοπικους ηγετες και τα κόμματα αλλαζαν συνεχως. Αν οι τοπικοί ηγέτες σε μια περιοχη υποστηριζαν το ενα κομμα, τότε τα γύρω μικροτερα χωριά υποστηριζαν το άλλο. Εδιναν την υποστηριξη τους σε όποιο κόμμα τους έδινε όπλα.

Η αντισταση του λαου του Αφγανιστάν ηταν ηρωική και κέρδισε μετα απο 8 χρονια μαζικών δολοφονιών, το 1988, οταν ο ρώσικος στρατος αναγκαστηκε να εγκαταλείψει τη χωρα. Οι Αφγανοι άρχισαν να ελπίζουν και να προσευχονται για ειρήνη. Αυτό που συνεβη ήταν οτι τα ισλαμικα κομματα άρχισαν να πολεμούν το ενα το άλλο. Η μοναδική πόλη που δεν ειχε καταστραφεί απο τις ρωσικες βομβες ήταν η Καμπούλ. Στους λόφους γύρω απο αυτη την πολη έστησαν τα κανόνια τους το καθε ενα από τα ισλαμικά κομματα και άρχισαν να βομβαρδίζουν την εργατική τάξη της Καμπούλ. Ο πολεμος συνεχιζόταν για χρονια σε καθε γειτονια της

Το 1988 οι ΗΠΑ σταματησαν να επιδοτουν τα ισλαμικα κόμματα γιατι ο λόγος που τα επιδοτουσαν ηταν επειδη πολεμουσαν τους Ρώσους. Δεν ηθελαν ομως να στηρίξουν μια ισλαμική κυβερνηση. Τα κομματα αυτά αρχισαν να επιδοτουνται απο τη Σαουδικη Αραβία, το Πακιστάν, τη Ρωσια, το Ουζμπεκιστάν, το Ιραν και την Ινδία τσακίζοντας τις ελπίδες του κοσμου για ειρηνη. Η πλειοψηφία του κοσμου αφιέρωσε τη ζωη του στον κομμουνισμο η το ισλαμ και ολοι προδόθηκαν. Ετσι βρηκε το έδαφος να αναπτυχθει ο εθνικισμος, όχι γιατί αυτο ανηκει στην παραδοση του Αφγανισταν. Από το 1945 μεχρι και το 1988, η βασικη διαιρεση της κοινωνιας ηταν ταξική. Τωρα το Αφγανιστάν συγκλονίζουν τεράστιες εθνικές εκκαθαρισεις, πραγμα που δεν συνεβαινε ποτέ στο παρελθον. Είναι φαινομενο του 21ου αιωνα και οχι του 19ου

Πρώτα οι Ρώσοι, μετά οι Αμερικανοί, τώρα και οι δύο μαζί

Ποιοι είναι οι Ταλιμπάν

Και αφου ο πόλεμος συνεχιζοταν για χρόνια, εμφανίστηκε μια λυση: οι Ταλιμπαν, που ξεκινησαν απο το νοτιο τμήμα της χώρας. Ταλιμπάν σημαινει φοιτητης. Καθε φορα που διαβάζετε στις εφημερί-

δες ότι σκοτώνουν τους Ταλιμπάν, πρέπει να το μεταφράζετε και να σκέφτεστε ότι σκοτώνουν τους φοιτητές. Δεν είναι οι φοιτητές των πανεπιστημίων, αλλά οι σπουδαστές των μικρών κατηχητικών σχολείων των χωριών, άνδρες στην πλειοψηφία τους, που σπούδασαν δύο ή τρία χρόνια για να γίνουν μουλάδες και προέρχονταν από οικογένειες προσφύγων και φτωχές οικογένειες. Ο ηγέτης των Ταλιμπάν ο μουλάς Ομάρ, φοίτησε για τέσσερα χρόνια σ' ένα απ' αυτά τα σχολεία. Αυτοί οι άνθρωποι δεν είναι μουσουλμάνοι φονταμενταλιστές, ανήκουν στην παράδοση του παλιού ισλάμ των χωριών. Έλεγαν πως τόσα χρόνια τα κόμματα πολεμάνε πάνω από τα πτώματά μας και υπόσχονταν ειρήνη. Και είχαν την υποστήριξη του πακιστανικού στρατού, της Σαουδικής Αραβίας και των ΗΠΑ.

Οι Αμερικανοί έδωσαν την υποστήριξή τους στους Ταλιμπάν, γιατί ήθελαν να περάσουν έναν πετρελαιαγωγό μέσα από το Αφγανιστάν, για να μεταφέρουν τα πετρέλαια των περιοχών που ανήκαν στην πρώην Σοβιετική Ένωση. Τα πετρέλαια αυτών των περιοχών τα διεκδικούν η Ρωσία, η Κίνα, το Ιράκ, η Τουρκία, οι ΗΠΑ. Για να τα ελέγξει κανείς χρειάζεται έναν αγωγό. Οι Ιρανοί χτίζουν έναν τέτοιο αγωγό, οι Ρώσοι έχουν ήδη, η Κίνα χτίζει άλλον ένα, άρα και οι Αμερικανοί χρειάζονταν έναν αγωγό. Ο πιο φτηνός τρόπος ήταν να περνάει μέσα από το Τουρκμενιστάν και να καταλήγει, μέσω του Αφγανιστάν, στη θάλασσα του Πακιστάν ακολουθώντας μια διαδρομή 600 χιλιομέτρων. Έτσι οι Αμερικανοί αυτό που χρειάζονταν ήταν μια ισχυρή κυβέρνηση και ειρήνη στο Αφγανιστάν.

Οι Ταλιμπάν είχαν την υποστήριξη της πλειοψηφίας του κόσμου που είχε εναποθέσει τις ελπίδες του για ειρήνη σ' αυτούς. Υποστηρίζονταν και από τους Αμερικανούς, άρα έμοιαζαν αρκετά δυνατοί για να το κάνουν. Η αντίσταση των ισλαμιστών πολέμαρχων κατέρρεε καθώς οι Ταλιμπάν κέρδιζαν έδαφος.

Ο στρατός των Ταλιμπάν αποτελούνταν από έφηβους σπουδαστές κατηχητικών, πρώην αξιωματούχους του πακιστανικού καθώς και του κομμουνιστικού στρατού. Μία από τις πιο θλιβερές σελίδες της αφγανικής ιστορίας είναι ότι οι παλιοί κομμουνιστές απαρνιόντουσαν το παρελθόν τους, άλλαζαν ονόματα και ισχυρίζονταν πως πάντα ήταν ισλαμιστές. Οι Ταλιμπάν κατέλαβαν όλο το Αφγανιστάν και η τελευταία πόλη που παραδόθηκε από τους ισλαμιστές πολεμιστές ήταν το Μαζάρ-ι-Σαρίφ. Οι κάτοικοι αυτής της περιοχής για το Αφγανιστάν είναι ό,τι οι μαύροι για τις ΗΠΑ, καθώς είναι η πιο φτωχή περιοχή της χώρας όπου ζει η μισή εργατική τάξη. Όταν οι Ταλιμπάν μπήκαν στις γειτονιές της πόλης, οι εργάτες αρνήθηκαν να παραδώσουν τα όπλα τους, εξεγέρθηκαν και τους έδιωξαν, κάτι που ήταν πρωτοφανές για την ιστορία της χώρας. Οι Ταλιμπάν επανήλθαν με περισσότερα όπλα και χρήματα και αφού κατέσφαξαν τον πληθυσμό, κατέλαβαν την Μα- [illegible]

Η κυβέρνηση των ΗΠΑ όμως, δεν εξέλαβε αυτή την κίνηση σαν ένδειξη δύναμης, αλλά αντίθετα ανησυχούσε πως οι Ταλιμπάν δεν ήταν μια σταθερή εξουσία και άρα ο πετρελαιαγωγός τους δεν θα ήταν και τόσο ασφαλής. Και αυτό είναι πολύ σημαντικό. Ο κόσμος της Καμπούλ έδωσε αρχικά, στη δεκαετία του '70, την υποστήριξή του στους κομμουνιστές. Έπειτα, με τη ρωσική εισβολή, έβλεπε κανείς τον κόσμο να ανεβαίνει στις στέγες των σπιτιών και να φωνάζει μέσα στη νύχτα «ο θεός είναι μεγάλος». Οι γυναίκες και τα κορίτσια των πανεπιστημίων πάλεψαν ξανά και ξανά με διαδηλώσεις ενάντια στη μπούρκα. Τη δεκαετία του '60 οι φοιτήτριες έκαναν μια διαδήλωση μέσα από την Καμπούλ φορώντας φούστες που οι μουλάδες κυνήγησαν άγρια. Τώρα, με τη ρώσικη εισβολή οι φοιτήτριες συγκεντρώνονταν στα προαύλια, προσεύχονταν στο θεό και καλούσαν τους άντρες της χώρας να πολεμήσουν τους άθεους εισβολείς.

Αυτή είναι η τραγωδία του Αφγανιστάν και όταν καταλάβει κανείς αυτό, μπορεί να καταλάβει και το φαινόμενο Ταλιμπάν. Ο ισλαμισμός των Ταλιμπάν ανήκει στην παράδοση του παλιού αντιιμπεριαλιστικού ισλάμ, του ισλάμ που παλεύει ενάντια στους εισβολείς και τις βόμβες τους. Η πλειοψηφία του κόσμου αποδέχτηκε την πολεμική τους προσπάθεια παρόλο που τους μισούσε. Το έκανε γιατί σκεφτόταν πως μια συμβιβαστική ειρήνη είναι καλύτερη από τη συνέχιση ενός «καλού» πολέμου.

Στις 11 Σεπτέμβρη είδαμε ξανά και ξανά τον βομβαρδισμό του Παγκόσμιου Κέντρου Εμπορίου. Είδαμε και εικόνες από τον βομβαρδισμό του Πενταγώνου που σιγά σιγά εξαφανίζονταν από τις οθόνες μας. Ο βομβαρδισμός του Πενταγώνου έβλαψε παγκόσμια την εικόνα της εξουσίας των ΗΠΑ. Σε όλη τη Μέση Ανατολή υπάρχουν καθεστώτα όπως της Συρίας, της Τουρκίας, της Αιγύπτου, της Σαουδικής Αραβίας, που ο μόνος λόγος που επιζούν είναι ότι υποστηρίζονται από τις ΗΠΑ και τον τρόμο που προκαλούν οι δυνάμεις τους. Ο Κόλιν Πάουελ και ο Τζορτζ Μπους έπρεπε να επαναφέρουν αυτό το φόβο. Ο αντίκτυπος των επιθέσεων στα σύμβολα της αμερικανικής κυριαρχίας ήταν τόσο τεράστιο που για να επαναφέρουν το φόβο, έπρεπε να σκοτώσουν ξανά και ξανά σε τεράστια κλίμακα. Και έψαχναν ένα μέρος για να ξεκινήσουν να ξανατρομοκρατήσουν τον κόσμο. Το να ξεκινούσαν από την Παλαιστίνη ή το Ιράκ θα ήταν πολύ επικίνδυνο. Το Αφγανιστάν ήταν το εύκολο μέρος για να ξεκινήσουν και ταυτόχρονα ίσως μ' αυτό τον τρόπο να μπορέσουνε να κάνουν πραγματικότητα τις παλιότερες προσπάθειες για να χρησιμοποιήσουν το Αφγανιστάν για να περάσουν πετρελαιαγωγούς. Γι' αυτό δεν έχουν εμπιστοσύνη στους ανθρώπους της Βόρειας Συμμαχίας. Γιατί είναι μια ομάδα με δικτάτορες βίαιους και διεφθαρμένους, όχι όμως τόσο όσο οι δικτάτορες τους στη Συρία και τη Σαουδική Αραβία. Μας λένε ότι στηρίζουνε τη Βόρεια Συμμαχία γιατί αυτή είναι συνδεμένη με το Ιράν και τη Ρωσία. Αυτό είναι απόδειξη της φοβερής διαφθοράς που επικρατεί: άνθρωποι που πάλεψαν τόσο χρόνια σαν αντίπαλοι της Ρωσίας, τώρα συμμαχούν μαζί της και χρηματοδοτούνται απ' αυτήν. Αυτό που συμβαίνει στις ειρηνευτικές διαδικασίες τώρα, είναι η προσπάθεια των ΗΠΑ να ελέγξουν το Αφγανιστάν με σκοπό να περάσουν μέσα απ' αυτό πετρελαιαγωγούς.

Ο Οσάμα Μπιν Λάντεν ήταν ο άνθρωπος της CIA και των μυστικών υπηρεσιών της Σαουδικής Αραβίας μέσα στο Αφγανιστάν τη δεκαετία του '80. Επίσης είχε δημιουργήσει μία στρατιωτική οργάνωση, την Αλ Κάιντα, στην Πεσαβάρ του Πακιστάν, την οποία, όπως και τα άλλα ισλαμικά κόμματα χρηματοδοτούσαν οι αμερικανοί και οι σαουδάραβες. Όταν έφυγαν οι ρώσοι, διέκοψαν τη χρηματοδότηση και στην Αλ Κάιντα.

Όταν ξέσπασε ο πόλεμος του Κόλπου, ο Μπιν Λάντεν αρχικά υποστήριξε τις ΗΠΑ και το Κουβέιτ. Αργότερα όμως οι αμερικανοί κατέλαβαν τη Σαουδική Αραβία με σκοπό να καταστείλουν πιθανή εξέγερση που φοβόντουσαν. Τότε ο Μπιν Λάντεν ανακάλυψε πως οι αμερικανοί ιμπεριαλιστές είναι ίδιοι με τους ρώσους ιμπεριαλιστές. Εκτός όμως από αντιιμπεριαλιστής, ο Λάντεν είναι και ένας πάρα πολύ πλούσιος και δεξιός άνθρωπος και άρα διάλεξε την τρομοκρατία γιατί φοβόταν τη δράση του κόσμου που μπορεί και να ανέτρεπε το καθεστώς στη Σαουδική Αραβία. Έτσι γύρισε στο Αφγανιστάν και συμμάχησε με τους Ταλιμπάν.

Όταν οι Αμερικανοί ζήτησαν τον Λάντεν, οι Ταλιμπάν δεν μπορούσαν να τους τον δώσουν. Στο Αφγανιστάν για 10 χρόνια όλη η κυβερνητική δουλειά γινόταν από τα Ηνωμένα Έθνη και τις μη κυβερνητικές οργανώσεις. Έφτιαχναν σχολεία, νοσοκομεία, δρόμους, φρόντιζαν τους πρόσφυγες. Ό,τι ήθελε ο κόσμος από μια κυβέρνηση, το πραγματοποιούσαν. Το μόνο που κρατούσε τους Ταλιμπάν στην εξουσία ταν το γεγονός ότι ήταν μουσουλμάνοι. Η παράδοση του Λάντεν, θα σήμαινε προδοσία.

Από την άλλη, η κυβέρνηση της Σαουδικής Αραβίας είναι πιστός υπηρέτης των ΗΠΑ που όσο περισσότερο υπακούν τις ΗΠΑ, τόσο ο απλός κόσμος τους μισεί. Και όσο περισσότερο συμβαίνει αυτό, τόσο η άρχουσα τάξη τρέχει να δηλώσει πως είναι σκληροπυρηνικοί ισλαμιστές που κόβουνε κεφάλια. Το ίδιο ισχύει για τους Ταλιμπάν.

Το Αφγανιστάν σήμερα είναι διαιρεμένο ανάμεσα σε διαφορετικούς στρατούς που έχουν την υποστήριξη διαφορετικών ιμπεριαλιστών. Αυτή είναι η συνταγή για έναν ατέλειωτο πόλεμο. Χωρίς την ιμπεριαλιστική επέμβαση, το Αφγανιστάν δεν θα είναι παράδεισος, ίσως γίνει κάτι σαν το Λίβανο. Αλλά ο Λίβανος σήμερα είναι εκατομμύρια φορές καλύτερα από όταν πολεμούσαν εκεί οι Αμερικανοί, οι Γάλλοι, οι Ισραηλινοί και οι Σύριοι.

Είναι τρέλα το ότι οι αμερικανοί επιτίθενται στο Αφγανιστάν γιατί είναι η πιο αδύναμη χώρα. Έχω ζήσει και στις ΗΠΑ και στο Αφγανιστάν. Οι γονείς των νεκρών χύνουν τα ίδια δάκρυα και στις δύο χώρες.

Αυτά που υποφέρει σήμερα ο λαός του Αφγανιστάν οφείλονται στον ιμπεριαλισμό, αλλά δεν πρέπει να ξεχνάμε το λάθος των κομμουνιστών, που υιοθέτησαν το μοντέλο της επανάστασης από το πάνω. Ήταν το ίδιο λάθος που έκαναν οι κομμουνιστές και οι σοσιαλιστές της γενιάς μου σε όλο τον κόσμο. Για να καταλάβει κανείς το ισλάμ πρέπει να ξέρει ότι πρόκειται για ένα δεξιό αντιιμπεριαλιστικό κίνημα που όμως τροφοδοτήθηκε από τα λάθη της αριστεράς. Πριν από 50 χρόνια όλοι οι ισλαμιστές ήταν και κομμουνιστές ή σοσιαλιστές και υποστηρίζανε την εθνική τους απελευθέρωση. Η πίστη στο θεό από μόνη της δεν είναι απαραίτητα αντιδραστική.

Αυτό που συμβαίνει στο Αφγανιστάν είναι μια τραγωδία και το μόνο που έχουμε να κάνουμε είναι να οργανώσουμε την αντίστασή μας εδώ. Είχαμε μια διαδήλωση 100.000 ανθρώπων στο Λονδίνο ενάντια στον πόλεμο, παρόλο που η βρετανική τηλεόραση δεν έδειξε ούτε μία εικόνα απ' αυτή τη διαδήλωση. Το Αλ Τζαζίρα όμως τις έδειξε και αυτό βοηθάει τον κόσμο στη Μέση Ανατολή να καταλάβει πως αυτός ο πόλεμος δεν είναι ανάμεσα στους χριστιανούς και τους ισλαμιστές, είναι ένας πόλεμος ενάντια στον ιμπεριαλισμό. Ο Κόλιν Πάουελ και ο Τζορτζ Μπους έχουν δίκιο να κοιτάζουν ανήσυχα πίσω από την πλάτη τους. Αν ο στρατός της Αιγύπτου πυροβολήσει μια διαδήλωση 300.000 ανθρώπων προς την Αμερικάνικη Πρεσβεία, τότε θα κατερρεύσει το καθεστώς της Αιγύπτου. Εάν δεν πυροβολήσει, πάλι θα καταρρεύσει. Αυτή είναι η δύναμη στην οποία μπορούμε να υπολογίζουμε. Οι αγώνες μας εδώ μπορούν να εμπνεύσουν και να δώσουν θάρρος στον κόσμο εκεί για να νικήσει τις δικτατορίες που τον κυβερνούν. Και εξαρτάται απ' αυτή τη γενιά, να χτίσει μια παράδοση επανάστασης και σοσιαλισμού από τα κάτω που θα δώσει τέλος στην τραγωδία που ζουν αυτοί οι λαοί.

«Πεζοναύτες και Βόρεια Συμμαχία «ρίχνουν στο ψαχνό»»

ΦΟΡΟΣ ΤΟΜΠΙΝ
ένα αντικαπιταλιστικό αίτημα

Η συζήτηση γι' αυτό το αίτημα είναι στην επικαιρότητα.
Ο ***Γιάννης Δραγασάκης*** και ο ***Πάνος Γκαργκάνας*** εξηγούν τη σημασία και τα όρια του Φόρου Τόμπιν.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΡΑΓΑΣΑΚΗΣ

Μετά τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο δημιουργήθηκε διεθνώς η συμφωνία του Μπρέντον Γουντς. Αυτή η συμφωνία δημιούργησε ένα καθεστώς σταθερών συναλλαγματικών ισοτιμιών. Δηλαδή το δολάριο αντιστοιχούσε σ' ένα ποσό χρυσού. Αυτό το σύστημα διατηρήθηκε μέχρι το 1972. Μετά καταργήθηκε. Δεν άντεξε, αποσυντέθηκε. Από τότε κι ύστερα λοιπόν οι ισοτιμίες είναι κυμαινόμενες, δηλαδή μπορείς να πάρεις σήμερα ένα δολάριο 300 δρχ. και να το πουλήσεις αύριο 310 δρχ. και να κερδίσεις απλά πουλώντας κι αγοράζοντας νομίσματα. Ή να πάρεις τη μια μέρα δολάρια, την άλλη μέρα να τα κάνεις ευρώ, την τρίτη μέρα γεν. Άρχισε να αναπτύσσεται λοιπόν ένα εμπόριο κερδοσκοπικό που προσπαθούσε να αξιοποιήσει τις ισοτιμίες μεταξύ των νομισμάτων. Αυτό που είπα έτσι απλά, το παίρνεις σήμερα το πουλάς αύριο, με την ανάπτυξη της πληροφορικής και των υπολογιστών γίνεται και σε ώρες και σε λεπτά, δηλαδή έχουν δημιουργηθεί γραφεία, τα οποία κάθε λεπτό, κάθε δευτερόλεπτο κάνουν αγορές και πωλήσεις νομισμάτων. Το αποτέλεσμα είναι σήμερα 1,5 τρισεκατομμύρια δολάρια να είναι ο όγκος αυτών των συναλλαγών συναλλάγματος, οι οποίες δεν εξυπηρετούν ανάγκες, δηλαδή δεν δίνει δολάρια επειδή αγόρασε κάποιο εμπόρευμα, αλλά απλά παίζεται αυτό το κερδοσκοπικό παιγνίδι. Αυτά από το '71, '72.

Το 1972 ένας καθηγητής οικονομολόγος, ο Τόμπιν, ο οποίος μετά πήρε και βραβείο Νόμπελ, ο οποίος είναι ένας αστός οικονομολόγος κεϋνσιανής περισσότερο απόχρωσης, πρότεινε να αμβλυνθούν αυτές οι διακυμάνσεις. Διότι αυτά τα κερδοσκοπικά παιγνίδια αποσταθεροποιούν τα νομίσματα, αν ξαφνικά κάποιοι αγοράσουν ένα νόμισμα ή κυρίως αν πουλήσουν μαζικά ένα νόμισμα το νόμισμα αυτό καταρρέει. Έτσι έγινε στην Αγγλία το 1992. Πρότεινε λοιπόν για να περιορistούν αυτές οι διακυμάνσεις να επιβληθεί ένα πολύ μικρός φόρος στις συναλλαγές, π.χ. 0,5 επί τοις χιλίοις. Αυτό σημαίνει ότι αυτός που αγοράζει ένα νόμισμα για να το κρατήσει για καιρό δεν ζημιώνει, αυτός όμως που αγοράζει και πουλάει συνέχεια έχει ένα κόστος. Με τον τρόπο αυτό σκέφτηκε ο Τόμπιν θα επιβραδυνθεί το παιγνίδι της κερδοσκοπίας. Στη συνέχεια αυτή η πρόταση ξεχάστηκε. Υπήρχε σε κάποια άρθρα επιστημονικά, μέχρι που φτάνουμε στο 1992 που έχουμε το κραχ με τη στερλίνα, ταυτόχρονα παγκοσμιοποιούνται αυτές οι αγορές, αποκτούν μεγάλες διαστάσεις, αρχίζουν να εμφανίζονται διάφορες συναλλαγματικές ή χρηματιστηριακές κρίσεις σε διάφορα σημεία. Τότε λοιπόν αρχίζει να αναπτύσσεται ένα κίνημα πια, το οποίο διεκδικεί την υλοποίηση αυτού του φόρου. Υιοθετήθηκε η πρόταση αυτή και από τον ΟΗΕ, από το πρόγραμμα ανάπτυξης του ΟΗΕ και στη Γαλλία μάλιστα δημιουργήθηκε το κίνημα ATTAC, το οποίο στην αρχή του - τώρα έχει ευρύτερη ατζέντα - δημιουργήθηκε ως ένα κίνημα για την επιβολή του Φόρου Τόμπιν. Πάλι όμως μέχρι πρόσφατα δεν γινόταν καμία συζήτηση. Θεωρούνταν ένα αίτημα κάποιων αριστερών, κάποιων κινημάτων, που δεν είναι και πολύ σοβαρό κλπ, κλπ.

Στην περίοδο 96-2000 που ήμουνα στη Βουλή είχα πάρει μία πρωτοβουλία να βρω και άλλους βουλευτές και να γίνει μία επιτροπή που να στηρίζει αυτό το αίτημα στα διεθνή φόρουμ που συμμετέχει η Ελλάδα. Βρήκα ενάμιση βουλευτή, ο ένας ήταν ο Λάμπρος Κανελλόπουλος που μου είπε προχώρα και ο άλλος ο Μήτσος Κωστόπουλος που μου είπε συμφωνώ αλλά ρώτα την Αλέκα. Σήμερα αν πάρετε τον Οικονομικό Ταχυδρόμο θα δείτε από τον σύμβουλο του πρωθυπουργού τον κ. Χαρδούβελη που γράφει υπέρ του φόρου Τόμπιν. Θα ακούσατε προ ημερών τον Ζοσπέν να λέει να το συζητήσουμε. Από την άλλη μεριά βέβαια στους Φαϊνάνσιαλ Τάιμς άρθρο του προέδρου της Μπούντεσμπανκ, της κεντρικής τράπεζας της Γερμανίας ο οποίος είναι καταπέλτης κατά του Φόρου Τόμπιν. Το ερώτημα είναι τι έκανε τον κύριο αυτό να σηκωθεί από την πολυθρόνα του και να γράψει άρθρο κατά του φόρου Τόμπιν. Τον έκανε προφανώς το ότι υπάρχει σήμερα μία κοινή αναγνώριση ότι υπάρχει πρόβλημα. Και το πρόβλημα έχει δύο ονόματα. Το ένα είναι η κερδοσκοπία που αποτελεί κίνδυνο αποσταθεροποίησης των παγκόσμιων συστημάτων και το δεύτερο όνομα του ίδιου προβλήματος είναι ότι υπάρχει φτώχεια και πρέπει μέχρι να ανατραπεί ο καπιταλισμός να αναζητήσουμε τρόπους αναδιανομής του πλούτου και ένας από αυτούς είναι και τέτοιου τύπου φορολογίες. Ο Φομπιούς προτείνει στη Γαλλία φόρο στο εμπόριο όπλων. Επομένως το

Μάρτιος 2000: Χαμένοι μικροεπενδυτές διαμαρτύρονται.

26 Σεπτέμβρη 2000. Αποκλεισμός του Χρηματιστήριου σε αλληλεγγύη με τους διαδηλωτές της Πράγας.

πρώτο που έχουμε σήμερα είναι μία αναγνώριση του προβλήματος και μία αναγνώριση της ανάγκης κάτι να κάνουμε.

Υπάρχει μία συζήτηση Μπορεί να εφαρμοστεί αυτός ο φόρος; Και να εφαρμοστεί θα σταματησει η κερδοσκοπία; Και μήπως είναι ένα αίτημα όχι και τόσο ριζοσπαστικό για να συγκινεί αριστερούς ανθρώπους και κινήματα; Εν μέρει έχει βάση εν μέρει ε'ναι δημαγωγική Γιατί ο ίδιος ο Τομπιν που εισηγήθηκε αυτό το φόρο τον χαρακτήρισε εξ αρχής έναν κόκο άμμου στο γρανάζι της κερδοσκοπίας. Αυτό είναι κατά τη γνώμη μου πολύ περιεκτικό. Ούτε λέει κανεις ότι έτσι θα λύσουμε το πρόβλημα, ότι θα καταργηθεί η το κεφάλαιο ή η τάση να κερδοσκοπεί με χίλιους τρόπους. Ούτε λέει κανείς ότι είναι πανάκεια. Λέει όμως ότι όντως θέλουμε να δημιουργήσουμε ένα πρόβλημα στον μηχανισμό τον κερδοσκοπικό. Και μάλιστα η κριτική που γίνεται από τα αριστερά γίνεται και από τον διοικητή της Μπούντεσμπάνγκ του οποίου το βασικό επιχείρημα είναι ότι και μετά την εφαρμογή του φόρου Τόμπιν πάλι θα έχουμε κρίσεις του συστήματος Το ίδιο επιχείρημα εχει και ο Ριζοσπάστης που γράφει εναντιο λες και είναι κανένα έγκλημα.

Η θέση η δική μου ειναι η εξής: Πρώτο νομίζω ότι είναι μία επιτυχία των κινημάτων το ότι εφεραν στην επικαιρότητα και έθεσαν στο τραπέζι των συζητήσεων το πρόβλημα αυτό. Και αυτός είναι ένας αναντικαταστατος ρόλος των κοινωνικών κινημάτων. Να θέτουν προβλήματα και όχι να επιλύουν ή να ανακαλύπτουν την τεχνοκρατική ακριβώς επίλυσή τους. Δεύτερη επιτυχία είναι ότι συζητιέται με την έννοια της ρεαλιστικής εφαρμογής αυτού ή κάποιου άλλου μέτρου. Η δεύτερη βασική θέση που εγώ θα έλεγα είναι η εξής. Αν μας προταθεί ακόμα πιο ριζοσπαστική λύση δεν λέμε όχι. Υπάρχει ας πούμε συζήτηση από κάποιους αριστερούς κευνσιανούς οικονομολόγους ότι αντί του φόρου Τόμπιν να έχουμε σταθερες συναλλαγματικές ισοτιμίες. Μακάρι και να γίνει. Αλλά δεν μπορούμε στο όνομα κάποιού άλλου το οποίο μπορεί και να λέγεται απλώς για να παρακάμπτουμε το πρόβλημα να μην αγωνιζόμαστε έστω για αυτό το ίδιο μέτρο. Και εν πάσει περιπτώσει πιστεύω ότι η ο ρόλος της Αριστεράς στη συγκυρία που ζούμε σήμερα είναι να βοηθήσουμε ευρύτερες μάζες της κοινωνίας να υπερβούν το στερεότυπο ότι δεν μπορεί να αλλάξει τίποτα Τέτοιου τύπου αιτήματα νομιζω οτι επιτελούν αυτή την αποστολή. Δείχνει ότι βεβαίως έχουμε ένα σύστημα που η ριζική του αλλαγή απαιτεί βαθύτερες διαδικασίες επαναστατικού χαρακτήρα, ταυτόχρονα όμως και για την ωρίμανση αυτών των προυποθέσεων νομίζω ότι βοηθούν αιτήματα που συσπειρώνουν έναν κόσμο, δημιουργούν κινηματικές καταστάσεις, επιλύουν κάποια προβλήματα χωρίς να κλείνουν το δρομο σε άλλες ριζοσπαστικότερες λύσεις.

ΠΑΝΟΣ ΓΚΑΡΓΚΑΝΑΣ

Τα προβλήματα που προκύπτουν από τη λειτουργία του συστήματος είναι κολοσσιαία. Ζούμε σ' έναν κοσμο όπου κάθε μερα 19 000 παιδια πεθαίνουνε από αιτίες οι οποίες μπορούνε εύκολα να θεραπευθούν, από ιάσιμες ασθένειες η από ασιτία. Χρειάζεται να υπάρξει αντιμετώπιση

Τα συμφέροντα τα οποια αντιδρούν στην αντιμετώπιση είναι κολοσσιαία. Οταν μιλαμε γι' αυτα τα ποσά μιλάμε για 1.500 δισεκατομμύρια δολάρια παίζονται στα χρηματιστήρια, πάνω στις συναλλαγές νομισμάτων καθημερινά. Απ' αυτά το 1/3 μονο εχει να κανει με τις ανάγκες του παγκοσμιου εμπορίου, δηλαδή είναι κάτι θεμιτό, είναι κάποιες εταιρείες οι οποίες συναλλάσσονται μεταξύ Ιαπωνίας και Γερμανίας και αρα πρεπει να γίνει κάποια συναλλαγη για να μετατραπεί το γιεν σε μάρκα και αντιστροφως Μόνο το 1/3 έχει να κάνει με τις ανάγκες της πραγματικής οικονομίας. Τα υπόλοιπα 2/3 είναι ουσιαστικά κερδοσκοπία. Είναι συναλλαγές π χ. στα παράγωγα, είναι στην πραγματικότητα τράπεζες, μεγάλες επιχειρήσεις οι οποίες στοιχηματίζουν ότι το επόμενο διαστημα το δολάριο θα πέσει και το γιεν θα ανέβει και επομένως συμφέρει για το συγκεκριμένο χρονικό διάστημα να ρίξουν αυτό το στοιχημα. Και στοιχηματίζουν κολοσσιαία ποσα γιατί ακριβώς διαθέτουν τεράστια χρηματικα αποθεματικά.

Οι κερδοσκόποι δεν είναι κάποιοι μυστήριοι τύποι. Μιλάνε για τον Σόρος, ο Σόρος που είναι επαγγελματίας κερδοσκόπος κτλ Ωραία, υπάρχουν και οι Σόρος αυτού του κόσμου, αλλά δίπλα στον Σόρος για να φτάσουμε στον όγκο των 1.500 δις δολαρίων προστίθενται και όλες οι "αξιοπρεπείς" επιχειρησεις Καμία επι-

χείρηση δεν μπορεί να λειτουργήσει αγνοώντας τα παράγωγα, τα στοιχήματα κι αυτού του είδους τον τζόγο. Κι έτσι δημιουργείται αυτό το τεράστιο κύκλωμα το οποίο αντιστέκεται σε οποιαδήποτε μεταρρύθμιση και αλλαγή μπορεί να προταθεί. Είναι πολύ εστιασμένο και συγκεκριμένο αυτο το κύκλωμα. Το ξέρουμε, δεν είναι κάτι σκοτεινό και μυστηριο. Μπορεί να ζούμε στην εποχή της παγκοσμιοποίησης, του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού κτλ, αλλά το 1/3 αυτών των συναλλαγών γίνονται στο City του Λονδίνου Αν προσθέσουμε και το χρηματιστήριο της Ν. Υόρκης το ποσοστο φτάνει στο 50%. Δηλαδή τη μισή αυτή κερδοσκοπία την ελέγχουν, την περνάνε θεσμικά τα χρηματιστήρια του Λονδίνου και της Ν. Υόρκης

Απέναντι σ' αυτά τι ρόλο παίζει ότι υπάρχει ένα αίτημα, αυτό του Φόρου Τόμπιν; Είναι πραγματικό ότι η πρόταση του Τόμπιν χτυπάει την κερδοσκοπία Δηλαδή είναι ένας φόρος ο οποίος δεν χτυπαει τις επιχειρησεις που κάνουν συναλλαγές συναλλάγματος για τις εμπορικές τους ανταλλαγές, αλλά αυτούς που έχοντας κάποια λεφτά τα τζιράρουν συνέχεια σε στοιχήματα κερδοσκοπικά. Ο Φόρος Τόμπιν για καποιους κερδοσκοπους που τζιράρουν πάρα πολλές φορές τα λεφτά τους, μπορεί να πάρει ουσιαστικές διαστάσεις, να μην είναι κάτι τόσο αμελητέο.

Παρ' όλα αυτά μπορούμε να συμφωνήσουμε ότι είναι ένα μετριοπαθές αίτημα, δεν είναι ανατροπή του συστήματος, αλλά θίγει πλευρές της λειτουργίας του που είναι σημαντικές Σημαντικες και με την έννοια του κύκλου δράσης των καπιταλιστών, αλλά σημαντικές και από άποψη των επιπτώσεων που έχει αυτού του είδους η αθλιότητα πάνω στους απλούς ανθρώπους. Σκεφτείτε τι έγινε το 1998, τι έγινε στην Ινδονησία, όταν ξαφνικά η ρουπία εξαφανίστηκε Υπηρξε τέτοια φυγή κεφαλαίων που σήμαινε ότι εκατομμύρια άνθρωποι αντιμετωπίζανε ξαφνικά πρόβλημα επιβίωσης Γι' αυτό, παρ' όλο που μπορεί να μοιάζει πολύ μετριοπαθες αυτό το αίτημα, πρέπει να είμαστε ξεκάθαροι στην υποστήριξή του. Είναι ένα αίτημα το οποίο καλώς προβάλλεται.

Απο 'κει και πέρα ο τρόπος με τον οποίο προβάλλεται παίζει ρόλο. Δηλαδή, διαφορετικό ήταν το αίτημα οταν διατυπώθηκε σε σεμινάριο από τον Τόμπιν και διαφορετικό είναι όταν προβάλλεται από ένα κινημα, το ATTAC ας πούμε στην Γαλλία, το οποίο κινητοποίησε χιλιάδες και χιλιάδες ανθρώπους σ' αυτήν την κατεύθυνση. Σε μια καμπάνια που είναι βασική συνιστώσα αυτού που λεμε "το κίνημα του Σιάτλ". Χιλιάδες και χιλιάδες άνθρωποι ευαισθητοποιηθήκανε στο πώς λειτουργεί αυτό το σύστημα, τι σημαίνει φορολογικός παραδεισος, τι σημαίνει κερδοσκοπία, πώς λειτουργούν στην πραγματικότητα οι επιχειρήσεις.

Αυτα είναι εικόνες που γινανε κομμάτι της συνείδησης χιλιαδων και χιλιάδων ανθρώπων πάνω στη δράση ακριβώς αυτών των κινημάτων που αναδείξανε αυτό το πάρα πολύ μετριοπαθές αίτημα. Και γι' αυτό είναι λάθος αν η Αριστερά υποτιμάει το τι σημαινει να μπαίνουν τέτοιου είδους αιτήματα και να υποστηρίζονται απο τη μαζική κινητοποίηση και δραστηριότητα χιλιάδων ακτιβιστων. Υποτιμάει πράγματα τα οποία είναι σε βάρος της να τα υποτιμάει

Θελουμε να αποφύγουμε αυτό το λάθος Για να αποφύγουμε αυτό το λάθος πρέπει να είμαστε ξεκάθαροι ότι η Αριστερά πρέπει να στηρίζεται στη λογική που προτεινε ο Μαρξ. Ο Μαρξ δεν έλεγε οτι την ανατροπή του συστήματος θα την κάνουν οι πιο εξαθλιωμενοι. Ο Μαρξ ήταν αντίθετος με τη λογική ότι οσο πιο πεινασμένοι και καταπιεσμένο, τόσο το καλύτερο. Οτι άμα έχουν φτασει να μας "πατήσουν κάτω", τοτε θα εξεγερθούμε. Παντο υπάρχουν μεσα στον κόσμο πιο καταπιεσμένα και πιο εξαθλιωμένα στρώματα απο την εργατική τάξη Οι αγρότες στις φτωχές χωρες, είναι ασφαλώς πιο πεινασμένοι και εξαθλιωμένοι από ό,τι οι εργαζόμενοι στην Ελλάδα, στην Ευρώπη, στην Αμερική. Αλλά για τον Μαρξ το υποκείμενο της ανατροπής, της κοινωνικής αλλαγης είναι η εργατική ταξη που έχει συλλογικότητα και έχει δύναμη και δεν είναι το κύριο χαρακτηριστικό της η εξαθλίωση. Δεν φοβόμαστε οτι αν κατακτήσουμε κάποιες αλλαγές και μεταρρυθμίσεις μέσα στη σημερινή κοινωνία αυτό θα εξασθενήσει την επαναστατική συνείδηση των μαζών. Ισα-ίσα, το παράδειγμα της καμπάνιας για τον Φόρο Τόμπιν δείχνει ότι αντί να την εξασθενίζει αυτήν την συνείδηση, την ενισχύει γιατί κόσμος καταλαβαινει καλύτερα τον κοσμο γύρω του και επομένως διευρύνονται οι δυνατότητές του και σε σχέση με το πώς μπορεί να τον αλλάξει.

Ασφαλώς και δεν θα ισχυριστεί κανένας ότι αρκεί η επιβολή ενός τέτοιου φόρου ή οποιουδήποτε άλλου φόρου για να φέρει την κοινωνική αλλαγή. Δεν αλλάζει μ' αυτόν τον τρόπο η κοινωνία Για να φτάσουμε σε πραγματική αλλαγή για τις ζωές των ανθρωπων που υποφέρουνε από όλο αυτό το σύστημα θα χρειαστεί να φτάσουμε σε ένα αλλο σημείο. Θα χρειαστεί να φτάσουμε στο σημείο οπου οι εργαζόμενοι έχουν την δυνατότητα να ελέγχουνε τις αποφάσεις και τις επενδύσεις. Εκεί είναι που φτάνουνε οι διαφορές αναμεσα σε ένα μετριοπαθές και σε ενα ριζοσπαστικό αίτημα να μετριούνται παρα πολύ συγκεκριμένα με ένα τέτοιου ειδους κριτήριο. Και άρα, ξεκινάμε από κάποια πράγματα τα οποία είναι απλά Δηλαδή, η επιβολή του Φόρου Τομπιν θα σήμαινε οτι μια σειρά από μεγάλες επιχειρήσεις οι οποίες κινούνται σ' αυτό το κύκλωμα θα είναι υποχρεωμένες να πληρώσουνε φόρους, οι οποίοι θα μπορούσανε να χρησιμοποιηθούνε για άλλες δραστηριότητες.

Η πραγματική όμως προοπτική ειναι να φτάσουμε σε μια κατάσταση που αρχίζουμε να έχουμε τον έλεγχο όχι σε κάποιες πλευρές ή επιμέρους δραστηριότητες των μεγάλων επιχειρήσεων, αλλά πάνω στη βασική τους δραστηριότητα, τελικά πού πηγαίνουνε τα κέρδη Για τι πράγμα τα χρησιμοποιούνε Εχουν την δυνατότητα αυθαίρετα να αποφασίζουνε, η Κόκα-κολα, η 3Ε εχει βγάλει κέρδη 30 δις, είναι ελεύθερη να αποφασίσει τι θα τα κάνει αυτά τα λεφτά, Πόσα απ' αυτα θα τα παίξει σε παράγωγα στο χρηματιστήριο, πόσα θα τα δώσει για καμπάνια διαφήμισης και από 'κει και πέρα πόσα θα είναι για να φτιάξει κάποιο καινούργιο εργοστασιο, Η είναι θέμα να αποφασίζουνε οι ίδιοι οι εργαζόμενοι συλλογικά και δημοκρατικά ότι τα λεφτά αυτα πρέπει να πανε αλλού. Δεν έχουν να πάνε σε διαφημίσεις, δεν έχουν να πάνε σε κερδοσκοπία, πρεπει να πάνε για την ενίσχυση του συστηματος υγείας. Αν μιλάμε για την Κόκα-κολα τα κερδη της θα έπρεπε να πάνε για να ενισχύσουνε τα οδοντιατρικα τμήματα των νοσοκομείων της χώρας, π.χ. Εκεί είναι που ουσιαστικά θέλουμε να φτάσουμε, εκεί θα μπορούμε να μιλάμε για πραγματικη αλλαγή, για ένα σύστημα όπου οι άνθρωποι είναι πάνω από τα κέρδη Το ότι όσο περισσότερο ενισχύουμε τη δραστηριοτητα κινημάτων, σαν αυτό που έκανε το Σιάτλ, όπως το ATTAC στη Γαλλία, όπως η Γενοβα στην Ελλάδα, που κάνουμε μια ολόκληρη δουλεια γύρω από αυτά τα ζητήματα, αυτό οδηγεί προς την κατεύθυνση της ανάπτυξης ακριβώς μιας αντικαπιταλιστικής συνείδησης και προοπτικής, η οποια φτάνει να θέτει αυτα τα ευρύτερα ζητήματα Κι όταν η εργατική τάξη θέσει αυτά τα ευρύτερα ζητήματα, αυτός είναι ο δρόμος για να πάμε σε μια ουσιαστική αλλαγή της κοινωνίας

τι σημαίνει η **παγκοσμιοποίηση** για τις **γυναίκες**

Οι γυναίκες παλεύουν ενάντια σ' ένα σύστημα που όχι μόνο τις καταδικάζει να φοράνε τη μπούργκα, αλλά και να δουλεύουν κάτω από τις χειρότερες συνθήκες για τα κέρδη των πολυεθνικών. Η *Κατερίνα Θωΐδου* δίνει τη εικόνα.

Λίγο πριν αρχίσουν να πέφτουν οι βόμβες στο Αφγανιστάν ο Μπους, το ΝΑΤΟ, το CNN και τα ΜΜΕ σε όλο τον κοσμο που στηρίζουν την ιμπεριαλιστική εκστρατεία των ΗΠΑ θυμήθηκαν να μιλήσουν για τη θεση της γυναίκας στο Αφγανιστάν και γενικότερα σε όλο τον ισλαμικό κόσμο. Τα πλάνα και οι φωτογραφίες γυναικών ντυμενες με μπούργκα εγιναν το απαραίτητο συνοδευτικο των εικόνων απο τους κατεστραμμένους Δίδυμους Πύργους της Νεας Υόρκης, εικονες που χρησιμοποιήθηκαν από την αμερικάνικη προπαγάνδα για να δικαιολογήσουν τον πόλεμο. Ο Μπους ανακάλυψε ξαφνικά ότι η μπούργκα των γυναικων του Αφγανιστάν είναι πολύ βολική για να κρύψει ο πο κατω τα βρόμικα συμφέροντα του αμερικάνικου καπιταλισμού που για χαρη τους εξαπολύει αλλη μία σφαγή αμάχων.

Αμέσως μετά την κατάληψη της Καμπούλ απο την Βορεια Συμμαχία όλοι όσοι ήταν με την πλευρά του Μπους μίλησαν για την "νέα σελίδα που γύρισε στο Αφγανιστάν", για την είσοδο του "πολιτισμού". Οι γυναίκες έγιναν και εδώ μέσο προπαγάνδας των αμερικάνικων θέσεων. Οι τηλεοράσεις γέμισαν με εικόνες γυναικών που περπατούν "ευτυχισμενες" στους δρόμους της Καμπούλ, άντρες που πανηγυρίζουν στους δρόμους κρατώντας φωτογραφίες γυναικων και αφιερωματα στην εκφωνήτρια της αφγανικής τηλεορασης.

Οσο καλά σκηνοθετημένες και αν είναι αυτές οι σκηνές δεν μπορούν να μας κάνουν να ξεχάσουμε ότι οι πολιτισμένοι της Βόρειας Συμμαχίας δεν διαφέρουν καθόλου από την βαρβαρότητα των Ταλιμπάν. Ο Βρετανός δημοσιογράφος **Ρόμπερτ Φισκ** αμέσως μετά την νίκη της Βόρειας Συμμαχίας στην Καμπουλ έγραφε στην εφημερίδα Ιντιπεντεντ: "*έχουν την αιματηρή φήμη οτι βασανίζουν και εκτελούν τους κρατούμενούς τους*" και ότι "*ακούγονται αυτον τον καιρό ιστορίες που παγώνουν το αίμα- όπως*

Εργάτριες της Σίσερ Πάλκο διαδηλώνουν ενάντια στις απολύσεις στις 7 Δεκέμβρη 2001.

για περισσοτερους από 100 Πακιστανούς που μάχονται υπέρ των Ταλιμπάν και οι οποίοι σφαγιάσθηκαν από τους άνδρες της Βόρειας Συμμαχίας, όταν τους παραδόθηκαν στο Μαζάρ-Ι Σαρίφ. Οι ιστορίες αυτές όμως δεν πρόκειται να εκπλήξουν κανέναν απο εκείνους που γνωρίζουν τις αποτρόπαιες ενέργειες που διέπραξαν οι νέοι σύμμαχοι των Αμερικανών κατά τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου στην Καμπούλ την περίοδο 1992 1996. Ο δημοσιογράφος της εφημερίδας Σάντει Τάιμς **Τζόν Σουέιν** αναφέρει για τον Ντοστουμ, σύμμαχος των Ρωσων και πολέμαρχος της Βόρειας συμμαχίας, ότι οι κάτοικοι της Καμπούλ "*θυμούνται τις δυνάμεις του για τους βιασμούς γυναικών και κοριτσιών που μετά τους έκοβαν τα στήθη*". Οι ΗΠΑ δεν έχουν κανένα δικαίωμα να μιλούν για την καταπίεση των γυναικών. Τα τελευταία χρόνια στηρίζουν καθεστώτα στην Αφρική και στην Ασία που εφαρμόζουν τις πιο απάνθρωπες πρακτικές απέναντι στις γυναίκες. Στην Αίγυπτο και στη Σαουδική Αραβία οι γυναίκες υποβάλλονται σε περιτομή, που είναι φοβερά επώδυνη. Ο ΟΗΕ λέει ότι γύρω στα 114 εκατομμύρια γυναίκες σε όλο τον κόσμο έχουν υποστεί των ακρωτηριασμό των γεννητικών τους οργάνων. Στις κυβερνήσεις αυτών των χωρών δεν επιβλήθηκε ποτέ οποιοδήποτε μορφή κυρώσεως για να σταματήσουν να εφαρμόζονται αυτές οι πρακτικές σε βάρος των γυναικών. Οι ΗΠΑ δεν ενδιαφέρθηκαν ποτέ να οργανώσουν ούτε μία εκστρατεία ενημέρωσης για τους κινδύνους που κρύβουν για τις ζωές των γυναικών, την ίδια στιγμή που χρηματοδοτούν με όπλα το Ισραήλ για να παίζει το ρόλο του χωροφύλακα στην Μ. Ανατολή σκοτώνοντας αθώους Παλαιστίνιους ή την ώρα που στηρίζει τη Βόρια Συμμαχία για να κάνει νέες βαρβαρότητες σε βάρος των γυναικών στο Αφγανιστάν.

Είναι εξωφρενικό αυτοί που κερδίζουν μέσα από την καταπίεση εκατομμυρίων γυναικών στον πλανήτη, να προσπαθούν να μας πείσουν ότι αυτός ο πόλεμος γίνεται για να σταματήσει η γυναικεία καταπίεση στο Αφγανιστάν από τους Ταλιμπάν. Για να δικαιολογήσουν αυτή την δολοφονική επέμβαση διάφοροι αναλυτές έφεραν στην επιφάνεια το επιχείρημα ότι η θέση της γυναίκας σε μία κοινωνία είναι πυξίδα για το πόσο συντηρητική και καθυστερημένη είναι. Αυτό το επιχείρημα είναι όντως πραγματικό. Δεν ισχύει όμως μόνο για τις χώρες τις Κεντρικής Ασίας αλλά για ολόκληρο τον πλανήτη. Αν δούμε συνολικότερα τη θέση των γυναικών σε όλο τον κόσμο μπορούμε πολύ εύκολα να βγάλουμε το συμπέρασμα ότι ο παγκοσμιοποιημένος καπιταλισμός έχει γυρίσει δισεκατομμύρια ανθρώπους πίσω στη βαρβαρότητα και στην εξαθλίωση τόσο στον αναπτυγμένο όσο και στον Τρίτο Κόσμο.

Ζώνες ελεύθερου εμπορίου

Οι αμερικάνικες πολυεθνικές και οι πλουσιότερες χώρες του κόσμου, αυτοί δηλαδή που εξαπέλυσαν τον καινούργιο πόλεμο είναι αυτές που έχουν κάνει τη ζωή εκατομμυρίων γυναικών στον πλανήτη να μοιάζει με κόλαση. Σύμφωνα με στοιχεία των δικών τους μηχανισμών όπως η Παγκόσμια Τράπεζα, από τα 2,8 δις ανθρώπων που ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας σε όλο τον κόσμο το 70% είναι γυναίκες. Το ίδιο και το 80% των προσφύγων, των αναλφαβητων και των εξαθλιωμένων αυτού του κόσμου

Εκατομμύρια γυναίκες σε όλο τον πλανήτη ζούνε δουλεύοντας σαν ζώα όχι κάτω απο την καταπίεση των Ταλιμπάν- αλλά των πολυεθνικών. Εκατομμύρια εργάτριες αναγκάζονται κάτω απο την απειλη της απόλυσης σε κάποιο εργοστασιο στη Νοτιανατολική Ασία, της NIKE, της GAP ή της Adidas, να δουλεύουν κάτω από φρικτές εργασιακές συνθήκες για ένα κομμάτι ψωμί. Το 90% σε αυτά τα εργοστάσια είναι γυναίκες που δουλεύουν απο 13 χρονών. Οι πολιτικες του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και της Παγκόσμιας Τράπεζας, οι μηχανισμοί των καπιταλιστών εχουν επιβάλει σε αυτές τις γυναίκες ε να τροπο ζωής που λίγο διαφερει απο τη ζωη των γυναικών στο Αφγανιστον. Οταν δημοσιογράφοι μίλησαν με γυναικες που δούλευαν στα εργοστασια της πολυεθνικης ρούχων GAP στην Καμπότζη η απάντηση που πηραν ήταν. "νομίζω ότι δουλεύουμε στην κολαση".

Ολοι οι υποκριτες που μιλουν για καθυστερημένους και απολίτιστους λαούς ξεχνούν να μας εξηγήσουν πια ηταν η πολιτική που οδήγησε όλο αυτό το κομμάτι του παγκόσμιου πληθυσμού να βιώνει καταστάσεις πείνας και εξαθλίωσης. Οι πολιτικές του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου κα. τις Παγκόσμιας Τράπεζας είναι οι πραγματικοί υπεύθυνοι για αυτή την κατάντια. Οι χώρες του Τρίτου Κόσμου που πήραν πριν από μερικά χρόνια δάνεια από αυτούς τους οργανισμούς έχουν εξαναγκαστεί σύμφωνα με τους όρους των δανείων, να προχωρήσουν σε ιδιωτικοποιήσεις, περικοπές δαπανών για την Παιδεία και την Υγεία και το χειρότερο να διαμορφώσουν Ζώνες Ελεύθερου εμπορίου, όπου το κράτος δεν επιβάλλει καμία προστατευτική ρύθμιση για τους εργαζόμενους, όπως 8ωρο, κοινωνική ασφάλιση, προστασία της μητρότητος και της παιδικής εργασίας.

Στο εργοστάσιο της GAP στην Ονδούρα, οι γυναίκες υποβάλλονται σε τεστ εγκυμοσύνης κάθε μήνα για να εξασφαλίσουν τα αφεντικά ότι θα παραμείνουν 'παραγωγικές' για την επιχείριση. Οι εργαζόμενες οι περισσότερες από αυτές μικρά κορίτσια, δουλεύουν 12 με 16 ώρες τη μέρα στη διάρκεια των οποίων έχουν το δικαίωμα να κάνουν μόνο 2 φορές διάλλειμα για να πάνε στην τουαλέτα. Στα εργοστάσια της NIKE υπάρχουν 5 τουαλέτες για 2.000 εργαζόμενες. Τα σπίτια που ζουν δεν είναι και πολύ διαφορετικά. Είναι ειδικά δωμάτια χτισμένα μακρυά από τα χωριά και την οικογένειά τους, τα οποία είναι γεμάτα ποντίκια και δεν έχουν καν νερό. Δεν έχουν συνδικαλισμό, δεν έχουν ασφάλιση και ο μισθός τους ίσα ίσα που καλύπτει τις βασικές τους ανάγκες. Μετά από 5 χρόνια δουλειάς στις Ζώνες Ελεύθερου Εμπορίου οι γυναίκες θεωρούνται "μη επικερδής" λόγω του ότι η εντατικοποίηση της δουλείας έχει καταστρέψει την υγείας τους.

Αυτές οι συνθήκες δεν ισχύουν για ένα μικρό κομμάτι εργαζομένων. Σήμερα υπάρχουν 1000 περίπου Ζώνες Ελεύθερου Εμπορίου σε 70 χώρες που απασχολούν γύρω στα 27 εκατομμύρια εργαζόμενους στην συντριπτική τους πλειοψηφία γυναίκες.

Οι πολιτικές του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού έχουν διαλύσει κάθε είδους προστατευτικής ρύθμισης που θα μπορούσε να ανακουφίσει αυτές τις εργαζόμενες. Ενας από τους όρους που επιβάλλει το Δ.Ν.Τ. και η Π.Τ. για τη χορήγηση των δανείων είναι να περιορίσει το κάθε κράτος τις δαπάνες που δίνει για τη δημόσια Υγεία. Δεκάδες χώρες στην Ασία και στην Αφρική δίνουν τέσσερις φορές παραπάνω λεφτά για την αποπληρωμή των δανείων τους από ότι για την Υγεία του πληθυσμού τους. Πρώτα θύματα αυτής της πολιτικής είναι οι γυναίκες. Στην Αφρική 1 στις 21 γυναίκες πεθαίνουν στη διάρκεια της γέννας. Στοιχεια της Παγκόσμιας Οργάνωσης Υγείας δείχνουν ότι εξ αιτίας του υποσιτισμού το 50% των εγκύων παγκοσμια είναι αναιμικές. Ενώ το ποσοστό των γυναικών που πεθαίνουν απο AIDS στην Αφρική αυξάνεται, οι φαρμακευτικές εταιρείες κρατούν τις τιμές των φαρμάκων που μπορούν να τις ανακουφίσουν, απλησίαστες

Η καταπίεση των γυναικων δεν περιορίζεται μόνο στις χωρες του Τρίτου Κόσμου. Στην Ευρώπη και στην Αμερική εκατομμύρια γυναίκες είναι αναγκασμένες να προσφερουν υπηρεσίες που έχει εγκαταλείψει το κράτος πρόνοιας. Οι περισσότερες γυναίκες σήμερα είναι εργαζομενες και ταυτόχρονα κανουν όλες τις δουλειές του σπιτιού, της νοσοκόμας για τους παππούδες, της δασκάλας για τα παιδιά, καθώς και όλα οσα περιλαμβανονται στη λέξη νοικοκυριό. Ακομα και μεσα στη δουλειά τους, τα νούμερα και τα στατιστικά στοιχεία είναι η

καλύτερη απόδειξη της αν σοτητας. Παίρνουν χε ρότερους μισθους (στην Ελλάδα οι γυναικες πληρώνονται με το 68% των μισθων των αντρών), δουλευουν σε δου λειές χωρίς συνδικαλισμό και πολυ κακοπληρωμένες, όπως πχ η καθαριοτητα, τα φαστ φουντ ή η ιδιωτ κή υγεία και κατα λαμβάνουν πολύ πιο δύσκολα διευθυντ κες θέσεις. Οι επ λογές των καπιταλιστων για μεγαλύτερες ιδιωτικοποιήσεις στην Παιδεία, στην Υγεία για αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης και διάλυση του ωραρίου, φορτώνουν στις γυναίκες πολλά περισσοτερα βαρη.

Οι γυναίκες είναι τα πρώτα θύματα της φτώχειας, της ανεργίας και της οικονομικης κρίσης. Αυτό δεν είναι ένα τυχαίο γεγονός. Είναι μία κατάσταση που συντηρείται μέσα από την ιδεολογική προπαγάνδα Η θρησκεια, τα ΜΜΕ, η εκπαίδευση, η οικογένεια λειτουργούν σαν φορείς της ιδέας ότι οι γυναικες είναι φτιαγμένες για να μενουν στο σπίτι και να φροντίζουν το πα δια και την οικογένεια. Ετσι οταν βγαίνουν έξω από το σπιτι για να δουλεψουν πληρώνονται λιγότερο απο ότι οι άντρες συναδελφοί τους, γιατι απλούστατα σύμφωνα με τα δεδομένα του καπιταλισμού, η δουλεια εξω από το σπίτι δεν είναι ο βασικός ρόλος που πα ζουν στην κοινωνια.

Μετά το Σιάτλ, οι διαδηλώσεις απλώνονται στην Ταϊλάνδη

Υπανάπτυξη ή καπιταλισμός;

Αυτο το ψεμα είναι βασικό σε όλες τις καπιταλιστικες κοινωνιες. Η θέση της γυναίκας δεν είναι κατώτερη μόνο στον ισλαμισμό αλλά και σε όλες τις θρησκείες. Η γυναικεία καταπίεση δεν είναι ζήτημα θρησκευτικο αλλά ταξικό. Ο σύντροφος του Μάρξ ο Ενγκελς είχε απο τον 19ο αιώνα διατυπώσει αυτή την άποψη Στο ακόμη και σήμερα πρωτοποριακο του βιβλίο "Η καταγωγή της οικογενειας της ατομικής ιδ οκτησίας και του κράτους" εξηγούσε γιατί η πηγή της καταπίεσης των γυναικών είναι η διαίρεση της κοινωνίας σε τάξεις Η εμφάνιση των πρώτων εκμεταλλευτικών κοινωνιών ήταν, όπως λέει ο Εγκελς, η ιστορική ήττα του γυναικείου φύλου. Ολοι αυτοί που μπορούσαν να εξασφαλίζουν για τον εαυτο τους το περίσευμα από την παραγωγη των πρώτων αγροτικών κοινωνιών, έπρεπε να σιγουρέψουν οτ θα αφηναν την περιουσία τους στα δικά τους πα διά και όχι σε ολη την κοινοτητα, όπως την περιοδο που οι άνθρωποι ζούσαν με κοινοκτημοσύνη σαν τροφοσυλλέκτες. Αυτο που μπορούσε να εξασφαλίσει κάτι τέτοιο ηταν η οικογενεια

Στον καπιταλισμό η οικογένεια εξασφαλίζει την αναπαραγωγη των νέων εργατών και επίσης τη δωρεάν παροχη ολων οσων εχει αναγκη ο εργαζόμενος για να μπορεί να πηγαίνει καθε πρωί στη δουλειά όπως τροφη, σπιτι, καθαρα ρούχα Οι ιδέες του συστηματος οτι η γυναίκα είναι κατώτερη, έδινε τη δυνατοτητα να φορτωνονται στη γυναίκα ολες αυτες τις υποχρεώσεις.

Σήμερα ο καπιταλισμός κερδίζει απο το θεσμο της οικογενειας. Από τη μία εξασφαλίζει δωρεάν εργασια, που θεωρείται υποχρεωτικη για γυναίκες και άντρες και απο την αλλη χρησιμοποιει την οικογενεια σαν αλλοθι για να πληρώνει μικροτερες αμοιβές στις γυναίκες

Υπολογίζεται ότι στην Ευρωπη και στην Αμερικη οι γυναικες προσφερουν 31-42 ωρες την εβδομάδα απληρωτης δουλειάς στο σπιτι. Υποχρεωνονται δηλαδη να κάνουν μετά τη δουλειά τους μία δευτερη απληρωτη βαρδια για να συντηρήσουν το νοικοκυριό και την οικογενεια. Οσο πιο φτωχή είναι μία κοινωνία, τόσο λιγοτερα μπορεί να προσφέρει στο κάθε μελος της και άρα η γυναίκα φορτώνεται περισσοτερα βαρη στις πλάτες της. Η ιδεολογική προπαγάνδα σε σχεση με την κατωτεροτητα της γυναίκας σε αυτές τις κοινωνίες χρειάζεται να γίνει πιο εντονη για να εξασφαλιστεί αυτή η διαδικασία

Δεν ειναι τυχαίο οτι στην Αμερικη στην χώρα που ο πρόεδρος της αποφάσισε να διδάξει στους Ταλιμπάν πως πρεπει να φέρονται στις γυναίκες, μια γυναίκα βιαζεται κάθε 6 λεπτα Μόνο σε 17 κράτη σε ολο τον πλανητη ο βιασμος μέσα στον γάμο θεωρείται αδίκημα. Στοιχεία της Παγκόσμιας Τράπεζας λένε ότι η κακοποίηση των γυναικών ειναι πιθανοτερος λόγος απειλής της υγειους διαβίωσης τους, περισσοτερο απο ότι ο καρκίνος του μαστού ή του τραχήλου Οι βιασμοι στην διαρκεια των πολεμικών επεμβάσεων είναι μία ακομα μορφη των "παράπλευρων απωλειών". Οι γυναίκες και τα παιδιά είναι και από αυτη την άποψη τα πρωτα θύματα ενος πολεμου Επιπλεον γυρω στα 8 δις το χρόνο υπολογίζονται ότι είναι τα κέρδη απο το εμπόριο πορνείας.

Σε ολο τον πλανητη ολο και περισσοτερες γυναίκες συνειδητοποιούν οτι ειναι θύματα της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης. Οι οργανώσεις των γυναικών που στο Σιάτλ πριν από δυο χρονια έδωσαν τη μαχη μαζί με εργαζομενους, ακτιβιστες και οικολόγους ενάντια στον ΠΟΕ εχουν γινει σήμερα κομμάτι του αντικαπιταλιστικου κινήματος. Τα αιτήματα του Σιάτλ και της Γενοβας είναι αιτήματα που μπορούν να ανακουφίσουν εκατομμύρια γυναίκες από τις βαρβαρες πολιτικές των πολυεθνικών

Το σταματημα του πολεμου, η κατάργηση των χρεών του Τρίτου Κόσμου, η νομιμοποίηση των μεταναστών, η παλη για δημόσια Υγεια και Παιδεία, ειναι αιτήματα που παλεύει το αντικαπιταλιστικό κίνημα Μέσα απο το δυνάμωμα του είναι που δυναμώνουν οι ελπίδες ολων των γυναικων του πλανητη για να ζήσουν σε μία κοινωνία χωρίς καταπιεση που δεν θα λειτουργεί για τα κερδη αλλά για τις ανάγκες ολων των ανθρώπων Σε τέτοια κοινωνία όλοι οι εργαζομενοι θα έχουν τη δυνατότητα συλλογικα να αποφασίζουν για το πως θα διαμορφωθεί η ζωή τους. Οπως εγινε μετα τη Ρώσικη επανάσταση του '17

Απο τοτε εκατομμύρια εργάτριες και εργάτες έχουν δώσει τεράστιες μάχες ενάντια στην καταπιεση. Πριν από 85 χρονια οι γυναικες στα εργοστασια της Αμερικής έδωσαν μεσα απο τον αγώνα τους για ίση αμοιβή και ίση εργασια, ένα καταπληκτικο σύνθημα "Ψωμί και τριαντάφυλλα". Σημερο είναι περισσότερο επίκαιρο από ποτέ

ΦΤΩΧΕΙΑ και ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ

Απο το Σιάτλ μέχρι τη Νότια Αφρική και το Κατάρ, ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου ξεσηκώνει την οργή χιλιάδων ανθρώπων. Η ***Νάστια Καλλινίκου*** εξηγεί πώς ο ΠΟΕ επιβάλλει τους όρους του στις χώρες του Τρίτου Κόσμου

Όταν τα στρατεύματα της Βόρειας Συμμαχίας καταλαμβάναν την Καμπούλ, στη Ντόχα του Κατάρ γινόταν η σύνοδος του Παγκοσμίου Οργανισμού Εμπορίου. Σε απόσταση δύο ωρών με το αεροπλάνο από την Καμπούλ διεξήχθη ένας άλλου είδους πόλεμος των πλουσίων ενάντια στους φτωχούς. Οι πλούσιοι πανηγυρίζουν ότι νίκησαν. Καθαρίσαμε την ντροπή του Σιάτλ, είπε ο εμπορικός αντιπρόσωπος των ΗΠΑ. Στη σύνοδο του Σιάτλ το 1999, οι μεγάλες αντικαπιταλιστικές διαδηλώσεις και οι διαφωνίες των μελών του ΠΟΕ οδήγησαν στην κατάρρευση των συνομιλιών. Τώρα οι ΗΠΑ και η Ε.Ε. ήταν αποφασισμένες να επιβάλλουν στις πιο αδύναμες χώρες ένα νέο γύρο πολυμερών διαπραγματεύσεων και το πέτυχαν. Αλλά η νίκη τους μπορεί να αποδειχθεί πολύ ρηχή.

Σκοπός του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου είναι η απελευθέρωση των αγορών παγκόσμια. Στην παγκόσμια αγορά κυριαρχούν μια χούφτα μεγάλες πολυεθνικές. Οι 200 μεγαλύτερες από αυτές ελέγχουν το ένα τέταρτο της παγκόσμιας οικονομικής δραστηριότητας. Μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο οι μεγάλες καπιταλιστικές δυνάμεις και κυρίως οι ΗΠΑ, στήριξαν συστηματικά την προσπάθεια των πολυεθνικών να εξαπλωθούν σε όλο και μεγαλύτερες αγορές και πηγές φτηνής εργασίας.

Έγιναν μια σειρά από βήματα για την απελευθέρωση των αγορών σε όλο τον κόσμο και την κατάργηση του προστατευτισμού. Δημιουργήθηκαν νέοι οργανισμοί, όπως το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, η Παγκόσμια Τράπεζα και η Γενική Συμφωνία Δασμών και Εμπορίου (GATT). Μετεξέλιξη της GATT είναι ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου (ΠΟΕ) που ιδρύθηκε το 1995.

Η διαφορά του ΠΟΕ με τους άλλους διεθνείς οργανισμούς είναι ότι μπορεί να νομοθετεί και να λειτουργεί ως δικαστής για την επίλυση διαφορών σε εμπορικά θέματα. Οι αποφάσεις του ΠΟΕ είναι δεσμευτικές για τα κράτη-μέλη, ακόμα κι αν αντίκεινται στην εθνική τους νομοθεσία. Το δικαστήριο του ΠΟΕ αποτελείται από τρεις γραφειοκράτες, που δεν ελέγχονται από κανένα και συνεδριάζουν μυστικά. Η λειτουργία του ΠΟΕ είναι εξωφθαλμα αντιδημοκρατική.

Οι κανονισμοί του ΠΟΕ γράφονται ουσιαστικά από τα στελέχη των πολυεθνικών. Η αντιπροσωπεία των ΗΠΑ στον ΠΟΕ στηρίζεται σε 17 Συμβουλευτικές Επιτροπές για το Βιομηχανικό Τομέα που απαρτίζονται από στελέχη των μεγάλων βιομηχανιών. Πρόσφατα το BBC μετέδωσε στοιχεία Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων που αποκαλύπτουν ότι πριν από τη σύνοδο στη Ντόχα έγιναν μυστικές συναντήσεις μεταξύ αξιωματούχων του ΠΟΕ, μελών της ομάδας που αντιπροσωπεύει την ΕΕ στον ΠΟΕ και στελεχών τραπεζών και πολυεθνικών επιχειρήσεων. Σ' αυτές τις συναντήσεις μοιράστηκαν απόρρητα έγγραφα που αφορούσαν στις διαπραγματεύσεις για τη σύνοδο.

Οι κανονισμοί του ΠΟΕ σκοπεύουν στην απελευθέρωση των αγορών όχι μόνο στα αγροτικά και βιομηχανικά προϊόντα, αλλά και στις υπηρεσίες (ακόμα και στην υγεία και την παιδεία). Περιλαμβάνουν διατάξεις που περιορίζουν τα μέτρα που μπορούν να πάρουν οι εθνικές κυβερνήσεις για τη ρύθμιση των ξένων επενδύσεων και την κίνηση του χρηματιστικού κεφαλαίου. Ένα άλλο σημαντικό τμήμα κανονισμών είναι η Συμφωνία για τα Εμπορικά Δικαιώματα Πνευματικής Ιδιοκτησίας (TRIPS).

Σύμφωνα με την TRIPS, για να μπορεί μια χώρα να παράγει ένα προϊόν πρέπει να πληρώνει πνευματικά δικαιώματα στην εταιρεία που το έχει πατεντάρει. Οι πολυεθνικές των φαρμάκων έχουν χρησιμοποιήσει αυτές τις διατάξεις για να εμποδίσουν αναπτυσσόμενες χώρες να παρασκευάζουν φτηνά φάρμακα για το AIDS. Είναι κανονισμοί που ενδιαφέρουν κυρίως τις ΗΠΑ και τον Καναδά, για να μπορούν οι μεγάλες πολυεθνικές τροφίμων όπως η Monsanto να ελέγχουν την παγκόσμια αγορά μεταλλαγμένων προϊόντων (μια αγορά που το 2010 υπολογίζεται να φτάσει στα 25 δις δολλάρια και την οποία την ελέγχουν σε ποσοστό 100% πέντε εταιρείες). Με βάση αυτούς τους κανονισμούς μπορεί ακόμα να πατενταριστεί οποιαδήποτε μορφή ζωής, ακόμα και ανθρώπινοι ιστοί.

Η Συμφωνία για το Εμπόριο Υπηρεσιών (GATS) έχει κυρίως στόχο να ιδιωτικοποιηθούν δημόσιες υπηρεσίες, όπως η υγεία, η παιδεία, ή η παροχή νερού. Απελευθέρωση των υπηρεσιών σημαίνει για εκατομμύρια ανθρώπους στον Τρίτο Κόσμο ότι θα υποχρεωθούν να πληρώσουν υπέρογκα νοσήλεια που επιβάλλονται στην υγεία ή δίδακτρα στην παιδεία. Σύμφωνα με την GATS εμπόδια στο ελεύθερο εμπόριο

των υπηρεσιων είναι και καθε ειδους επιδοτησεις στους μαθητές και φοιτητές όπως τα πάσα στα λεωφορεία ή εκπαιδευτικές πρακτικες που εμποδίζουν τις «καινοτομίες» στην εκπαίδευση. Για τις ΗΠΑ ο τομεας της εκπαίδευσης ειναι η πεμπτη μεγαλύτερη εξαγώγιμη υπηρεσία.

Οι μεγάλες πολυεθνικές επιχειρησεις φτιάχτηκαν με τη στηριξη των κρατών στα οποία εδρεύουν: Προστατευτικοι δασμοι, φορολογικές ελαφρύνσεις, αναθέσεις κρατικών έργων. Έτσι μπορεσαν δύο εταιρειες η αμερικάνικη Boeing και η ευρωπαική Airbus να φτάσουν να παράγουν το 95% των πολιτικών αεροσκαφών παγκόσμια. Τέτοιου είδους μέτρα δεν επιτρέπεται ομως να παρουν οι αναπτυσσόμενες χωρες σύμφωνα με τους κανονισμούς του ΠΟΕ. Οι μεγάλες επιχειρήσεις μπορούν να παράγουν πολύ φθηνότερα βιομηχανικά προιόντα και να εκτοπίσουν απο την αγορά τις μικρές εθνικές βιομηχανίες. Η ελεύθερη αγορά λειτουργεί σαν σφαγείο των μικρότερων καπιταλιστών, με καταστρεπτικές επιπτώσεις και στην απασχόληση. Η Σενεγάλη μείωσε τους δασμούς στα βιομηχανικά προιοντα περιπου στο μισό και αυτο οδήγησε στην απώλεια του ενός τρίτου των θέσεων εργασίας στον τομέα της μεταποίησης.

Ο ΠΟΕ ισχυρίζεται οτι το ελεύθερο εμπόριο φέρνει την ανάπτυξη και στη συνέχεια την ευημερία για τους λαούς. Στην πραγματικότητα φέρνει φτώχεια και βαθαιμα των ταξικών ανισοτήτων. Πάνω από 80 χωρες έχουν σημερα μικρότερο κατά κεφαλή εισόδημα απ' ότι είχαν πριν 10 χρόνια. Συμφωνα με το Αναπτυξιακό Πρόγραμμα των Ηνωμένων Εθνών ειναι κυριως χώρες που εμπλεκονται περισσότερο στην παγκόσμια οικονομία. Από την αλλη πλευρά η περιουσία των 100 μεγαλύτερων επιχειρησεων παγκόσμια έφτασε το 1995 τα 4,2 τρις δολλάρια απο 0,5 τρις δολλάρια που ήταν το 1980.

Ο ΠΟΕ αντανακλά την ανισομερή ανάπτυξη του παγκοσμιου καπιταλισμού. Οι πιο δυνατές χώρες συμμαχούν για να επιβαλλουν τους όρους τους στις πιο αδύνατες. Αλλά αυτές οι συμμαχίες ειναι πάντα ασταθείς. Είναι συμφωνίες αναμεσα σε άρχουσες τάξεις που είναι εξ ορισμου ανταγωνιστικές. Και στα διαπραγματευτικά ατού στα παζαρεματά τους περιλαμβάνονται η στρατιωτική δύναμη και ο πολεμος.

Στη Ντόχα η Κίνα εγινε και τυπικά μέλος του ΠΟΕ. Το σημαντικότερο βημα για να γινει δεκτή όμως ήταν η συμφωνία που υπέγραψε με τις ΗΠΑ το Νοεμβρη του 1999. Λίγους μήνες πριν η αμερικανικη αεροπορία βομβάρδιζε την κινεζικη πρεσβεία στο Βελιγράδι.

Η συμφωνια περιλαμβανει τη μειωση των δασμών της Κινας στα αγροτικά προϊόντα και ιδιαίτερα σ' αυτά που εξαγουν οι ΗΠΑ και το μηδενισμό των δασμών στα είδη υψηλης τεχνολογίας. Περιλαμβάνει ακόμα μετρα περιορισμου του προστατευτισμού που κάνουν πιο εύκολη την προσβαση των μεγάλων αμερικανικών επιχειρήσεων στην αγορά της. Από την αλλη οι ΗΠΑ πέρασαν ενα ορο που τους επιτρεπει να πάρουν συγκεκριμένα μέτρα για να στηρίξουν οικονομικούς κλάδους, οπως η κλωστοϋφαντουργία σε περίπτωση μεγάλης αύξησης των εισαγωγών απο την Κινα.

Αλλά, η στρατιωτικη δυναμη δεν είναι το μόνο διαπραγματευτικό χαρτι στα παγκόσμια παζάρια. Απέναντι στις χωρες του Τρίτου Κοσμου το πιο δυνατό χαρτί είναι το χρέος. Η κριση της δεκαετίας του '70 έφερε τις χρεωμένες χώρες του Τριτου Κοσμου σε τραγικη θέση, καθώς έβλεπαν αφ' ενός τις τιμές των πρώτων υλών που εξήγαγαν να πεφτουν στην παγκοσμια αγορά, αφ ετέρου τα επιτοκια να ανεβαίνουν.

Διαδηλώσεις ενάντια στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου

Το Διεθνες Νομισματικό Ταμείο για να εγκρινει δάνεια προς αυτες τις χώρες, τους επέβαλε μια σειρά σκληρούς όρους. Τα Προγράμματα Δομικής Αναπροσαρμογής, όπως ονόμασαν αυτούς τους ορους, ήταν η εφαρμογή της πιο άγριας νεοφιλελεύθερης πολιτικης. Η λιτότητα, η περικοπή των κοινωνικών δαπανών, οι ιδιωτικοποιήσεις, η εξάλειψη των επιδοτήσεων στα βασικά είδη διατροφης, σήμαινε την εξαθλιωση των λαών του Τρίτου Κόσμου. 19.000 παιδιά πεθαινουν κάθε μέρα σ' αυτες τις χώρες από την πείνα ή από ασθένειες που προλαμβάνονται για να εισπράτουν οι τραπεζίτες τα κέρδη τους. Και τα εισπράτουν. Από το 1980 μέχρι το 1992 η Παγκόσμια Τραπεζα και το Διεθνες Νομισματικό Ταμείο εισέπραξαν από τις χρεωμένες χώρες 891 δις δολλάρια για αποπληρωμή δανείου και 771 δις δολλαρια για τοκους.

Αλλά οι χώρες παραμένουν υπερχρεωμενες. Στο ίδιο διαστημα οι πιο φτωχές από αυτές τις χώρες πλήρωσαν 3 φορες περισσότερα απ' ότι χρωστούσαν το 1980 και στο τελος βρεθηκαν να χρωστανε 3 φορές παραπανω.

Στο Κατάρ, οι φτωχές χώρες προσπαθησαν να αντισταθουν στις πιέσεις των «τετράδυμων» του ΠΟΕ, ΗΠΑ, ΕΕ, Ιαπωνία και Καναδά. Αλλά αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν στις πιέσεις τους και στις απειλές οτι θα κοψουν την οικονομική βοηθεια και τα μέτρα για την ελάφρυνση του χρέους.

Οι μεγάλες καπιταλιστικες δυνάμεις πανηγυρίζουν τώρα οτι η αποφαση για νεο γύρο διαπραγματεύσεων στον ΠΟΕ είναι μια μεγάλη νικη για το ελεύθερο εμποριο. Μπαίνουν όμως σε αυτές τις διαπραγματεύσεις, χωρίς να έχουν λύσει τις πιο σημαντικές τους διαφορές. Ο νέος γυρος συνομιλιών θα διαρκεσει χρόνια. Και η οικονομική ύφεση προβλέπεται να βαθύνει. Αυτο θα κανει τις πολυεθνικές να ζητουν μεγαλύτερη στηριξη απο τα κρατη «τους». Οι συγκρούσεις και οι διαφωνίες θα οξυνθουν. Όπως λεει ο **Walden Bello:** "*Αυτη η συνοδος θα μπορουσε κάλλιστα να εξελιχθεί στην τελευταια ζητωκραυγη του ΠΟΕ και του προγράμματος ριζικής οικονομικης παγκοσμιοποίησης που έχει τον ΠΟΕ για διαμάντι του.*

Η λεηλασία του Κονγκό

Περισσότερα από δύο χρόνια διαρκεί η εισβολή στρατευμάτων από Ρουάντα, Ουγκάντα, Μπουρούντι στις ανατολικές επαρχίες της Λαϊκής Δημοκρατίας του Κονγκό. Συνήθως μιλάνε για πόλεμο φυλών, εθνικές διαφορές, συνοριακές διαμάχες και όλα αυτά τα κακά που προσάπτουν στους αφρικανούς όλης της ηπείρου. Οι πένες του αστικού τύπου σπανίως μιλάνε για τη λεηλασία που γίνεται σ' αυτές τις περιοχές. Ας δώσουμε μια μικρή εξήγηση.

Στις ανατολικές επαρχίες του Κονγκό υπάρχει μεγάλος μεταλλευτικός πλούτος. Μεταξύ των άλλων βρίσκεται ένα μέταλλο ονομαζόμενο Κολομβίτης-Ταντάλίτης και εν συντομία Κολτάν (Coltan). Ορυκτή σύνθεση πολύ σπάνια που συνδυάζει τις ιδιότητες δύο μετάλλων. Εχει τη μορφή μαύρης σκόνης και βρίσκεται σε επιφανειακά στρώματα μέσα στα δάση του Ισημερινού. Τις περισσότερες φορές ανεμιγμένο με κασσίτερο. Ολόκληρη η Αφρική κατέχει το 80% των παγκόσμιων αποθεμάτων. Και απ' αυτά το 80% βρίσκεται στο Κονγκό. Η γειτονική Ρουάντα και η Νιγηρία κατέχουν το υπόλοιπο 20%.

Το Κολτάν έγινε απαραίτητο στις πιο προηγμένες βιομηχανίες: πολεμικές, αεροκατασκευαστικές, ηλεκτρονικές, οπτικές, τηλεπικοινωνιών. Ζητείται πολύ λόγω της ιδιότητάς του υψηλής αντίστασης στις στις εξωτερικές θερμοκρασίες και την οξείδωση. Χρησιμοποιείται για την παραγωγή μίξεων εξαιρετικής αντίστασης και ευλυγισίας. Γι' αυτές του τις ιδιότητες, το Αμερικανικό Πεντάγωνο έχει κατατάξει το Κολτάν στις «στρατηγικές πρώτες ύλες».

Πριν τρία χρόνια, όταν τα επαναστατικά στρατεύματα του Κινήματος Καμπίλα βαδιζαν προς την πρωτεύουσα Κινσάσα, περναγαν απο το ΚΙΒΟΥ, την επαρχία οπου βρισκεται το πολύτιμο μεταλλο. Δεν υπήρχε ακόμα μεγάλη ζήτηση. Ακομα και το 2000 η αξια του ηταν 40 δολάρια το κιλό. Κατά τη διαρκεια του 2000 περασε απο τα 90 δολαρια μια περίοδο, στα 450 τον Δεκέμβριο. Εξηγείται επειδή χρησιμεύει στην κατασκευή κινητών τηλεφώνων.

Οι εξεγερθέντες του ΚΙΒΟΥ και τα στρατεύματα του όμορων χωρών που εισέβαλαν έχουν πίσω τους μεγάλες δυτικές εταιρίες, οι οποίες τους χρηματοδοτούν για να μπορούν να εκμεταλλεύονται το Κολτάν. Συγκρίνοντας, αναφέρουμε ότι αν παίρνουν 200.000 δολάρια το μήνα από τα λαθραία διαμάντια από το Κολτάν έχουν ένα εκατομμύριο δολάρια. 10.000 τόνοι εξάγονται κάθε χρόνο. Σ' αυτήν την περιοχή οι εξεγερθέντες κατά της Κεντρικής Εξουσίας υποστηρίζονται από τα στρατεύματα των όμορων χωρών Ουγκάντα, Ρουάντα, Μπουρούντι και πίσω τους, όπως αναφέραμε, οι μεγάλες εταιρίες.

Με δυο λόγια, οι εθνικές και φυλετικές διαφορές είναι μικρές μπροστά στα μεγάλα συμφέροντα. Ισως εκμεταλλεύονται κι αυτές όπως όλες τις υπάρχουσες διαφορές. Κάτι ξέρουμε κι εμείς εδώ στα Βαλκάνια. Το κύριο στην υπόθεση της Λαϊκής Δημοκρατίας του Κονγκό είναι η λεηλασία του φυσικού πλούτου. Ετσι, αυτός ο φυσικός πλούτος γίνεται αφορμή δυστυχίας για τους αφρικανούς αυτής της μεγάλης, άνω των 40.000.000 κατοίκων χώρας.

Παρόμοια είχε υποστεί η Αγκόλα, επί 20 χρόνια μέχρι πρόσφατα από τις συμμορίες του Γιονάς Σαβίμπι για τα διαμάντια. Παρουσιαζόταν σαν φυλετικό-εθνική διαφορά. Μόλις όμως οι Αμερικανοί, λόγω ανάγκης, ενδιαφέρθηκαν για τα πλούσια κοιτάσματα πετρελαίου της Αγκόλα, αυτή η εθνική «εξέγερση» έσβησε σε λίγους μήνες. (J.A. -L' INTELLIGENT 20993-9.4.01/120)

Να σημειώσουμε ακόμα ότι η Λαικη Δημοκρατία του Κονγκό είχε δημιουργήσει μια εταιρία, τη SOMIGL με 80% ιδιοκτησια του κράτους, με τρεις ξένες εταιρίες. Τη βελγικη AFRICOM, ρουαντεζικη PROMESCO και τη νοτιοαφρικανικη COGECOM.

Δημήτρης Λιβιεράτος

Ζάκυνθος παντού

Σκληρότερη νομοθεσία για τους μετανάστες και τους πρόσφυγες σημαίνει περισσότερα σαπιοκάραβα που βουλιάζουν μεσοπέλαγα, όπως εξηγεί ο ***Κώστας Τορπουζίδης***, αλλά και κίνημα αλληλεγγύης όπως στη Ζάκυνθο, όπως ζωντανά και γλαφυρά περιγράφει ο ***Πέτρος Πομώνης***.

«Δεν θα επιτρέψουμε η Ελλάδα να γίνει ξέφραγο αμπέλι». Μ' αυτή τη φραση προσπάθησε ο Σημίτης στις 5 Δεκέμβρη να δικαιολογήσει την προδοσία όλων των υποσχέσεων που έδινε η κυβέρνηση μέχρι πριν λίγους μήνες για πραγματική νομιμοποίηση και ανθρώπινη ζωή για όλους τους μετανάστες. *«Πρωτοστατούμε στην Ε.Ε. για μια ολοκληρωμένη και αποτελεσματική πολιτική αναχαίτισης της λαθρομετανάστευσης»*, συνέχισε στις δηλώσεις του, για να φανεί ακόμη πιο καθαρα ότι η ενεργή στήριξη στην ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα του Μπους εχει σαν αναγκαίο συμπλήρωμα και τη ρατσιστική βαρβαρότητα. Αυτός είναι ο μόνος χαρακτηρισμός που αξίζει στα νέα μέτρα που ετοιμάζουν για τους κατατρεγμένους των πολέμων και της φτώχειας ο Σημίτης και η Ε.Ε.

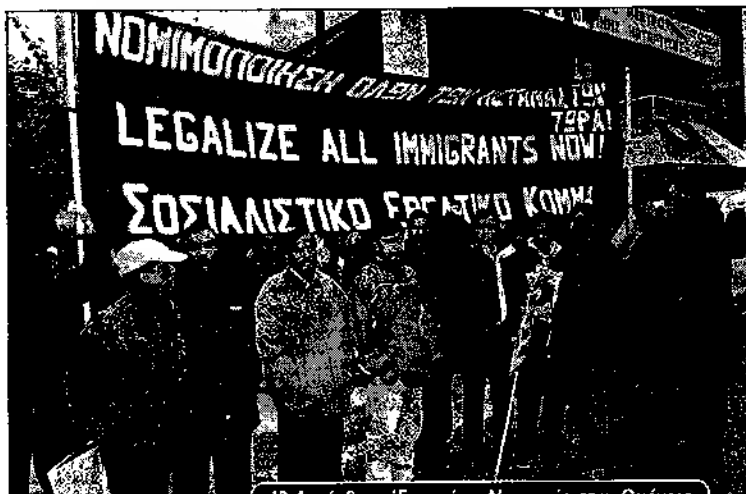
Πισωγύρισμα

Η ελληνική κυβέρνηση ανέλαβε πρωτοβουλία στη σύνοδο κορυφής της Ε.Ε στις Βρυξέλες για την υιοθέτηση σκληρότερης νομοθεσίας για τους μετανάστες και την ίδια στιγμή η ίδια προχωράει στην εφαρμογη τους. Πρόκειται για μέτρα που στην πράξη αναιρούν τις διακηρύξεις για δεύτερη ευκαιρία στους μετανάστες.

«Σύνορα ερμητικά κλειστά» είναι η πρώτη προτεραιότητα του Σημίτη. Εκτός από τους συνοριακούς φρουρούς, ο στρατός, αλλά και το πολεμικό ναυτικό θα περιπολεί στις θάλασσες για να κλείνουν το δρόμο στον κόσμο που φτανει στα σύνορα της «πολιτισμένης» δύσης. *«Η παρουσία του στρατού θα αποθαρρύνει την έλευση μεταναστών»*, δηλώνει ο Σημίτης. Στην πραγματικότητα αυτό θα σημάνει ότι πολλοί περισσότεροι μεταναστες θα αναγκάζονται πλέον να πληρώνουν υπέρογκα ποσά στους δουλεμπόρους για να βρουν ένα δρόμο διαφυγής, ενώ αυτοί που δεν θα έχουν να πληρώσουν θα συνεχίσουν να παίζουν κορόνα γράμματα τη ζωή τους πάνω στα βουνά ή στα ναρκοπέδια των συνόρων η με σαπιοκάραβα για να ξεφύγουν από τον πόλεμο και την φτώχεια Παραπερα, ο στόχος είναι η υπογραφή νέων διμερών συμφωνιών με Ιράκ, Σομαλία και Αφγανιστάν στα πρότυπα του ρατσιστικού πρωτοκόλλου Παπανδρέου — Τζεμ, που στη πράξη σημαίνει την απέλαση ακόμη και των πολιτικών προσφύγων που η ζωή τους κινδυνεύει άμεσα από τον πόλεμο και τις διώξεις στις χώρες τους. Το παραπανω πρωτόκολλο εφαρμόστηκε ήδη μέσα στο Νοέμβριο του 2001 σε τέσσερις περιπτώσεις στην Κω, τη Σάμο και την Εύβοια, με θύματα τη ζωή και τις ελπίδες 200 μεταναστών.

«Ούτε άσυλο, ούτε νομιμοποίηση» είναι η δεύτερη επιλογή τους. Η νομοθεσία στην Ελλάδα είναι, σύμφωνα με το Σημίτη, πολύ «χαλαρή» και την εκμεταλλεύονται οι μετανάστες για να πάρουν άσυλο, ενώ δεν το δικαιούνται. Πρόκειται απλά για εξοργιστικό ψεμα. Τα στοιχεία για το έτος 2000 μιλάνε από μόνα τους Από τους 3.083 μεταναστες που έκαναν αίτηση για άσυλο, μόλις σε 222 δόθηκε, δηλαδή ποσοστό μόλις 7%! Οι 750 πρόσφυγες στη Ζακυνθο, που περιμένουν ήδη πάνω από ένα μήνα για να κανουν αίτηση για άσυλο, οι πρόσφυγες στο Λαύριο που ζουν σε άθλιες συνθήκες και συχνά δέχονται τις επιθέσεις της αστυνομίας, οι χιλιάδες πρόσφυγες που κοιμούνται στα παρκα μέσα στη βροχή και το κρύο μπορούν να μας πουν πόσο ευνοική είναι η νομοθεσία και η αντιμετώπιση από το ελληνικό κράτος.

«Συμμαχία ενάντια στους φτωχούς» είναι συνολικά η πολιτική τους. Η Ευρωπαική Επιτροπή πρότεινε ήδη δημιουργία ευρωπαϊκής συνοριακής φρουράς και ενίσχυση του ρόλου της Γιούροπολ για φακέλωμα και παρακολούθηση των μεταναστών. Η ελληνική κυβέρνηση πρωτοστατεί και σ' αυτόν τον το-

12 Δεκέμβρη, έξω από τη Νομαρχία στην Ομόνοια

Χιλιάδες μετανάστες κάνουν καθημερινά ουρές για να πάρουν την πράσινη κάρτα

να τονίσει ότι *«στόχος αυτών των μετρων είναι η προάσπιση της κοινωνικής αλληλεγγύης και η ε μπέδωση του αισθήματος ασφάλειας στους πολί τες»*. Είναι η μόνη αλληλεγγύη που γνωρίζουν οι Μπους, Σημίτης και Μπλερ. Γι' αυτούς, αλ ληλεγγύη στους φτωχούς και πεινασμένους του Αφγανιστάν σημαί νει βομβαρδισμό και δολοφονία χιλιάδων α μάχων. Γι' αυτούς αλ ληλεγγύη στους πρόσφυγες των πολέμων, σημαίνει απελάσεις και δολοφονίες στα σύνορα. Γι' αυτούς αλληλεγγύη στους ανέργους σημαίνει φοροαπαλλαγές στους καπιταλιστές.

Οι εργαζόμενοι και η νεολαία καταλαβαίνουν πολύ διαφορετικά την αλληλεγγύη. Είναι η αλληλεγγύη της πάλης για καλύτε ρη παιδεία, υγεια και μισθούς. Την αλληλεγγύη αυτή δυναμώνουν οι εκατοντάδες χιλιάδες του Σιάτλ, της Γένοβας και τώρα των Βρυξελών. Οι χιλιαδες των αντιρατσιστικών και αντιπολεμικών διαδηλώσεων το 1999 και το 2001 με σύνθημα «Κλείστε το ΝΑΤΟ, ανοίξτε τα σύνορα». Αυτή τη δύναμη πρεπει να τη χρησιμοποιήσουμε για να βάλουμε φρένο σ' αυτό το πισωγύρισμα που μας ετοιμάζει ο Σημίτης. Χρειάζεται να οργανώσου με καμπάνιες εναντια στις επιθεσεις στους μετανάστες, ενάντια στις δολοφονίες, τα πογκρόμ και τις απελάσεις.

Ενα τετοιο βήμα ήταν η συγκέντρωση την Τετάρτη 12 Δεκεμ βρη, εξω από τη Νομαρχία Αθηνών. Δεκάδες μέλη της Πρωτοβουλίας ΓΕΝΟΒΑ 2001 και του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμ ματος διαμαρτυρήθηκαν για τα εμπόδια που βάζει η κυβέρνηση στη διαδικασία νομιμοποίησης. Το σύνθημα "νομιμοποιή στε τους μετανάστες, σύνορα ανοιχτά για όλους τους εργάτες" ξεσήκωσε τους εκατοντάδες μετανάστες απαιτώντας να σταματήσει η καθημερινή ταλαιπωρία και τα χαμένα μεροκάματα για να παρουν την πρασινη κάρτα, αλλά και η ρατσιστική στάση της αστυνομίας απεναντι τους.

Το ίδιο βράδι ο υπουργός Εσωτερικών Κ. Σκανδαλίδης αναγκάστηκε να δωσει παράταση στις προθεσμίες για την έκδοση πράσινης κάρτας και να ανακοινώσει την πρόσληψη 250 υπαλλήλων στις νομαρχιες για την εξυπηρέτηση των μεταναστών στα μεγάλα αστικα κεντρα. Για το σκοπό αυτο θα δοθεί κονδύλι 2,7 δις προς τις νομαρχίες, ποσό που αντιστοιχεί μόλις στο 15% από τα 18 δις που άρπαξε το ελληνικό κράτος από το υ στερημα των μεταναστών μέσα από τα παράβολα για την α' φάση νομιμοποίησης του καλοκαιριού. Ηταν ένα μικρο μόνο δείγμα του τι μπορούμε να καταφέρουμε.

Το παραδειγμα της Ζακύνθου μας δίνει δύναμη και έμπνευση για να δώσουμε και να κερδίσουμε τέτοιες μάχες καθημερινα

μεα διεκδικώντας τη δημιουργία ειδικού ταμείου που θα χρηματοδοτεί αυτήν την νέα ευρωπαική υπερ αστυνομια, αλλά και την μαζική απέλαση μεταναστών. Και αυτό στην πράξη θα οδηγήσει σε ακόμη περισσότερους, καθημερινούς ελέγχους και τρομοκράτηση των μετανοστών.

Σε καμιά στιγμή οι μετανάστες στην Ελλάδα δεν έζησαν σε έ να καθεστώς ελευθερίας και ισότητας. Σ' όλη τη δεκαετία του '90 ο φόβος, οι διώξεις και η άγρια εκμετάλλευση απο τους εργοδότες ήταν η καθημερινότητα χιλιάδων κόσμου, που κυνηγημένος παλεύει για μια καλύτερη ζωή. Οι κυβερνήσεις, από το Μητσοτάκη μέχρι και το Σημίτη, έχουν ένα μεγάλο ιστορικό άγριων ρατσιστικών εγκλημάτων. Πάνω από 2.000.000 απελάσεις, γύρω στους 50 οι δολοφονημένοι μετανάστες από τις «τυ χαίες» εκπυρσοκροτησεις των πιστολέρο της ΕΛ.ΑΣ και των συνοριακών φρουρών, εκατοντάδες οι πνιγμένοι στα νερά του Αιγαίου και οι ακρωτηριασμενοι στα ναρκοπεδια του Εβρου.

Ομως, τα τελευταία χρόνια μέσα από τις μάχες που έδωσε το αντιρατσιστικό κίνημα με τη στήριξη και των συνδικατων, οι με τανάστες κατάφεραν να ζουν με λιγότερο φόβο, να οργανώνονται και να διεκδικούν καλύτερες συνθήκες εργασίας. Πάνω απ' όλα αναγκάσαμε την κυβερνηση να αρχίσει επιτέλους τη διαδικασία για την νομιμοποίηση των χιλιάδων μεταναστών που ζουν και εργάζονται ανάμεσα μας για πολλά πλέον χρόνια.

Οι νέες εξαγγελίες απειλούν να μας πισωγυρίσουν στην πο λιτική των ρατσιστικών πογκρόμ. Οι δολοφονίες του **Μαρίνου Χριστόπουλου** στο Ζεφύρι και του **Γκεντιάν Τσελνίκου** στα Πατήσια, η απροκλητη επίθεση της αστυνομίας στους μετανάστες στη Γερανίου είναι τα πρόσφατα παραδείγματα που δείχνουν καθαρά τι σημαίνουν στην πράξη αυτές οι νέες εξαγγελίες.

Μάχες

Κι ομως, ο Σημίτης θέλει και τη δική μας συναίνεση σ' αυτή τη βάρβαρη πολιτική, τη συναινεση των εργατών και της νεολαίας. Γι' αυτό και τη μέρα αυτών των εξαγγελιων δεν παρέλειψε

«Στη Ζάκυνθο, η φιλοξενία των προσφύγων επιβλήθηκε από τα κάτω»

Τρεις μέρες πριν φτάσει η είδηση για το πλοίο των προσφύγων, που βρισκόταν κάποια μίλια νοτιοδυτικά της Ζακύνθου, είχε καλεστεί μια σύσκεψη στην νομαρχία της Ζακύνθου διαφόρων φορέων, πολιτιστικών φορέων, εργατικών σωματείων με επικεφαλής το Εργατικό Κέντρο και την τοπική Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ 2001 για τη διεύρυνση της αντιπολεμικής επιτροπής που υπήρχε στη Ζάκυνθο. Βρεθήκαμε εκεί 50 περίπου εκπρόσωποι αυτών των φορέων και συμφωνήσαμε κατ' αρχήν σ' ένα πλαίσιο που είχε οριοθετηθεί από την πλευρά μας. Οτι μπορούμε να δημιουργήσουμε ένα κοινό μέτωπο πάλης πάνω σε τρία σημεία.

Ζητούσαμε το σταμάτημα του πολέμου και των βομβαρδισμών που γίνονταν στο Αφγανιστάν, την απεμπλοκή της Ελλάδας και να μην υπάρξει κανένας περιορισμός των ελευθεριών, των συλλογικών και δημοκρατικών ελευθεριών των εργαζομένων με πρόσχημα την τρομοκρατία. Με παρέμβαση της Πρωτοβουλίας μπήκε κι ένα άλλο θέμα: ανοιχτά σύνορα για τους πρόσφυγες ώστε να μπορούν να βρίσκουν καταφύγιο στη χώρα μας από τις εμπόλεμες κυρίως περιοχές. Το τέταρτο αυτό σημείο έγινε πραγματικά αποδεκτό από όλους τους εκπροσώπους, συμφωνήθηκε να γίνει αυτή η αντιπολεμική επιτροπή απ' όλους και μετά το τέλος της σύσκεψης συντάξαμε ένα κείμενο που δόθηκε στα τοπικά μέσα ενημέρωσης και συμφωνήσαμε σ' ένα πανζακυνθινό συλλαλητήριο 10 μέρες μετά, στις 12 Νοέμβρη. Ολοι οι φορείς θα διακινούσαμε την ανακοίνωση αυτή στον κόσμο.

Τρεις μέρες μετά, τη Δευτέρα το πρωί, η είδηση ότι κάποιο πλοίο είχε φτάσει στη Ζάκυνθο που μάλλον είχε πρόσφυγες, γινόταν γνωστή πανελλαδικά. Οταν δόθηκε το σήμα στη Ζάκυνθο, οι τοπικές αρχές τέθηκαν σε μια κατάσταση συναγερμού. Το λιμεναρχείο έδωσε μια διαταγή στο επιβατηγό πλοίο "Ζάκυνθος Ι" να αποπλεύσει και κάτω από συνθήκες 9 μποφόρ να ρυμουλκήσει το πλοίο των προσφύγων. Οι πρώτοι που δώσανε αυτή τη μάχη, και οφείλουμε να το πούμε, ήταν οι λιμενεργάτες, το πλήρωμα αυτού του πλοίου, όπου πραγματικά σ' αυτές τις αντίξοες συνθηκες των 9 μποφορ, προσπάθησαν να πεταξουν τις ιμάντες και να μπορεσουν να ρυμουλκησουν το πλοίο. Κατά τις 12 το μεσημερι κατάφεραν τελικα να το φερουν στο λιμανι της Ζακύνθου.

Το πλοίο αφηνεται 300 μέτρα απο την προβλήτα. Είναι στο λιμανι, αλλά δεν έχει φτάσει στην ακτη γιατί υπαρχει μια σκοπιμοτητα. Παράλληλα με την εμφάνιση του πλοιου έχουν κατεβει αρκετα νοσοκομειακά αυτοκίνητα με γιατρούς από το νοσοκομείο Ζακύνθου και νοσηλευτικο προσωπικο για να μπορέσουν να δωσουν τις πρώτες βοήθειες. Για καμποσες ωρες αυτό το πλοιο παραμενει στην ίδια θεση. Επικρατει μια απραξια και μια στασιμοτητα. Η τύχη αυτών των προσφυγων κρινοταν στις διαβουλεύσεις που λάμβαναν χωρα εκείνη τη στιγμή στα υπουργεία για το πού ακριβώς θα έπρεπε να τους πάνε. Το πού ήταν άγνωστο. Η περιφερειάρχης Ιονίων Νήσων κατέβασε την άποψη της κυβέρνησης, που ήταν ότι αυτοί οι άνθρωποι πρέπει να φύγουν απ' την Ζάκυνθο διότι ένα μικρό νησί δεν έχει τη δυνατότητα να τους περιθάλψει. Οι πρώτες εκτιμήσεις τους ανέβαζαν σε 1.000 - 1.200 και έτσι έλεγαν ότι ήταν μια καραβιά που τελικά είναι πάρα πολλοί για να τους σηκώσει η Ζάκυνθος. Ηταν ένα επιχείρημα εντελώς γελοίο, αν σκεφτεί κανείς ότι ένα νησί που διαθέτει 82.000 τουριστικές κλίνες δεν μπορεί να φιλοξενήσει 750 άτομα, όσο ήταν ο τελικός αριθμός των προσφύγων.

Εκείνη τη στιγμή οι γιατροί ζητούσαν την άδεια για να πάνε στο πλοίο να δούνε σε ποια κατάσταση βρίσκονται οι πρόσφυγες. Το λιμεναρχείο δεν τους έδινε καμία τέτοια άδεια. Και αυτό συνεχίζεται μέχρι τις απογευματινές ώρες. Εν τω μεταξύ ο χώρος της νομαρχίας, όπου έχουν γίνει οι εκκλήσεις το πρωί, έχει πραγματικά γεμίσει από είδη πρώτης ανάγκης που έχουν φέρει οι κάτοικοι. Κινητοποιούνται αρκετοί άνθρωποι πάνω σ' αυτόν τον τομέα. Κάποιοι τα φέρνουν με τα αυτοκίνητά τους, κάποιοι άλλοι παίρνουν τηλέφωνο στους σταθμούς, κάποιοι άλλοι αναλαμβάνουν να το κάνουν. Απλοί κάτοικοι, μέλη του Εργατικού Κέντρου και των σωματείων που είναι στη δύναμή του, γυναίκες της ΧΕΝ, εθελοντικές ομάδες, το τοπικό παράρτημα των Γιατρών του Κόσμου στη Ζάκυνθο όλοι βρίσκονται σε κίνηση. Οι δημόσιοι χώροι και τα σχολεία έχουν πραγματικά κατακλυστεί από είδη πρώτης ανάγκης.

Στο λιμάνι παρ' όλα αυτά η κατάσταση παραμένει στάσιμη, δεν υπάρχει καμιά διαταγή, επικρατεί ένα είδος περίεργης αναμονής. Η πρωτοβουλία που αναλαμβάνουν οι γιατροί είναι με ένα ψαροκάικο να πάνε να δούνε τι ακριβώς συμβαίνει με τους πρόσφυγες. Μαζί με ένα γιατρό και 2-3 νοσηλεύτριες το ψαροκάικο προσεγγίζει το πλοίο των προσφύγων, ανεβαίνει πάνω ο γιατρός και αυτό που διαπιστώνει τελικά, και το φωνάζουν στην ακτή που βρίσκονται όλοι, είναι ότι υπάρχουν άτομα που είναι αφυδατωμένα, παιδιά που τουρτουρίζουν από το κρύο και άνθρωποι που χρήζουν άμεσης ιατρικής βοήθειας. Μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν υπάρχει πραγματικά καμιά διαθεση από μεριάς υπουργείου να δοθεί η βοήθεια σ' αυτούς τους ανθρώπους. Αρχίζει ένας μαραθώνιος επικοινωνιών μέσα από τα κινητά για να δούμε τι θα γίνει τελικα και αν θα δοθεί η άδεια να αρχισει η περίθαλψη αυτών των ανθρώπων. Η απαντηση που στέλνεται από το υπουργείο είναι ότι θα πρέπει στο ψαροκάικο να μπουν οι οροί, τα φάρμακα και εκεί πέρα, πάνω στο πλοίο, να πάνε οι γιατροί και να περιθάλψουν τους πρόσφυγες που είχαν ανάγκη, διότι τους απαγορεύεται από το υπουργειο να κατεβουν στην ξηρά.

Αυτό ηταν που ξεσηκωσε τις πρωτες θύελλες διαμαρτυριών. Πραγ

ματικά, οι γιατροί αυτό το πράγμα το θεωρήσανε προσβολή λέγοντας ότι *"εφόσον αυτοί οι άνθρωποι χρειάζονται ορούς θα πρέπει να τους αλλάζουμε, αλλά αυτό το πράγμα δεν μπορεί να γίνεται στο πλοίο. Χώρος που είναι κατάλληλος γι' αυτό είναι φυσικά ο χώρος του νοσοκομείου και γι' αυτό ζητάμε να έρθουν στο νοσοκομείο. Και 'μεις μπορούμε να τους μεταφέρουμε"*. Και αρχίζει μια νέα σύγκρουση εκεί πέρα. Το λιμεναρχείο να μεταφέρει το αίτημα των γιατρών, το υπουργείο να μην δίνει την άδεια και να τους λένε να πάνε πάνω στο πλοίο.

Τελικά οι διαμαρτυρίες των γιατρών πιάνουν τόπο και με τα ψαροκάικα μεταφέρονται αυτοί που χρήζουν άμεσης ιατρικής βοήθειας στην ξηρά. Αυτό σήμαινε ότι 240 άτομα, κυρίως γυναικόπαιδα κατέβαιναν στην ξηρά. Άνοιγε η πρώτη μεγάλη πόρτα για την φιλοξενία αυτών των ανθρώπων στο νησί.

Το απόγευμα 20 περίπου άτομα από την τοπική Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ 2001 που βρεθήκαμε εκτάκτως κατεβήκαμε στο λιμάνι ζητώντας από τις αρχές αυτοί οι άνθρωποι να κατέβουν όλοι, διότι τα 2/3 των προσφύγων παρέμεναν στο πλοίο. Ζητούσαμε κάτι τέτοιο ακριβώς γιατί και οι ίδιοι είχαν ως αίτημα ότι πρέπει να κατέβουν και μάλιστα είχαν αρνηθεί το συσσίτιο που τους είχε προσφερθεί το απόγευμα. Μαζί με τον πρόεδρο του Εργατικού Κέντρου μείναμε εκεί μέχρι αργά τα μεσάνυχτα και μετά πήγαμε στο χώρο του δημοτικού σταδίου, όπου γινόταν η πρώτη φιλοξενία των ανθρώπων μετά το νοσοκομείο. Εκεί μπορούσε να δεί κανείς τους κατοίκους να βοηθάνε τους πρόσφυγες στο να τους δίνουν ρούχα, να ετοιμάζουν τα μωρά για να τους κάνουν μπάνιο και τελικά να υπάρχει μια ατμόσφαιρα φοβερής συμπαράστασης.

Μπροστά στο μέγεθος αυτής της συμπαράστασης και της αλληλεγγύης αναγκάζονται οι τοπικές αρχές να αποδεχτούν ότι πρέπει να κατέβουν όλοι. Αυτό το αίτημα το μεταφέρουν προς τα πάνω, όπου μέχρι αργά το απόγευμα της Δευτέρας δεν δίνεται καμιά διαταγή από το υπουργείο. Οι ίδιες οι τοπικές αρχές λέγανε ότι *"εμείς δεν μπορούμε να πάρουμε καμιά πρωτοβουλία, γιατί όσο είναι πάνω στο πλοίο υπάγονται στο Λιμενικό και την δικαιοδοσία του υπουργείου Εμπορικής Ναυτιλίας"*.

Την άλλη μέρα συνεδρίασε η Αντιπολεμική Επιτροπή για τη διοργάνωση του αντιπολεμικού συλλαλητηρίου. Προφανώς, το πρώτο που τέθηκε ήταν τι θα κάναμε για το θέμα των προσφύγων. Αποφασίσαμε να βγάλουμε μια ανακοίνωση που να ζητάμε να κατέβουν όλοι και να φιλοξενηθούν στο νησί. Και μάλιστα συμφωνήσαμε να αρχίσουμε την ανακοίνωση χαιρετίζοντας το θερμό κύμα συμπαράστασης που είχε εκδηλωθεί από τους κατοίκους στο νησί. Την ίδιο μέρα ο Τζεμ και ο Παπανδρέου συνεδρίαζαν και είχαν συμφωνήσει ότι το πλοίο με τους πρόσφυγες έπρεπε να φύγει πίσω από 'κει που είχαν ξεκινήσει. Ο Πρωτόπαππας το μεσημέρι είχε δώσει συνέντευξη τύπου και έλεγε ότι *"πάγια τακτική της κυβέρνησης σ' αυτά τα ζητήματα είναι η επαναπροώθηση των προσφύγων"*. Ο Ανωμερίτης αναμενόταν την άλλη μέρα στη Ζάκυνθο. Οι πληροφορίες από τους δημοσιογράφους για το ποια θέση θα κατεβάσει ο Ανωμερίτης ήταν ότι πραγματικά απώτερος σκοπός τους ήταν να τους πάρουν και να τους πάνε πού, κανείς δεν ήξερε. Το επεισόδιο που είδαμε με τον λιμενικό και το έδειξαν όλα τα κανάλια, ήταν ακριβώς το αντικατόπτρισμα αυτής της διάθεσης που είχαν οι αρχές και η ίδια η κυβέρνηση για το μέλλον αυτών των προσφύγων. Το ότι κάποιος των ειδικών δυνάμεων του λιμενικού ζήτησε να του πλύνουν τα άρβυλα, δεν ήταν το μόνο επεισόδιο. Αυτοί οι λιμενικοί ακριβώς ήταν, από την πρώτη στιγμή που έφτασαν στο νησί, πολύ προκλητικοί.

Παρ' όλα αυτά, όταν ο Ανωμερίτης ήρθε στη Ζάκυνθο και του τέθηκε καθαρά το ζήτημα ότι αυτοί οι άνθρωποι πρέπει να μείνουν στο νησί, αναγκάστηκε να προσαρμοστεί σ' αυτά τα δεδομένα.

Το ζήτημα που προέκυψε στη συνέχεια ήταν ότι απ' τη στιγμή που μεταφέρθηκαν στο ξενοδοχείο, οι πρόσφυγες ήταν έγκλειστοι στα δωμάτιά τους. Διακηρύσαμε μια ανακοίνωση όπου ζητούσαμε αυτοί οι άνθρωποι να είναι ελεύθεροι, να βγαίνουν στο προαύλιο και πολύ περισσότερο στο νησί και να γνωρίσουν τους ανθρώπους που τους έχουν συμπαρασταθεί.

Υπήρχε ενεργή συμπαράσταση από σωματεία. Μαζί με μέλος του εργασιακού συμβουλίου της ΔΕΗ πήγαμε στο χώρο και ζητήσαμε από το συνδικαλιστικό τους όργανο οικονομική ενίσχυση για είδη πρώτης ανάγκης των προσφύγων. Ο οδοντιατρικός σύλλογος Ζακύνθου ζήτησε να κατέβει κλιμάκιο για να προσφερθούν υπηρεσίες στοματικής υγιεινής στους πρόσφυγες. Οι μαθητές του ΤΕΕ κατέβηκαν και ζήτησαν να απασχολήσουν δημιουργικά τα παιδιά που ήταν έγκλειστα. Αυτή τη στιγμή είναι σε εξέλιξη μια νέα πρωτοβουλία, Κάποιες γυναίκες, 20 το αριθμό, μαζί με τους δασκάλους έχουν δημιουργήσει μία ομάδα για να απασχολούν και να παίζουν με τα παιδιά. Σήμερα επίσης, 2 Δεκέμβρη είχε προγραμματιστεί συναυλία στο ξενοδοχείο από τους μαθητές του 3ου Ενιαίου Λυκείου Ζακύνθου.

Τελειώνω, λέγοντας τι σημαίνει αυτή η πολιτική, τι σήμαινε όλη αυτή η ιστορία. Προχθές γινόταν εκλογές στην ΕΛΜΕ Ζακύνθου και υπήρχε ομάδα καθηγητών που έβαλε το ζήτημα στη συνέλευσή τους, "Ανοιχτά σύνορα για τους πρόσφυγες", ζήτημα που πρέπει να παλέψει η ΕΛΜΕ. Το πώς ξετυλίχθηκε αυτό το κύμα της συμπαράστασης δεν είναι πρωτη φορά για μας. Στη Ζάκυνθο υπήρχε και λειτουργούσε πάντα ένας πυρήνας του ΣΕΚ. Υπήρχε μια εμπειρία από τα πρώτα κύματα προσφύγων, των Αλβανών και την αντίθεσή μας στο ρατσιστικό νόμο 1975 του 1991 της Ν.Δ. Είχαμε από τότε μαζέψει υπογραφές από τα σωματεία για την συμπαράσταση σ' αυτούς τους ανθρώπους. Είχε επίσης δημιουργηθεί αντιπολεμική επιτροπή με πρωτοβουλία του ΣΕΚ τότε, ενάντια στον πόλεμο του Κόλπου. Αυτά τα θέματα που είχαν ανοίξει και τότε, συσπείρωσαν έναν κόσμο που βρέθηκε να δραστηριοποιείται και πάλι μαζί μας μέσα από τη ΓΕΝΟΒΑ.

Την Παρασκευή 9 Νοέμβρη έγινε το συλλαλητήριο. Και η Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ 2001 ήταν εκεί με πανό "Αλληλεγγύη στους πρόσφυγες" και το ΣΕΚ κατέβηκε κάτω και χαιρετήσαμε τη συγκέντρωση. Ποια ήταν η αντιμετώπιση στα ζητήματα που έβαζε η Πρωτοβουλία πριν λίγο καιρό; Το καλοκαίρι όταν λέγαμε στο Εργατικό Κέντρο ότι μπορούμε να κάνουμε μια κοινή πρωτοβουλία για τη Γένοβα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, μας έλεγαν "παιδιά, καλά εντάξει, καλή η Γένοβα, αλλά εμείς υποστηρίζουμε τη Νάπολι". Το ότι δόθηκε πρώτα ο λόγος στον εκπρόσωπο της Πρωτοβουλίας ΓΕΝΟΒΑ 2001, Πέτρο Κωνσταντίνου, που είχε κατέβει στη συγκέντρωση, καταλαβαίνουμε πώς αλλάζανε οι διαθέσεις απέναντι στην ίδια την Πρωτοβουλία. Και σ' αυτό το συλλαλητήριο στις 9 του Νοέμβρη και στο επόμενο στις 13 και το Σάββατο 17 του Νοέμβρη τα συνθήματα υπέρ των προσφύγων ήταν αυτά που κυριάρχησαν.

Νομίζω ότι είναι πολύ σημαντικό που αυτή η ζωντανή μνήμη και παράδοση βρήκε σήμερα και το αντικείμενό της. Βρεθήκανε οι δράσεις και οι πρωτοβουλίες που να βοηθήσουν τη φιλοξενία και την καλύτερη διαβίωση των προσφύγων στο νησί.

Αν μιλάμε για τη Ζάκυνθο και τη φιλοξενία αυτών των προσφύγων έχουμε κατά νου πάντα ένα θέμα. Αυτό επιβλήθηκε από τα κάτω. Είναι ότι καλύτερο μπορεί κανείς να διαπιστώσει. Και τελικά ρυμούλκησε όλους και τις τοπικές αρχές να συμπεριφερθούν μ' αυτόν τον τρόπο, γιατί κανένας πλέον τοπικός παράγοντας δεν θα έπαιρνε το ρίσκο να πάει σε κόντρα σ' αυτό το ρεύμα συμπαράστασης που είχε εκδηλωθεί μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα, σε χρόνο πραγματικά ρεκόρ. Και φυσικά ανέτρεψε την τελευταία στιγμή και τα σχέδια της κυβέρνησης, που δια στόματος του βουλευτή Ζακύνθου μαθαίναμε ότι αν επικρατούσε η άποψη της περιφερειάρχη και του υπουργείου, αυτοί οι άνθρωποι θα είχαν προορισμό τον πάτο της θάλασσας.

Τα καλύτερα δώρα για το κίνημα

Το αντικαπιταλιστικό και το αντιπολεμικό κίνημα έχουν γεννήσει ένα τεράστιο ακροατήριο που διψά να συζητήσει και να μάθει για αριστερές ιδέες. Δεν χρειάζεται να είναι κανείς "διαβασμένος" μαρξιστής για να το καταλάβει, αρκεί να κοιτάξουμε τους νέους τίτλους βιβλίων που κυκλοφόρησαν πρόσφατα. Το Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο έχει συγκεντρώσει όλα αυτά τα νέα βιβλία, που μαζί με δεκάδες άλλα, είναι όπλα κάθε αγωνιστή που παλεύει ενάντια σ' αυτό το βάρβαρο σύστημα.

Το πιο τρανταχτό παράδειγμα είναι η επανέκδοση του ***"Ιστορία και Ταξική Συνείδηση"*** του **Γκέοργκ Λούκατς**. Το βιβλίο είχε κυκλοφορήσει για πρώτη φορά στα χρόνια της Μεταπολίτευσης. Για 20 χρόνια ήταν εξαντλημένο. Τώρα που η διάθεση για συνολική σύγκρουση με το σύστημα ξαναγεννιέται μαζικά, η επανέκδοσή του έγινε ξανά δυνατή.

Το "Ιστορία και Ταξική Συνείδηση" είναι το κορυφαίο έργο του σύγχρου μαρξιστή φιλόσοφου Γκ. Λούκατς και δημοσιεύθηκε για πρώτη φορά στο Βερολίνο το 1923. Ενα βιβλίο φιλοσοφίας μπορεί να φαίνεται βαρετό, αλλά αυτό δεν είναι. Γιατί μιλάει για την επανάσταση, την εργατική τάξη και τη θέση της στην κοινωνία, για το πώς γεννιούνται και αλλάζουν οι ιδέες, για το επαναστατικό κόμμα.

Η κεντρική θέση του Λούκατς είναι ότι η εργατική τάξη αποτελεί ταυτόχρονα *"και το αντικείμενο και το υποκείμενο της ιστορίας"*. Είναι η πρώτη εκμεταλλευόμενη τάξη στην ιστορία που αποκτά συνείδηση της θέσης της μέσα στην κοινωνία κι αυτό της επιτρέπει να διακρίνει συνολικά τις πραγματικές κοινωνικές σχέσεις πίσω από τα "πέπλα μυστηρίου" που τις σκεπάζει η αστική ιδεολογία. Η επανάσταση, η ανατροπή του καπιταλισμού, είναι συνειδητή πράξη των εργατών και όχι κάποιας φωτισμένης μειοψηφίας.

Ο Λούκατς συνοψίζει την εμπειρία από το επαναστατικό κύμα που γέννησε ο Οκτώβρης του 1917. Το βιβλίο αποκηρύχτηκε από τη σταλινική ηγεσία της Κομιντέρν. Γι' αυτούς ο σοσιαλισμός ήταν υπόθεση των τανκς του Στάλιν κι όχι της δράσης των εργατών.

Ενα άλλο βιβλίο του Λούκατς που ήδη κυκλοφορεί είναι μια συλλογή δοκιμίων με τίτλο ***"Η Σκέψη του Λένιν"***. Το διάβασμα τους θα είναι μια καλή προεργασία για το "Ιστορία και Ταξική Συνείδηση".

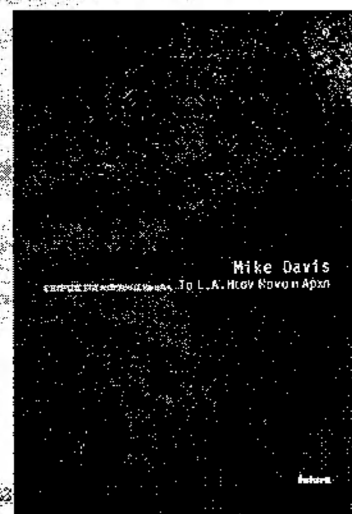
Ο Μαρξ ήταν πριν απ' όλα επαναστάτης, ήταν τα λόγια του Ενγκελς στην κηδεία του φίλου του. Αυτό το συμπέρασμα βγαίνει διαβάζοντας τη βιογραφία ***"Μαρξ - Η ζωή του"*** γραμμένη από τον **Φράνσις Γουίν.** Είναι ένα απολαυστικό ανάγνωσμα. Διαβάστε το μαζί με το ***"Οι επαναστατικές ιδέες του Μαρξ"*** του **Αλεξ Καλίνικος,** το οποίο επικεντρώνεται στις ιδέες του Μαρξ και στην υπεράσπισή τους απέναντι σε όλους αυτούς που λένε ότι σήμερα πια είναι ξεπερασμένες.

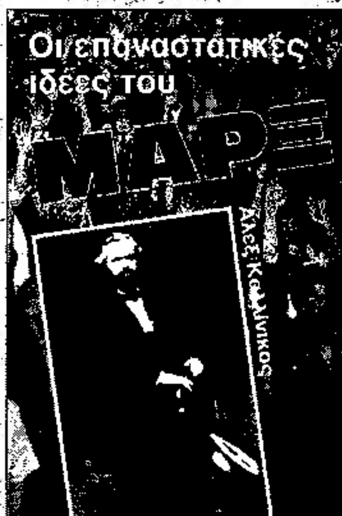
Βέβαια πάντα είναι καλύτερο να διαβάζουμε τα έργα των ίδιων των "κλασικών" του μαρξισμού. Το ***"Κομμουνιστικό Μανιφέστο"*** των **Μαρξ** και **Ενγκελς** διατηρεί την επικαιρότητά του 154 χρόνια μετά τη συγγραφή του. Για παράδειγμα, ο Μαρξ και ο Ενγκελς ενάμισι αιώνα πριν ανέλυαν τον καπιταλισμό σαν ένα παγκοσμιοποιημένο σύστημα. Ενα σύστημα που γεννάει σε παγκόσμια κλίμακα και τον "ιστορικό του νεκροθάφτη", την εργατική τάξη.

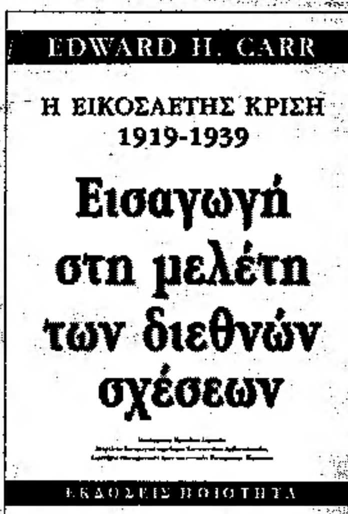
Αυτή η τάξη έκανε ορμητικά την εμφάνισή της στο προσκήνιο στις δυο πρώτες δεκαετίες του 20ου αιώνα. Η γενιά των επαναστατών μαρξιστών εκείνης της εποχής ήταν αυτοί που ανέλυσαν τον καπιταλισμό των πολέμων, των κρίσεων και των επαναστάσεων. ***"Ιμπεριαλισμός - ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού"*** και ***"Κράτος κι Επανάσταση"*** του **Λένιν**, το ***"Μαζική Απεργία, Κόμμα και Συνδικάτα"*** της **Ρόζας Λούξεμπουργκ**, η ***"Διαρκής Επανάσταση"*** του **Λ. Τρότσκι** είναι βιβλία γραμμένα σε μια εποχή που μοιάζει πολύ με τη σημερινή.

Αυτό ισχύει και για το βιβλίο του άγγλου ιστορικού **Εντουαρντ Καρ** ***"Η εικοσαετής κρίση 1919-1939, Εισαγωγή στη μελέτη των διεθνών σχέσεων"***. Μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο οι άρχουσες τάξεις και οι διανοούμενοί τους υπόσχονταν ένα κόσμο όπου θα επικρατούσαν η παγκόσμια συνεργασία, η ειρήνη, η "αρμονία των συμφερόντων". Η "Κοινωνία των Εθνών" ο "πρόγονος" του ΟΗΕ, υποτίθεται ότι θα έπαιζε το συντονιστικό ρόλο σε αυτή την προσπάθεια. Αυτά κατάρρευσαν μέσα στην κρίση του '30 που οδήγησε στο 'Β Παγκόσμιο Πόλεμο. Ο Καρ εξηγεί τους παράγοντες που οδήγησαν εκεί.

"Ταλιμπάν-Το Ισλάμ, τα Πετρέλαια και το Νέο Μεγάλο Παιχνίδι στην Κεντρική Ασία" είναι ο τίτλος του βιβλίου του **Αχμεντ Ρασίντ**, που κυκλοφόρησε επιτέλους στα ελληνικά. Στις σελίδες του ξετυλίγεται με ένα πλούτο στοιχείων και ρεπορτάζ η γέννηση και η άνοδος στην εξουσία των Ταλιμπάν, καθώς και οι ανταγωνισμοί των μεγαλύτερων και μικρότερων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων που έχουν μετατρέψει σε κόλαση τη ζωή για το λαό αυτής της χώρας τα 20 τελευταία χρόνια. Μη το χάσετε! Είναι η καλύτερη απάντηση στους υποστηρικτές του πολέμου και τα ψέματά τους. Αποτελεί ταιριαστό συμπλήρωμα του φυλλάδιου της **Εργατικής Αλληλεγγύης** ***"Οχι στον πόλεμο"***.

Το Αφγανιστάν είναι ο τρίτος πόλεμος που εξαπολύει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός και οι σύμμαχοί του μέσα στην τελευταία δεκαετία. Ο **Νάομ Τσόμσκι** και στο νέο βιβλίο του ξεσκεπάζει συστηματικά όλες τις υποκριτικές δικαιολογίες για αυτά τα εγκλήματα. ***"Ο νόμος της δύναμης στην Παγκόσμια Τάξη"*** εξετάζει τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις από το Ιράκ μέχρι τα Βαλκάνια και από τη Μ. Ανατολή μέχρι την Κολομβία. Ο Τσόμσκι κάνει σκόνη με ένα όγκο στοιχείων τα ψέματα γύρω από τον "πόλεμο ενάντια στα ναρκωτικά" στην Κολομβία, τον πόλεμο για την "υπεράσπιση της ελευθερίας" στον Κόλπο το 1990-91, τον "ανθρωπιστικό πόλεμο" στον Κόσοβο και την Σερβία το 1999.

Η καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση δείχνει τώρα το στρατιωτικό της πρόσωπο. Πώς γίνεται να έχουμε πολέμους σε μια εποχή που υποτίθεται ότι τα εθνικά σύνορα πέφτουν; Η μπροσούρα του **Μαρξιστικού Βιβλιοπωλείου** ***"Παγκοσμιοποίηση και Ιμπεριαλισμός-τα καθήκοντα της Αριστεράς"*** δίνει τις απαντήσεις σε αυτά τα ερωτήματα, βασισμένη στις αναλύσεις για τον ιμπεριαλισμό του Λένιν, του Μπουχάριν, της Λούξεμπουργκ.

Η εξέγερση στα γκέτο των μαύρων και των ισπανόφωνων στο Λος Αντζελες, το 1992 έδειξε σε όλο το κόσμο πώς μπορεί να ξεσπάσει ξαφνικά η συσσωρευμένη οργή των "από κάτω" στην πιο ισχυρή χώρα του κόσμου. Γι' αυτή την εξέγερση γράφει ο **Μάικ Ντέηβις** σε μια συλλογή από άρθρα ***"Το L.A. ήταν μόνο η αρχή"***.

Μια από τις νέες κυκλοφορίες που αξίζει να διαβάσουμε είναι και το βιβλίο του **Ερικ Χόμπσμπομ** ***"Ξεχωριστοί άνθρωποι-Αντίσταση εξέγερση και τζαζ"***. Πρόκειται για μια σειρά από δοκίμια που έχουν θέματα την διαμόρφωση της εργατικής τάξης στη Βρετανία, το Μάη του '68, το Βιετνάμ, την άνοδο και την παρακμή της τζαζ και πολλά άλλα μέσα από τις ζωές και τους αγώνες απλών - ξεχωριστών- ανθρώπων.

Οι δεκαετίες του '50 και του '60 είναι η περίοδος που το εργατικό κίνημα και η Αριστερά περνάνε από μια φάση άγριας καταστολής μετά τον εμφύλιο, σε μια νέα έφοδο με αποκορύφωμα τα Ιουλιανά του 1965. Κυκλοφόρησαν τρία βιβλία που ασχολούνται με αυτή την περίοδο ***"Η Μεγάλη Πορεία της ΕΔΑ"*** του **Μ. Γραμμένου**, ***"Από τον Εμφύλιο στην ΕΔΑ"*** του **Γ. Λεονταρίτη** και ***"Καχεκτική Δημοκρατία 1946-1967"*** του **Η. Νικολακόπουλου.**

Το κίνημα του Σιάτλ και της Γένοβας έδωσε εντυπωσιακό παρόν στις Βρυξέλες με μια

διαδήλωση 140.000 από όλη την Ευρώπη ενάντια στον πόλεμο, τις απολύσεις. ***"Το αντικαπιταλιστικό κίνημα και η προοπτική του"*** είναι μια συλλογή άρθρων που κυκλοφόρησε το **Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο**, με ζωντανές εικόνες από όλες τις μεγάλες κινητοποιήσεις από το Σιάτλ μέχρι την Γένοβα. Δεν είναι μόνο οι εικόνες από τις διαδηλώσεις που αξίζουν σε αυτό το μικρό βιβλίο, είναι και η συζήτηση για το με ποιες ιδέες μπορεί να δώσει νικηφόρα τη μάχη του το κίνημα.

Λέανδρος Μπόλαρης

Εξόρμηση για την προετοιμασία
του συλλαλητηρίου για της 8 Νοέμβρη

[illegible], Πάντειος, 1 Δεκέμβρη

Ηράκλειο Κρήτης, 27 Σεπτέμβρη

Θεσσαλονίκη, 17 Νοέμβρη

Αθήνα, 17 Νοέμβρη

Ζάκυνθος, Παρασκευή 9 Νοέμβρη